

ပြပွဲအခင်း

ကျွန်တော်တို့အတွက်

ပန်းမြတ်အင်ကြင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

ဖန်တီးမရတဲ့အရာ

graphic : mg kyaw

ဒို့လာဝန်အရေးအခင်း

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲစေရန်	ဒို့စာရေး
တိုင်းရင်းသားနည်းလမ်းညီညွတ်စွာ မပြိုကွဲစေရန်	ဒို့စာရေး
အချွန်အမြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲစေရန်	ဒို့စာရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပစားကျိုး ပုဆိန်နိုး အချိုးမြှုပ်ပါပီ၊ မြားအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေရေးအရေးရာနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးတို့ ရောင့်ယုတ်ဖျက်စီးမှုများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို စစ်တော်စွယ်တော်စောင့်ယုတ်စေသာ ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - * ပြည်တွင်းပြည်ပ စာချက်သဘာဝများအား ဆုံးရှုံးသူအဖြစ် သတ်မှတ်စေမှုနှိုင်းကြ။
- နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ စွန့်စားခေးဖျက်သောအရာနှင့် စာရေးဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
 - * အမျိုးသားမြန်လည်စည်းသုံးညီညွတ်ရေး၊
 - * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ဆင်ရေး၊
 - * ပြင်ပပီလာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် စတင်ဆောင်ရွက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးအခြေအားတိုးတက်စေရန် အားပေးစွန့်ပေးတိုးတက်စေရန်
- * ရေကွတ်စီးပွားရေးစံနှုန်း ပြင်ပီလာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ကျွမ်းကျင်စေရေးအဖွဲ့များပို့ချပေးခြင်း၊ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို အရှိန်နှိုးဆွေးနွေးကားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်ဖွံ့ဖြိုးရေး။

လူ့ရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် စာတတ်စွမ်းကို ပြန်လည်ထူထောင်ရေး။
- * တစ်မျိုးရက် ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုတရားဥပဒေများ အပျိုးသားရေး လကျကာများ ပပျောက်ဖျက်စေရန် ဆန့်ကျင်ဆောင်ရွက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖွင့်သင့်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာခြင်း ခိုင်မာရေးနှင့် မညာမည့် ပြန်လည်ထူထောင်ရေး။

ပန်းခြံအင်္ဂါကြွင်း

ပန်တီးမရတို့အရာ

ပန်တီးမရတဲ့အရာ

ပန်းခြံအင်ကြင်း

စာအုပ်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၄၅၅၀၆၁၁

ဖျက်နာမဲ့ခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၅၀၅၀၆၁၂

ထုတ်ဝေသူ

ဦးနိုင်မျိုးထွန်း (အင်ပါယာစာပေ)

တိုက် (၂၁)၊ အခန်း (၁၁)

စီးပွားကူးသန်းအိမ်ရာ၊ မြောက်အုံ

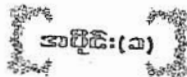
အတွင်းနှင့်အပူပိုက်ရုံ

ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း၊ တာမွေမြို့။

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀ကျပ်။

အကြောင်း (၁)

နံနက်(၄)နာရီ ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် ရထားသည်
ပြန်ခနဲ ထိုးရပ်သွားလေသည်။ ရထားရပ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်မ
ဆတ်ခနဲ လန့်နှိုးလာခဲ့သည်။ နံဘေးမှ ကြီးစိုးကို ကြည့်လိုက်
တော့ အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သည်။

ကျွန်မ ရထားပြတင်းပေါက်မှ တဆင့် အပြင်သို့
မိတ်အိုက်စွာ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ကျွန်မ မသွားချင်ဘဲ
...ပိုးတစ်ခုကို

ဟာ ... ဟုတ်ပြီ။

ခေါင်းထဲသို့ အကြံတစ်ခုက ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်
လာသည်။ လွယ်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို တစ်ချက်ဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။ ဘုဝားဘုဝားက သုံးချင်ရာသုံးဖို့ဆိုပြီး ထည့်ပေးလိုက်
... (၁) ရွှေတစ်ခွက်က ခေါက်လျက်သားလေး။

ဒီအချိန်မှာ တွေ့နေလို့ မဖြစ်တော့။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ရဲရင့်ခြင်း၊ တက်ကြွခြင်းတွေက အလိုအလျောက် ကိန်းအောင်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်မ သတ္တိရှိမှ ဖြစ်တော့မည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်သားစွာ ချလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ဝိုက်ဆံအိတ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ဖွင့်၍ မှတ်ပုံတင်ကဒ် ပါမပါ သေချာအောင် ကြည့်လိုက်သည်။ ရှုတိုင်းယဉ်ဆိုသော သူမအမည်လေးသည် မှတ်ပုံတင်ထဲတွင် ထင်လင်းလျက် ...။

ပြီးနောက် ထိုင်နေရာမှ ပြည်းညင်းစွာ ထလိုက်သည်။ ကျွန်မကို အလွန်ချစ်သော ကြီးမိုးကတော့ ငြိမ်သက်စွာ အိပ်မောကျလျက်။

ခွင့်လွတ်ပါ ကြီးမိုးရယ်...။

ကျွန်မသည် တခါကခြင်း ချလိုက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း သေချာလျက်ရှိသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်က ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မဘာသာ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မဘဝအတွက် ပထမဆုံး ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်မှုပင်ဖြစ်သည်။

ရထားတွဲရဲ့ အရှေ့ပိုင်းလေးမှာ ခုံရှိတာကြောင့် ကျွန်မ

သည် ရထား အတက်အဆင်းပေါက်သို့ မြန်ဆန်စွာ ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရထားတွဲစောင့်ကလည်း ရှိမနေချေ။

အတက်အဆင်းနေရာသို့ မသွားမီ ကြီးမိုးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဘော်...

ထိုစဉ်မှာပင် ရထားဥသြသံကို ကြားရ၏။ ကျွန်မသည် ဈာတ်ခနဲ သတိဝင်လာပြီး ရထားပေါ်မှ သွက်လက်စွာ ပြေးဆင်းလိုက်သည်။

ရထားဘူတာရုံ၏ စင်္ကြံနံ့သို့ ခြေချမိသည်နှင့် စိတ်ထဲကွင် အရမ်းသွက်လက် ပေါ့ပါးသွားသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကိုလည်း လှောင်အိမ်ထဲမှ လွတ်လိုက်သော ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ပမာ ထင်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရထားကြီးက တရွေ့ရွေ့ စတင်ထွက်ခွာ နေပြီဖြစ်သည်။

ရှုတိုင်းယဉ်... နှင် နောင်တရနေသလား။ နောင်တရမယ်ဆို အချိန်ဆိုသေးတယ်နော်။ ရထားနောက်ကို ပြန်လိုက်လို့ ရသေးတယ်နော်။ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်မေးလျက်။

၁၀

ဗန်မြတ်အင်ကြင်း

ဟင့်အင်း ... ဘယ်တော့မှ မောင်တမရဘူး။ ဒါ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ လမ်းပဲလေ။ ဖြစ်သမျှ ဒုက္ခကို ကျွန်မ ရင်ဆိုင်နိုင်တယ်။

ကျွန်မ၏ သေချာခိုင်မာမှုကြောင့် ရထားကြီး၏ ဖြည်း နေရာမှမြန်၊ မြန်နေရာမှ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးမောကြည့်နေမိတော့သည်။

ရထားကြီးကို လုံးဝမမြင်ရတော့သည့် အခြေအနေ ရောက်မှ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် သတိဝင်လာသလို ပတ်ဝန်းကျင် ၏ အေးစက်မှုကို စတင်ခံစားရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ စကြာတွင် အိမ် ပျော်နေသူများက နှစ်ယောက်သုံးယောက်၊ ဈေးခြင်းကြီး တစ် ဖက်နှင့်ငိုက်သော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်။

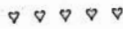
ကျွန်မ ဘယ်သွားရမှာပါလိမ့်။

မြို့က ဘယ်ဘက်မှာပါလိမ့်။

ထိုအချိန်မှပင် ကျွန်မ ခြေထောက်တွေ ညောင်းလာတာ ကို သတိပြုမိပြီး ရထားစကြာရှိ နံတန်းလေးဆီသို့ လျှောက် သွားပြီး ထိုင်မိသည်။

ဂူဆက်ရမည့် ရွာတိုင်းယဉ်၏ သဝတန်ခုအတွက်

မိုးအလင်းကိုသာ ဆောင့်နေမိတော့သည်။
ကိုယ့်ဘာသာ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် အင်အားတွေ ကျွန်မထံတွင် ရှိနေပြီလား။

မှေးခနဲ ငိုက်ဆင်သွားပြီးနောက် ဆူညံ ဆူညံအသံများ
ကြောင့် လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

အို ဘူတာရုံမှ လူတွေအပြည့်ပါလား။

တောသူတောင်သား ဈေးရောင်းဈေးဝယ် ပုံစံတွေနှင့်
လူများက ကျွန်မကို အကဲခပ်သလို ကြည့်နေကြ၍ စိတ်ထဲမှာ
ကျဉ်းကြပ်စွာ စံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်နေရာမှ
ထလိုက်သည်။

ဘူတာရုံအပြင်ဘက် ထွက်လိုက်တော့ ဖုန်လုံးတွေနှင့်
လှည်းတွေ လူတွေသာတွေ့ရပေမယ့် အိမ်ခြေတစ်လုံးတစ်လေမှ
မတွေ့ရချေ။ ရွာတို၊ မြို့တိုက ဘယ်နားမှာပါလိမ့်။

ကျွန်မက စိတ်ရှုပ်စွာ ရပ်ကြည့်နေတုန်းပင်ရှိသေး

သည်။ ကျွန်မဘေးနားမှ မိန်းမကြီးက ဈေးတောင်းကြီးရွက်၍
လှည်းတစ်စီးနားသွားပြီး-

‘လှည်းကြီးလိုက်မယ်ရေ’

‘လိုက်ခဲ့ လိုက်ခဲ့’

ထိုမိန်းမကြီးနှင့် လှည်းသမားတို့ ပြောဆိုနေသော
စကားသံတွေကို ကြားပြီး ကျွန်မအကြံရသွားသည်။ နားလှည်း
အနားတိုးကပ်သွားကာ

‘အဘ သမီးလည်း လှည်းကြီးလိုက်ပါရစေ’

‘ဝေ...’

အဘိုးကြီးက အံ့ဩသလိုကြည့်ရင်း

‘လိုက်ခဲ့လေ ... လိုက်ခဲ့’

ဟု မဆိုင်းမတွ ပြောသဖြင့် ကျွန်မ ဝမ်းသာစွာ လှည်း
ပေါ်တက်လိုက်သည်။ နားလှည်းတွင် လူကကြပ်နေသဖြင့်
ထိုင်ခရာ နေရာသာရပြီး ကျွန်မခြေထောက်ကို တွဲလောင်း
ချထားရသည်။ ကျွန်မတက်ပြီးသည်နှင့် နားလှည်းက စတင်
မောင်းလေတော့သည်။

‘အဖေ ...’

လှည်းက စတင်ထွက်သည်နှင့် ပညာပြပါလေတော့

သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဆောင့်တာ ကျွန်မသည် လှိုင်စင်ကျ မတက်ဖြစ်သွားရသည်။ လှည်းအစွန်း မြဲမြဲကိုင်ထားရင်း လက် အံသေလာသည့်အဆုံး၌

‘လှည်းမောင်းတဲ့ အဘ၊ ခဏလောက်ရပ်ပေးပါဦး၊ ခဏလောက်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကလေးမ’

‘ဒီက မြို့နဲ့ အတော်ဝေးသေးလား၊ ကျွန်မ မစီးနိုင် တော့လို့ လမ်းဆင်းလျှောက်မလို့’

လှည်းပေါ်မှ လူတွေအားလုံး၏ အကြည့်က ကျွန်မထံ စုပြုံရောက်လာသည်။

‘ဝေ့ ကလေးမ ... ဒီကနေဆို အများကြီး အဝေးကြီး ပဲ ဝေ့ ...’

ကွမ်းဝါးနေသော အဒေါ်ကြီးက လှမ်းပြောသည်။ ပြီး နောက် နွားလှည်းမောင်းနေသော အဘကို လှည်းရပ်ခိုင်းရင်း

‘ကလေးမ လာဝေ့၊ ငါနဲ့ နေရာလဲစီးမယ်၊ ဒီနေရာက အရှေ့ပိုင်းဆိုတော့ သိပ်မခန့်ဘူး၊ မြို့ကြီးသူထင်ပ...’

အဒေါ်ကြီးက ပြောရင်းဆိုရင်း ထိုင်ရာမှ ထကာ နေရာ လဲလေတော့သည်။

‘အို ... နေပါစေ အဒေါ်ကြီး’

‘လာပါကွယ်၊ လာပါ’

အဒေါ်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့နေရာမှ ဖယ်ပြီး ကျွန်မများသို့ လာကာ အတင်း သူ့နေရာ ပြောင်းခိုင်းနေသည်။ လှည်းပေါ်တွင် ပါလာကြသူများကလည်း

‘ပြောင်းလိုက်ပါ ကလေးမရယ်၊ မင်းလည်း မစီးနိုင် ဘူးမှတ်လား’

ကျွန်မလည်း ခေါင်းအသာအယာညိတ်၍ ငြင်းဆန်မ နေတော့ဘဲ အဒေါ်ကြီး၏ နေရာသို့ သွားလိုက်သည်။ သူ့စိမ်း တို့၏အလယ်တွင် အေးစက်စိမ်းကား မနေတော့ဘဲ လှိုက်လှဲ နွေးထွေးစွာ ခံစားရသည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါ်ကြီး’

‘ရပါတယ်ဝေ့၊ မောင်းတော့လှည်း’

အဒေါ်ကြီးက လှည်းအနောက်တွင် သီချင်းလေး ကအေးအေးပြင့် လိုက်ပါလာသည်။ လှည်းရှေ့ပိုင်းက ဒေါ်ကြီး ပြောသလိုပင် သိပ်မခန့်တာကြောင့် ကျွန်မစီးလိုရသည်။

လှည်းမောင်းသည့် အဘက ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်ရင်း

‘မိန်းကလေး ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူး၊ ထင်ပ ...’

‘ဟုတ်ပါတယ် အဘ’

ဒီမြို့က မဟုတ်တာတင် မကပါ။ ယခုသွားရမည့် မြို့လေးမှာမည်တောင် မသိပါဘူးဟု မိတ်ထဲမှ တီးတိုးပြောရင်း ကျွန်မ ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်တို့က ကြီးစိုးလာပြန်သည်။ ကျွန်မက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ရှေ့ဆက်ရ မည့် လမ်းများက မှန်ရီဝေဆဲဖြစ်သည်။

‘ဒီမြို့က ဘယ်သူ့ဆီလာတာလဲဗေ၊ အဘက နှင်း လှည်းမောင်းတော့ အသိအကျွမ်းများသဟ’

‘ရှင် ... ဟို ... ဟို ...’

ကျွန်မ အခြေရခတ်သွားသည်။ ကျွန်မ၏ အဖြေကို အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား ရှိနေကြသည်။ မထူးတော့သည့် အတူတူ ကျွန်မ အမှန်တရားကို ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မက ဒီမြို့မှာ နေမလိုပါ။ အသိမိတ်ဆွေဆီ လာလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမြို့မှာ အခြေချ မလိုပါ။ လော လောဆယ်တော့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ တည်းရမှာပေါ့’

အစွဲနွံပြီး ပြောလိုက်သော စကားများကြောင့် အားလုံး က အံ့ဩသလို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ပြီးတော့ သူတို့အချင်းချင်း ပြောနေသော ကြွက်စိ

ကြွက်စိ အသံများ ထွက်လာသည်။

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်ပါ့မလား’

‘အေးလေ ...’

ကျွန်မက အားလုံးကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်ရင်း ငြိမ် သက်စွာ လှည်းပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသည်။ ခဏတဖြုတ် မျှောင့်ကံရင်း မောက်ထပ် တစ်နာရီလောက်ကြာသောအခါ ဖွား လှည်းရပ်တန့်သွားသည်။

‘ကဲ ... ရောက်ပြီ၊ သွားလိုရာ သွားနိုင်ကြပြီ’

အဘက ကွမ်းတံတွေး ထွေးရင်း ပြောတော့ အားလုံး က အဘလက်ထံသို့ လှည်းခေတ်ခိုင်သလောက် ပေးကြတာ ကြောင့် ကျွန်မလည်း ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက် ဆွဲထုတ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

‘အေး ... အေး ကလေးမ၊ အကူအညီလိုရင်လည်း အဘတို့ အစီကိုဆီ လာခဲ့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

ကျွန်မက နှုတ်ဆက်ရင်း ဈေးတန်းလေးထဲသို့ ဝင်လာ ပုံသည်။ ထို့နောက် မြိုက်မှ တောင်းဆိုနေသော အသံကြောင့် တစ်ခုခုစားရန် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ဘာစားမလဲ၊ မိန်းကလေး

တို့ဟုနွေး ...

ရုနိုင်းမည်ထင်သော စားစရာတစ်ခု မှာလိုက်သည်။

ဒီအရပ်မှ မဟုတ်သော သူမကို စူးစမ်းသလို ကြည့်နေကြသည်။ အင်း ... ဒီလိုမျက်လုံးတွေ အောက်မှာ ကျွန်မ ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ရှင်သန်ရမှာပါလိမ့်။ ကျွန်မကရော ခံနိုင်ရည် ရှိမည်တဲ့လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်သမျှ အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မတွင် ဘယ်ကမ္ဘာမှ မသိသော အင်အားတစ်ခုပင် ဝင်ရောက်လာပြီး သတ္တိတွေရှိလာကာ

အစ်မရေ ... ဒီနားမှာ တည်းခိုခန်း ဘယ်နားမှာ ရှိလဲ

ကျွန်မထံမှ စကားသံကို အာရုံစိုက်နေသော ထိုအချိုး သမီးသည် ဆတ်ခနဲပင် ချက်ချင်း ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်လာပြီး

တည်းခိုခန်းလား၊ ဘယ်သူတည်းမှာလဲ၊ ညီမလေး တစ်ယောက်တည်းလားဧ၊ ဘယ်သူပါသေးလဲ

ထိုအစ်မစကားကြောင့် ကျွန်မမျက်နှာ နည်းနည်းပူသွားသည်။

ဘယ်သူမှတော့ မပါတော့ပါဘူး

ကျွန်မစကားကို ထိုအစ်မ တစ်မျိုးများ မြင်နေမည်လား မသိပါ။

ဟယ် ... မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား

ရိုးသားပြီး ရိုးစင်းစွာ တွေးတက်ပုံရသော ထိုအစ်မ ကြီး၏ စကားက သက်သေပြလျက်ရှိသည်။

ကျွန်မလည်း တစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်တည်း ချင်ပါ့မလဲအစ်မရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ တည်းခရာမှ မရှိတာ ကျွန်မက အမှန်အတိုင်း ပြောရင်းနှင့်မှ အသံက တိုးတိတ် ဝင်သွားပြီး ဝမ်းနည်းသွားမိလေသည်။

ညီမလေး တည်းခရာမရှိရင် အစ်မတို့အိမ်လိုက်ခဲ့လေ၊ အစ်မကို ယုံတယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ

ရီသားလှသော ထိုအစ်မပုံကို ယုံပေမယ့် အားနာနေပါသည်။

ဖြစ်ပါ့မလား၊ အစ်မမှာလည်း ...

အစ်မမှာတော့ အမျိုးသားရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးကို အစ်မ မိုးမိုးတို့အိမ် ပို့ပေးမယ်လေ။ ဘယ်လိုလဲ။ အစ်မကို ယုံရဲ့လား

ထိုအစ်မစကားကြောင့် ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားသလို ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။ ကျွန်မ သိပ်ပြီး လူတွေကို မယုံရဲ့ပါ။ ကျွန်မ သိပ်ယုံပြီး အားကိုးရ သူကတောင် ဟင့်အင်း ... ဒီအကြောင်းတွေ မစဉ်းစားခဲ့တော့။ ဖြစ်ပြီးသား အကြောင်းတွေ ပြန်မစဉ်းစားတာပဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။ အတွေးတွေက လျှင်မြောက်နေသောကြောင့် မှန်ဆိုင်က အစ်မ ခေါ်တာပင် ကောင်းကောင်းမကြားရချေ။

ညီမလေး...

ရှင်...

ကျွန်မ တစ်စု ဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်တော့မည်။ ရှုတိုင်းယဉ်ဆိုသော ကျွန်မဟာ တွေ့တေတတ်သလား။ ကျွန်မဖြစ်ချင်တဲ့ အတိုင်း အသေအချာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ခဲ့တာပင် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်၏ အဆိုးအကောင်းကိုလည်း ကျွန်မက လက်ခံရုံမှာပေါ့။ ကျွန်မမှာ သတ္တိရှိရမှာပေါ့။

ယခုရော ကျွန်မ မည်သို့ ဆုံးဖြတ်မည်နည်း။ ဘယ်လို

ပင် ဆုံးဖြတ်ပါစေ သူစိမ်းတို့၏ အလယ်မှာ မဟုတ်လား။ ရုတ်တရက် အားကိုးရာ လူတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရ လိုက်မိသည်။

ကိုကိုကြီး ...

အရလောက်ဆို ဘူတာကြီးမှာ...။

အိုး... မတွေးနဲ့။ အဲဒါတွေ မတွေးနဲ့။ အခု ရှုတိုင်းယဉ် လျှောက်ရမဲ့ လမ်းထဲမှာ ကိုကိုကြီး မပါတော့ဘူးလေ။

ကျွန်မ လိုက်ခဲ့မယ် ... အစ်မ

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု၏ နောက်ကွယ်တွင် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်၏ အကောင်းအဆိုးကို ခံယူရန် ကျွန်မမှာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဒီကနေပြီး၊ အစ်မတို့ ကားထပ်စီးသွားရဦးမှာ၊ ညီမလေးရဲ့...

ဟုတ်ကဲ့

ကျွန်မက ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး လက်ခံလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုနေ့က တစ်နေ့ကုန်ပင် ဈေးထဲမှာနေ ညနေ ဝယ်ရောရှိတာဝယ်ပြီးတော့ ထို မညှိဆိုသော အစ်မကြီး က

*အစ်မတို့က ရွာမှာနေတာလေ၊ မနဲ၊ ငါ့ဖြန် ဈေးပိတ်

တယ်ဆိုတော့ ကြိုငယ်ထားရတာလော နည်းနည်းတောင် နေ
စောင်းသွားပြီ

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကျွန်မက ပိုက်ဆံအိတ်လေးပိုက်၍ မညှိသွားရာ တား
ဂိတ်ဆီသို့ သွားလိုက်သည်။ မညှိက ခိုင်နာကားကြီး၏ ခေါင်း
ခန်းသို့ အရောက်

‘မောင်လေးရေ...’

‘ဪ... အစ်မညို၊ ဒီနေ့ အဖော်နဲ့ပါလား’

‘အေး ဒါ ရန်ကုန်ကလာတဲ့ အစ်မရဲ့ ညီမလေး၊ သူ့ကို
ခေါင်းခန်းမှာပဲ ပေးထိုင်လိုက်မယ်၊ အစ်မတော့ နေထက် ခန်းမှာ
ပစ္စည်းတွေနဲ့ သွားထိုင်လိုက်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ စိတ်ချပါ’

မညှိက ကျွန်မကို ကားရှေ့ခန်းမှာ စိတ်ချလက်ချထား
ခဲ့ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

တောင်ပေါ်မြေပြန့် အစုန်အဆန်ပြေးနေသည့် ကား
သမားများ အဖို့တော့ ဒီအချိန် ဒီရာသီက ဘယ်လိုမှ ထူးခြား
သည့် ခံစားချက်ကို မပေးစွမ်းနိုင်ပါ။ ခရီးစဉ်တွေနှင့်က ယဉ်ပါး
နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ခရီးသည်တွေ သူတို့လိုရာ ရောက်
အောင် အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် ပို့ပေးနိုင်လျှင်ပင် ညီမင်းတို့
တာဝန်ပြီးဆုံးပြီ မဟုတ်ပါလား။ ညီမင်းတို့လို တစ်ကိုယ်တည်း
သမားများ အဖို့တော့ မျှော်မည့်သူ မရှိပေမယ့် တစ်ကိုယ်ရည်
တစ်ကာယ တာဝန်အတွက် လုပ်စရာတွေက ရှိသေးသည်။

‘ကိုညီ သွားမယ်ဟေ့’

‘ပစ္စည်းတွေ သေချာစစ်၊ ခေါင်းမိုးပေါ်က ပစ္စည်းတွေ

ကြီးတုတ်တာ မြဲရဲ့လား’

‘မြဲပါတယ်ဗျာ၊ သယ်တုန်းကများ ပစ္စည်းတွေ ကျား လို့လဲ၊ ကဲ ... ကဲ ခရီးသည်တွေ ကားပေါ်တက်ကြပါ၊ ကားထွက်မယ်’

ကားစပါယ်ယာလေးက ထုံးစံအတိုင်း လက်မှပစ္စည်း တွေရာ လူတွေပါ ကားပေါ်တင်၊ ပါးစပ်မှလည်း အဆက်မပြတ် ပြောနှင့် လုပ်နေသည်။

‘ဆွဲ... ဆရာရေ ...’

စပါယ်ယာအသံ ကြားတာနှင့် သူက စက်စနိုးလိုက် သည်။ နံ့သေးမှ မရွေ့ချောလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက် တော့ အရပ်ကလေးတစ်ရပ် ချထားသည့်ပမာ ငြိမ်သက်လျက်။

-သူမထံမှ ရေမွှေး ရနံ့လား။ သနပ်ခါးရနံ့လား။ မွှေး ရနံ့တစ်ခုက ကားခေါင်းခန်းထဲတွင် ခပ်သင်းသင်းလေး ပျံလွင့် လျက်။ အသာစေထားသော ကားတံခါးကို သူမပြန်ပိတ်လိုက် သည်။ ပြီးနောက် သူမအိတ်ထဲမှ တစ်ဖုံတစ်ရာ ထုတ်လိုက် သည်။ အဖြူရောင် ပိုးပုဝါစ...။

လှည့်ကြည့်လာသော အညိုရောင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်း မျက် ဝန်းများနှင့် ဆုံသည်။ စိုဝေဝေ မျက်ဝန်းများက သူ့ကို အကဲ က်သလို စူးစမ်းသလို ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ပိုးပဝါ အဖြူ

ရောင်လေးကို ခေါင်းမှစ၍ ပခုံးပေါ်သို့ သိုင်းခြုံလိုက်သည်။ မေးစေ့မှာ မဲ့နက်ကလေး။ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ပုဝါဖြင့် ဖုံး အုပ်သွားတာကို သူ နှမြောတသစ္စာ ဖြစ်သွားသည်။

စကားစကြည့်ပေမယ့် သူမက ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ့ကို ကားဒါရိုင်းဘာဆိုပြီး အထင်သေးနေမှာပေါ့ဟု တွေး ရင်း စကားထပ်မဆိုဖြစ်တော့။ သို့သော် ခဏလောက်နေတော့ သူမထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ကျွန်မက မညိုတို့အိမ်မှာ နေမှာလေ’

စကားသံက တိုးဖွဲ့ညင်သာသော်လည်း အေးစက် အသက်မဲ့လွန်းသည်။

‘မညိုနဲ့ ကျွန်တော်က အတော်ရင်းနှီးတယ်၊ သူ့ကုန် တွေ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ပဲ အတင်အချလုပ်တာလေ၊ မညိုမှာ ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် မကြားဖူးဘူး၊ ဝမ်းကွဲ ထင်ပါရဲ့’

သူမရဲ့ အကြည့်တွေက သူ့ထံသို့ ရောက်လာပြီး မျက်မှောင်က သိသိသာသာ ကျုံ့သွားလေသည်။ ပြီးနောက် သူ့ကို အေးစက်စွာ သူမက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ရှင်နဲ့ မညိုနဲ့ အရမ်းရင်းနှီးရင် မညိုကိုပဲ မေးပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အရမ်းစပ်စုသလို ဖြစ် သွားတယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ’

သူက တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်သည်။ သူ့အပေါ်မှာ သူမ အမြင်စောင်းခဲ့ပြီကိုး။ ညီမင်း သက်ပြင်းခပ်ဖွဖွ ရုလိုက် သည်။

သူတို့ ကားသမားဆိုတာကို လူတွေက နှိုက်ကတည်းက အကောင်းမမြင်ကြပါ။ လမ်းခရီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်စုံတစ်ရာ အမှား အယွင်းပြခဲ့လျှင် ဖြစ်မှပေါ့၊ ကားသမားကိုက ဆိုတာမျိုး အပြော ခံရသည်။ လူမှုရေးဘက်တွင်လည်း ကားသမားစရိုက်ဆိုပြီး သိမ်းကျုံး၍ ဝါးလုံးရှည်နှင့် အယမ်းခံရသည်။

အေးလေ... ကောင်းတဲ့သူက လူနည်းစုကိုး။

သူတောင်းပန်စကားဆိုလိုက်တော့ မိန်းကလေး နှုတ် ဆိတ်သွားသည်။ ကျေးအေးသွားတာတော့ ဟုတ်မည်လေ။ သူနှင့်စကားမပြောချင်တာက ပခာနဲ့မြစ်လိမ့်မည်။

အဆင်းအတက် အကျွေးအကောက်များလှသော တောင် ပေါ်လမ်းသည် ခရီးမိုင် သိပ်မရှည်လှပေမယ့် အချိန်အတော် မောင်းရသည်။ လမ်းမှာ ခဏနားတော့လည်း ကိုယ့်ရဲ့ ခိုင်းနွေး ကြီးကိုလည်း ဆီ၊ ရေ၊ မီး စစ်ဆေးရသေးသည်။ ဂရုစိုက်ညှာ

တာရသေးသည်။

အရှေ့ဘက် တောင်ဟန်းတွေဆီမှာ နေလုံးက မြှုပ်ဝင် ခါနီးနေပြီ။ နှင်းငွေ့မြူခါးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသော ရှုခင်းသည် မသဲကွဲပေမယ့် ရှုချင်ဖွယ် လွမ်းမောဖွယ်ဖြစ်သည်။

နံ့သေးမှာ ထိုမိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ဆို တာကို မေ့လျော့နေလောက်အောင်ပင် မိန်းမငယ်သည် တိတ် သိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ အများအားဖြင့် ယခုလို အတန်ငယ် ရှည်လျားသော ခရီးကို လိုက်ပါလာကြသော ခရီးသည်များမှာ သူနှင့် အနည်းငယ် စကားစမြည်ပြောပြီး လိုက်ပါ လာကြ လည်။

သူမကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ပြီး အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်လိုသူဖြစ်ရမည်။ လူမှုရေးအရပင် စကားမပြောလိုသူ ဖြစ်ရမည်။ သူမရဲ့ စိတ်တွေက ပစ္စုပ္ပန်နှင့် ကင်းကွာနေသူ ဖြစ်ရမည်။

အကဲတော်ရသလောက်တော့ သူမဟာ အေးဆေးနူးညံ့ ပြုရမည်။ ရန်လိုတက်သော၊ မာနကြီးသော မျက်ဝန်းတို့တော့ ပျက်တွင် ရှိမနေပါ။ နောက်ပြီး အရောင်မှိုင်းသည့် မျက်ဝန်း တို့က အရာအားလုံးကို စိတ်မဝင်စားသလို စိတ်ပျက်လက်

ပျက် ဖြစ်နေသလိုနှင့်။ ပုဝါစ လွမ်းခြုံထားသော မျက်နှာနုနု
လေးကို သူ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ငေးမောခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ဒါထက် ပိုစပ်စုခွင့် မရပါ။ ဆောင်းကုန်စ ရက်များမို့
နှင်းက အမှောင်ထုနှင့်အတူ သိပ်သည်းလာသည်။ တောင်
အကွေ့တွေကို ဂရုတစိုက် မောင်းနှင်ရသည်မို့ ဆောင်းတွင်း
မှာပင် မချမ်းနိုင်ဘဲ ရွေးတလုံးလုံးရှိနေသည်။

ပြီးတော့ ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းနှင်နေရလေသည်။
လျှို့မြောင် အကွေ့အကောက်တွေက များလှသည်မဟုတ်ပါ
လား။ အမြင်ရှုခင်းက လှသလောက် အန္တရာယ်များလှသည်။
အချိန်နှင့်အမျှ သည်လို အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့် ညီမင်း
တို့ အဖို့ကတော့ ရိုးအိနေခဲ့ပြီ။

ဒီလို မက်စောက်သော တောင်တက်လမ်းတွေကို
အမျိုးသမီးငယ် တချို့က ထိတ်လန့်တတ်ကြပေမယ့် သူ့နှဲဘေး
က အမျိုးသမီးငယ်ကတော့ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်နေသလား
ဟုပင် ထင်ရသည်။ ယခုသွားရမည့် မြို့မကျ ရွာမကျ (ဋ္ဌာ
အကြီးစား) မြို့ဟု အမည်တပ်ထားသော မြို့ကလေးက သိပ်
မကျယ်ဝန်းလှပါ။ သို့သော် သူမကို သူတစ်ခါမှ မသိပါ။

အေးလေ မညိုဆီ ခဏလာလည်တာပဲနေမှာပါ။

တောင်တွေ အတော်များများကို ဖြတ်၍တက်လာပြီး
မြေပြန့်လွင်ပြင်ဆီ ရောက်လာတော့ သူအဖို့ ပျင်းရိဖွယ်
ကောင်းလာပြီး မြင်နေရသည့် ရှုခင်းတွေကလည်း မြင်နေကျမို့
သူတို့ မဆွဲဆောင်နိုင်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ကက်ဆက်ခလုတ်လေးကို လှမ်းဖွင့်လိုက်
သည်။

‘ကြာပြီဆိုတော့လည်း မေ့လောက်ပါပြီ၊ စိတ်မှာ
ပျဉ်းနူးလို့ရယ် ချစ်ဦးလေးမို့ x x x’

သီချင်းသံနှင့်အတူ တစ်ဖက်မှ လှုပ်ရှားလာပြီး

‘ဒီမှာ ကက်ဆက်ပိတ်ပေးလို့ ရမလား’

‘ခင်ဗျာ ...’

သူက ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား
သည်။

‘ဪ ... မင်းအိပ်ပျော်နေတယ်၊ ထင်တယ်၊

...တာမို့နော်’

‘ရပါတယ်’

သူက သူမရဲ့ အမုန်းကို မခံနိုင်ပါ။ ကက်ဆက် လှမ်း
ကိုင်လိုက်သည်။

တခြားသိချင်း ဖွင့်ချင်ဖွင့်ပါ

သူမက သူ့ကို အားနာသလို ပြန်ပြောတော့ သူက

ပြုံးရင်း

*တော်ပါပြီ၊ မင်းအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေဦး

မယ်*

သူမထံမှ စကားထပ်ကြားရဦးမည် အထင်နှင့် နားစွင့် လိုက်သော်လည်း စကားသံအစား သက်ပြင်းချသံ ခပ်တိုးတိုး ဖွဖွသာ ကြားရသည်။

ဘာတွေများ စိတ်မောနေတာလဲ မိန်းကလေးရယ်။

သူမအသက်က အလွန်ဆုံးရှိမှ နှစ်ဆယ်ပေါ့။ နှစ် ဆယ့်ငါးထက် မကျော်နိုင်ပါ။

ဒါတောင် သူမ၏ တည်ငြိမ်လှသည့် ဟန်ပန်ကို ကြည့် ပြီး အကဲခတ်ရတာ။ နောက်ထပ် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူမ၏ အသံကို မကြားရတော့ပါ။

ဒီတစ်ခါ လမ်းခရီးက စကားပြောဖော် စပ်မရ၍ ပကတိ ခြောက်သွေ့ငြိမ်သက်လျက်။ ဒီလိုနှင့်ပင် ယူကလစ်ပင် တွေ တန်းစီနေသော မြို့ကလေးသို့ ညဗိုးစုန်းစုန်းချုပ်မှပင် ရောက်လေသည်။

အရာအားလုံးက အစိမ်းသက်သက်။

ယူကလစ်ပင်တွေ တန်းစီနေသော မြို့အဝင်အထွက်မှာ 'လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပါ၏' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ကားမီးရောင် အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ အမှောင်ထုသည် ညရောက်မှာ ပို၍ ကြောက်လန့်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခြောက် ပျန်းနေသလိုပင်။ သို့သော် မြို့ကလေးက လှပလွန်းနေပါ သည်။

ဟိုးအနိမ့် ချိုင့်ဝှမ်းထဲမှာ မြို့ကွက်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။ မီးပုံးခေါင်းတိုင်နှင့်အိမ်များ တန်းစီနေသော လမ်းကလေး ထိပ် မှုလည်း ယူကလစ်ပင် မြင့်မြင့်ကြီးတွေက အပြိုင်းအရိုင်း ပျန်းစီနေသည်။ ကြည့်လေရာတိုင်းမှာ မီးခိုးရောင်နှင့် အစိမ်း ပျက်ရောင်ပြေးနေသော တောင်တန်းကြီးတွေကို မြင်ရသည်။

နှင်းအငွေ့ကြောင့် မြင်ကွင်းတွေက ပြတ်ပြတ်သားသား မရှိပါ။ လှေကားထစ် စိုက်ခင်းများနှင့် တောင်စောင်းများ။

ကားဂိတ်က မြို့ထဲမှာပေမယ့် နောက်မှ မညှိက ကားရပ်ခိုင်းသည်။

‘ရောက်ပြီ၊ လာ ... ညီမလေးဆင်း’

မညှိက ကျွန်မလက်ကို ခပ်ဖွဖွကိုင်ပြီး ဆင်းခိုင်းသည်။

သူမက အတန်ငယ်မြင့်နေသော ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

‘လာ... ညီမလေး ဒီနားကနေ မြင်းလှည်းစောင့်ကြမယ်’

မညှိစကားကို ကျွန်မက နှာခံရုံ သက်သက်ပင်ဖြစ်သည်။ အရာအားလုံးက စိမ်းသက်ခါးသီးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

မြင်းလှည်းတစ်စီးရောက်လာတော့ ကျွန်မတို့ တက်လိုက်ကြသည်။

ဒီမြို့လေးအမည် မေးကြည့်ဦးမှဟု တွေးလိုက်သည်။

မှောင်မည်းနေသော အချိန်ပို မညှိနောက်ကိုသာ ကျွန်မစိမ်းသက်စွာ လိုက်ခဲ့သည်။

ထိုညက အိမ်လေးတစ်လုံးထဲမှ တစ်ခုတည်းသော ဝခန်းကို ကျွန်မအားပေးသည်။

ခြေလက်ဆေးပြီးသည်နှင့် ကျွန်မသည် အနည်းငယ်မှ ကို ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ပေးထားသော အခန်းငယ်ထဲသို့ ပင်ကာ ဂျက်ထိုးပြီး အားပါးတရ လှဲလိုက်မိတော့သည်။

အိုး ... ဘဝဆိုတာ ဒါပါပဲလားကွယ်။ မောဟိုက်ပွန်းလှူခြင်းတွေက ကျွန်မရင်မှာ အပြည့်အနှက် နေရာယူလာသည်။ ပြီးတော့ အထီးကျန် အားငယ်ခြင်းတွေ အေးစက်စက်။

ညီမလေး ...။

ကိုကိုကြီး၏ အသံဇွေးဇွေး ...။

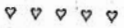
မတွေးနဲ့စမ်း။

ကျွန်မ မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီတော့ပုပင် ဝိုက်ထဲက အသံမြည်လာသည်။ ဟာနေသော ဝမ်းဗိုက်ကို ဥပက္ခာပြုရင်း တံခါးဂျက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး

မသင့်ရှိနေသော ဝှမ်းစောင်ထူထူကြားထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ စိတ်ရော ခန္ဓာကိုယ်မှာပါ ဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားချက်

များကို ဥပက္ခာပြုထားလိုက်ရင်း အိပ်စက်နိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

တစ်နေ့ကုန် ပင်ပမ်းနွမ်းလျနေသည်မို့ ခဏအကြာမှာ အိပ်ပျော်ခြင်းအဖြစ်သို့ ...။

အိမ်ကလေးက အုတ်ဖိနပ်ခင်းထားသော ပျဉ်ထောင် အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ သီးပင်စားပင်တွေကို ခြံအနံ့ ဖိုက်ပျိုးထားသည်။

အမှန်ဆို ကိုယ်လက်တွေ ကိုက်ခဲနေ၍ ကျွန်မ မထနိုင်ပါ။ သို့သော် သူများအိမ်မှာ မဟုတ်လား။ အစ်မညိုကတော့ ဖိုက်ခင်းထဲမှာ တကုပ်ကုပ် အလုပ်လုပ်နေပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်မက မျက်နှာသစ်ရန် ရေခွက်ကို လှမ်းအယူအေးစက်သောရေနှင့် ထိပြီး

အား ...

အေးလွန်း၍ ကျည်ခဲနဲ့ဖြစ်ကာ အသံတောင်ထွက်အော်မိသည်။

သစ်*
*သြော်... ညီမလေး အဲဒါနဲ့ မသင်နဲ့ ဒီမှာ ဒါနဲ့

မညှိုက အနောက်ထဲမှ ရေခွက်တစ်ခွက် ကိုင်ပြီး
ကပျာကယာ ထွက်လာပြီး ပေးသည်။

ကျေးဇူးပါပဲ အစ်မရယ်

ကျွန်မသည် မငြင်းပယ်နိုင်တော့ဘဲ မညှိုပေးသည့်
ရေခပ်နွေးနွေးနှင့်ပင် မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။

ရော့ ... ဒီမှာ မျက်နှာသုတ်ပုဝါ

မညှိုပေးသော မျက်နှာသုတ်ပုဝါလေးကို လှမ်းယူ
လိုက်ရင်း

မညှို အမျိုးသားရော့

မသိပါဘူးကွယ်

*ဟို ... ကျွန်မရှိလို့လား၊ ကျွန်မလည်း အားလည်းနာ၊
ကျေးဇူးလည်းတင်၊ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး မညှို
ရယ်၊ တကယ်ပါ...*

မညှိုက ပြုံးရင်း

*ကဲ ... ဒါတွေက နောက်မှပြော၊ လောလောဆယ်
နံ့ပြားစားလိုက်ဦး၊ ဒီမှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းလည်း ရှိတယ်။

ငါးခြောက်လည်းရှိတယ်၊ စားဦး*

မညှို၏ ပျူငှာမှုကြောင့် ကျွန်မမှာ မနေတတ် မထိုင်
တတ်ပင် ဖြစ်ရသည်။

မညှိုရယ် ကျွန်မလေ

*တော်ပြီ ... စားစရာရှိတာစား၊ ပြီးရင် ညီမကို
ဆရာမအိမ်ခေါ်သွားပြီး အပ်ပေးမယ်၊ အစ်မအိမ်မှာ မထားချင်
လို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ညီမအတွက် အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပေး
တာပါ*

ကျေးဇူးပါပဲ အစ်မရယ်

ကျွန်မက ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ်တွေးမိပြီး အား
ငယ်တိုးတိမ်စွာ ပြောလိုက်မိသည်။

ဒါနဲ့ ငါ့ညီမ နာမည်က

ရှုတိုင်းယာဉ်ပါ အစ်မ၊ ကျွန်မ မှတ်ပုံတင်ပြမယ်
ကျွန်မက အခန်းထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြေးယူလိုက်
သည်။

ဟော့တော်...

ပိုက်ဆံအိတ်က မရှိချေ။

ပြဿနာပဲ

မြေပူရာ ကင်းမှောက်ပင် ကျွန်မရုတ် ထူပူသွားလေသည်။

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ မှတ်ပုံတင် ကျောင်းသားကတ်၊ ဆယ်တန်း အမှတ်စာရင်း ပျောက်သွားပြီဟု တွေးမိပြီး ထူပူကာ စလင်းဘတ်အိတ်ကို မှောက်ချလိုက်သည်။

‘သွားပြီ’

ကျွန်မက စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

မညိုက ကျွန်မအခန်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

‘ကျွန်မရဲ့ မှတ်ပုံတင်ရယ်၊ ဆယ်တန်းအမှတ်စာရင်းတွေ ပျောက်သွားလို့ပါ။ ဘယ်မှာကျသလဲ မသိဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ အစ်မရယ်’

‘မပူပါနဲ့၊ ညီမလေးရယ်၊ အစ်မတို့ ငိုင်းရှာပေးမှာပေါ့၊ ကားပေါ်မှာများ ကျကျနဲ့ခဲသလားပဲ၊ ကဲ ... လာ ညီမလေး၊ ကားဂိတ်သွားရင်းနဲ့ ငါ့ညီမကို အစ်မအမေအိမ် ပြန်မယ်၊ ညီမလေး နေရမယ့်အိမ်ပေါ့’

‘ကျေးဇူးပါပဲ အစ်မရယ်’

ကျွန်မက ခပ်ညည်းညည်း ပြောလိုက်ရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကိုင်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ အစကတည်းကမှ အားငယ်စိုးထိတ်စွာ ရှိနေရသည့် ကြားထဲ ယခုတော့ ပိုပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေမိသည်။

ဈေးလေးအနီးမှာရှိသော ကားဂိတ်လက်မှတ် အရောင်းဌာနတွေကိုလည်း ကျွန်မ မသိပါ။ သို့သော် အစ်မညိုပါနေ၍ တော်သေးသည်။ အစ်မညိုက တွေ့သည့်လူ အကုန်လုံးကို ‘မှတ်ပုံတင်နှင့် ဆယ်တန်းအမှတ်စာရင်း ယဉ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးများ တွေ့မိသေးလား’

ဟု လိုက်မေးနေသည်။ ကျွန်မ၏ နမောန်မဲ့နိုင်မှုသည် ယခုလို အေးချမ်းလှသည့် နံနက်ခင်းလေးမှာ စိတ်ပူဝင်သောကများစွာကို ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ကျွန်မကြောင့် မညိုပါ အလုပ်ရှုပ်ပြီး ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေချေပြီ။ ကျွန်မအတွက်တော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်လာသည့် ကိစ္စတစ်ခုဟာ လူတိုင်းကို လိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။

မညိုကို အားနာစွာ ကြည့်လိုက်မိတော့သည်။ ဒီကြားထဲ ဆယ်တန်းအမှတ်စာရင်းပါ ပါသွားလေပြီ။

ဟူး

ဟဲ့ ... အဲဒီနေ့က စီးလာတဲ့ ကားနဲ့ပါတ် မှတ်မိ

သလား

သတိမထားလိုက်မိဘူး

မညိုက စဉ်းစားသလိုပြုရင်း

ကား အရောင်က ...

အပြာရောင် ထင်တယ်

ထင်တယ်ဟုသာ ကျွန်မ ပြောနိုင်သည်။ မညို အပြစ် တင်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မမှာ တစ်လမ်းလုံး နောက် ကြောင်းတွေ မတွေ့မိအောင်နော်။ အနာဂါတ်ကိုလည်း မတွေ့မိ အောင် ကြိုးစားရင်း လိုက်ပါလာရသည် မဟုတ်ပါလား။

မညိုနဲ့ အဲဒီကားသမားတွေနဲ့ မရင်းနှီးဘူးလား

အကုန်လုံးနဲ့ ရင်းနှီးတာပေါ့၊ ခေါ်ပြောချတာပဲ၊

ဒါပေမဲ့ ငါလည်း သွားနေကြဆိုတော့ အခုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပဲလေ၊ နေပါဦး ...

မညိုက စဉ်းစားသလို ငြိမ်သွားသည်။

သြော် ... ငါသိပြီ၊ သိပြီ၊ ဟိုကောင်လေး ကားထင်

တယ်၊ အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဗလတောင့်တောင့်၊

ဆောင်ညီ... ဆောင်ညီကားထင်တယ်

ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ကိုညီလိုခေါ်သံ ကျွန်မ ကြားလိုက်မိသလိုပဲ

ကျွန်မက အားတက်သရော ထောက်ခံလိုက်မိသည်။ ကားသမားပုံစံက သာမန်ထက် အရပ်ပိုရှည်ပြီး ရင်အုပ်ကျယ် ကျယ် ဗလတောင့်တောင့်နို့ ကျွန်မ သေချာမှတ်မိနေသေး သည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှာ ဟိုသီချင်း ကိုကိုကြီးကြိုက်တဲ့ ဝိုင်းထီးဆိုင်ရဲ့ သီချင်းဖွင့်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေတာကို ကားဂိတ်မှ လူက ချးစမ်းသလိုကြည့်ရင်း

အဲဒါဆိုရင်တော့ ကိုညီကား သေချာရင်တော့ ခင်ဗျား ကံကောင်းတယ်၊ သူက ကားကို ချက်ချင်းပြန်မထွက်ဘူးဗျ၊ ဆိမ်မှာ တစ်ရက်နှစ်ရက် နားသေးတယ်၊ သူ့ကားပေါ်မှာ ပါ သွားရင်တော့ ပြန်ရမှာပါ၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ တွေ့ရင် ဒီဂိတ်ကိုပဲ လာပေးမှပေါ့၊ ခင်ဗျား မနက်ဖန်တစ်ခေါက် လာကြည့်လိုက် ပေါ့

မညိုက စဉ်းစားသလို လှုပ်ရင်း...

ဒါဆို ကားက ဘယ်မှာလဲ၊ အုံနာဆီမှာလား၊ ဒါဆို

အဲဒီ လိုက်သွားကြည့်ရင် ကောင်းမယ်*

သူက အံ့မှာပဲလေ၊ ကားကလည်း သူ့အိမ်မှာပဲထားတာ၊ တခြား ဒီရိုင်ဘာတွေဆို အကိုင်းကြမ်းမှာနီးလို့တဲ့၊ သူကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းတာလေ

ကျွန်မက စိတ်ညစ်ညူးနေသည့်ကြားထဲ ကားဂိတ်ကလူက စကားတွေရှည်နေသဖြင့် ထိုင်ငိုချင်စိတ်ပေါက်လာ သည်။ မညှိကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးရန် စဉ်းစားလျက် ...

ဒါဆို သူ့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ

သူ့အိမ်က...

ဂိတ်မူးက စဉ်းစားသလိုလုပ်ရင်း...

မြို့ မြောက်ဘက်အခြမ်း အဇွန်ဆုံးမှာထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကိုညီ ခဏခဏ ပြောဖူးတယ်၊ သူ့အိမ်လေးကို သူ့ဘာသာသူ ဆောက်ခဲ့တာတဲ့၊ ခြံလေးကိုရောပဲ၊ တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ သီးသန့်ရှိနေတာ၊ ထင်းရှူးပင်တွေ၊ ချယ်ရီပင်တွေလည်း တန်းစီနေတာပဲတဲ့၊ သူ့ကားလည်းရှိတော့ ခင်ဗျားကို တွေ့မှာပါ

သူ့မှာမည်က...

ညီမင်းထင်တဲ့၊ ကိုညီလို့ပဲခေါ်ကြတာပဲ

ဪ... ဪ...

မေးသားမေးရပေမယ့် အခုလောလောဆယ် ကျွန်မ သွား၍ မဖြစ်နိုင်သေးပါ။

ခင်ဗျားတို့ လိုက်သွားမလို့လား

ကျွန်မက မညှိမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အခုတော့ လိုက်မသွားနိုင်သေးပါဘူး၊ လိုလိုမယ်မယ် မေးထားတာပါ

ကားပေါ်ပါသွားရင်တော့ ပြန်ရမှာပါ

ဒါဆို မနက်ဖြန် ကျွန်မတို့ တစ်ခေါက်လာမေးကြည့်ကြယ်၊ တွေ့ရင် သိမ်းထားပေးပါနော်

စိတ်ချပါ

သို့ပေမယ့် ကားပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့ဖို့ဆိုတာလည်း သိပ်မယံ့ချာပါ။ လမ်းမှာ ခဏနားတော့ ထမင်းဆိုင်မှာများ ကျန်ခဲ့ပါလား။ ထိုခဏ၌ ကျွန်မစိတ်တွေ ချုပ်ထွေးနေကပ်ကျိသွားလေတော့သည်။ အခုနေ့များ ထိုကားသမားနှင့်တွေ့လျှင် မကောင်းမည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမှာပါလိမ့်။

ထိုအကြောင်းကို အထပ်ထပ်တွေးမိရင်း ကျွန်မ နေရမည်ဆိုသော မညို၏ အမေအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံး မညိုရော ကျွန်မပါ အတွေးကိုယ်စီ ဖြစ်နေလေသည်။ မညို၏ မိခင်ကြီးက တွမ်းမြို့ရင်း ခြံထဲမှာ တကုပ်ကုပ်နှင့် ဘာတွေလုပ်နေလဲ မသိပါ။

‘ဝေ... ရခဲလား သမီး’

‘မရပါဘူး အမေရာ ဘယ်မှာကျန်ခဲ့မှန်းကို အခုချိန်အထိ စဉ်းစားလို့ မရဘူးတဲ့’

မညိုက သူ့မိခင်ကို ပြန်ဖြေလိုက်တော့ မညိုမိခင်က ကွမ်းချိုးတက်နေသော သွားကိုပေါ်အောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ဘယ်ရမှာလဲ နင့်ဟာက အိမ်မှာ ရောက်နေပြီ’

‘ရှင်...’

ကျွန်မက မယုံနိုင်စွာ မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကောင်လေးတစ်ယောက်က လာပေးသွားတာလေ’

‘ဟော့တော့... သူက ဘယ်ကဘယ်လို’

မညိုရော သူမပါ အံ့သြနေရသည်။

‘အမေ ဘယ်သူပေးတာလဲ’

‘ကားသမားလေးလေ၊ အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့’

မညို၏ မိခင်ပြောတာနှင့် သူ့ရဲ့ပုံစံကို မြင်ယေ။

မိသည်။

‘သူ့ကားရှေ့မန်း ထိုင်ခုံအောက်မှာ ကျန်ခဲ့တာတဲ့၊ သူလည်း အိမ်ရောက်လို့ ကားရေဆေးမှ တွေ့တာတဲ့၊ မညိုတို့ ဝိမ်းကို သိတာနဲ့ လာပေးတာ၊ မတွေ့လို့ ဒီဘက်သွားတယ်ဆို ကာနဲ့ ခမးစမ်းပြီး လိုက်လာတာတဲ့၊ ကဲ ... ကြည့်စမ်းပါဦး ကကူးတကာနဲ့ လာပေးတယ်၊ ပစ္စည်းရှင် စိတ်ပူမှာစိုးလို့တဲ့၊ ပုံစံက ရည်ရှည်မွန်မွန်လေးပါပဲ’

ကျွန်မလည်း အရမ်းကို စိတ်ထဲမှာ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

‘ကဲ... ကဲ ဒီမှာ သေချာသွားစစ်ကြည့်ဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ’

မညိုအမေကို ကျွန်မလည်း အမေဟုပင် ခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အမေလှမ်းပေးသော အိတ်ကလေးကို ကိုင်ရင်း တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြစ်သည်အထိ ဝမ်းသာသွားမိသည်။

‘အေးကွယ်... နောက်ဆို ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေကို သေချာ

ဂရုစိုက် ကြည့်ရှုသိမ်းဆည်းပါ၊ တော်ရုံလူဆို ပြန်ပေးမှာ

ဘာ
မာ
၆၆

ကုတ်ဘူးဆိုရင် ဂရုတောင်စိုက်မှာ
ဟုတ်ဘူး၊ စိုးရိမ်လို့ စေတနာနဲ့

ဘက်ဆို ကျွန်မ သေချာ ဂရုစိုက်
...က်လို့ သဘောထားပြီး လိုအပ်

...ရင် ဆုံးမပါ။ ဒီက အစ်မညိုရောပါပဲ၊ ကျွန်မတော့ ဒီက
အမေတို့ အစ်မတို့နဲ့ တွေ့ရတာ အရမ်းကံကောင်းတာလို့ မှတ်
ပါတယ်'

ကျွန်မက အသံတုန်တုန်လေးနှင့် ပြောလိုက်တော့
မညိုက ခေါင်းညှိရင်း ကျွန်မပခုံးကို ခပ်ဖွဖွပက်ကာ အိပ်
ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ကိုညီရယ်ဟု
တိုးတိုးဖွဖွ ရေရွတ်မိသည်။

▽ ▽ ▽ ▽ ▽

မြေမှုန့်အရောင်နီနီများ ပုံးလွမ်းနေသော မြေလမ်း
ကလေးပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး တက်ခဲ့သည်။ သူတို့အိမ်
ကလေးက ကုန်းလေးပေါ်မှာ သီးသန့်လေးရှိသည်။ ဒီနေရာက
မြို့အရွက်ဘက် ခပ်ကျကျလေးတွင် ရှိတာကြောင့် ဈေးနှင့်ဝေး
မြို့နှင့်ဝေးကာ နားအေးပါးအေးရှိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မင်းညီ
သဘောကျပြီး ရွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့တာပင်။

အစတုန်းက သူတို့ အခြားမြို့ ခပ်ကြီးကြီးမှာ နေ
သည်။ နောက်တော့ ဒီမြို့ကလေးကို ကားလာဆွဲရင်း သဘော
ကျသည်မို့ ဒီမြို့လေးကို ပြောင်းဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါ။ ပြီးတော့ ဒီ
ကောင်ကုန်းလေးကိုပင် သူကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်၊ သူကိုယ်တိုင်
ပျင်းလင်းပြီး သစ်လုံးအိမ်ကလေးကိုလည်း သူကိုယ်တိုင်
ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကရတောင်စိုက်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ အမေက ဆုတာမဟုတ်ဘူး၊ စိုးရိမ်လို့ စေတနာနဲ့
ပြောတာပါအော်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ၊ နောက်ဆို ကျွန်မ သေချာ ဂရုစိုက်
ပါမယ်၊ ကျွန်မကို သမီးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး လိုအပ်
တာရှိရင် ဆုံးမပါ။ ဒီက အစ်မညိုကောပါပဲ၊ ကျွန်မတော့ ဒီက
အမေတို့ အစ်မတို့နဲ့ တွေ့ရတာ အရမ်းကံကောင်းတာလို့ မှတ်
ပါတယ်'

ကျွန်မက အသံတုန်တုန်လေးနှင့် ပြောလိုက်တော့
မညိုက ခေါင်းညှိတ်ရင်း ကျွန်မပခုံးကို ခပ်ဖွဖွဇက်ကာ အိပ်
ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ကိုညီရယ်ဟု
တိုးတိုးဖွဖွေ ဓမ္မတိမိသည်။

မ မ မ မ မ

မြေမှုန့်အရောင်နီနီများ ဖုံးလွှမ်းနေသော မြေလမ်း
ကလေးပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး တက်ခဲ့သည်။ သူတို့အိမ်
ကလေးက ကုန်းလေးပေါ်မှာ သီးသန့်လေးရှိသည်။ ဒီနေရာက
မြို့အစွန်ဘက် ခပ်ကျကျလေးတွင် ရှိတာကြောင့် ဈေးနှင့်ဝေး
ပြီးနှင့်ဝေးကာ နားအေးပါးအေးရှိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မင်းညီ
သဘောကျပြီး ရွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့တာပင်။

အတုနားက သူတို့ အခြားမြို့ ခပ်ကြီးကြီးမှာ နေ
သည်။ နောက်တော့ ဒီမြို့ကလေးကို ကားလာဆွဲရင်း သဘော
ကျသည်မို့ ဒီမြို့လေးကို ပြောင်းဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါ။ ပြီးတော့ ဒီ
တောင်ကုန်းလေးကိုပင် သူကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်၊ သူကိုယ်တိုင်
ပျင်းလင်းပြီး သစ်လုံးအိမ်ကလေးကိုလည်း သူကိုယ်တိုင်
သောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ပန်းစိုက်ခင်းတွေ၊ လှေကားထစ် စိုက်ပျိုးရေး
တွေကိုလည်း သူကပင် ဦးဆောင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။
ပန်းစိုက်ခင်းတွေက အတော်ဖြစ်ထွန်းနေပြီး ရှေ့နှစ်မှာ တိုးချဲ့
စိုက်ပျိုးဖို့ သူ့မှာ အစီအစဉ်တွေ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ဒီကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှာ မြို့ကွက်တွေကိုလည်း လှမ်းမြင်
နိုင်သည်။ သစ်လုံးများဖြင့် ဆောက်ထားသော ဒီအိမ်ယာလေး
က သေးကွေးလှပေမယ့် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှပြီး ချစ်စရာ
ကောင်းသည်။ သူနှင့် မွေးစားထားသော ကိုးနှစ်အရွယ်ကလေး
အတွက်ကတော့ လုံခြုံပြည့်စုံပါသည်။

တောင်ပေါ်လေကတော့ အတော်ပင် အေးစက်ချမ်းစိမ့်
ပါသည်။ နှင်းတွေကျလာပြီဆို ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဘာကို
မျှ မမြင်ရ၊ မြို့ကွက်တစ်ခုလုံး နှင်းတွေကြားမှာ ပျောက်ဆုံးနေ
သည်။ သူ့ခြံထဲတွင် ရှိသမျှ အပင်ကြီးငယ်အားလုံး နှင်းစက်
နှင်းခဲတွေနှင့် ဖုံးလွှမ်းလို့နေသည်။

မင်းညီကတော့ သူများတကာတွေ အားကျပြီး နိုင်ငံ
ရပ်ခြားတိုင်းပြည်သွားဖို့များ လုံးဝစိတ်မကူးသေးချေ။ ကိုယ့်
နေရာဒေသကလေးက နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းပြည်တွေထက်ပင် ပို၍
လှပသည်ဟု ခံစားရသည်။

သစ်လုံးအိမ်ကလေးကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက်
လုံခြုံရုံပင်မက ကျယ်ဝန်းသယောင်ပင် ခံစားရသည်။ ပြီးတော့
နွေးထွေးစေမည့် မီးလင်းဖိုနှင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများများ
စားစားမရှိ၊ အိပ်ရာ၊ ကုတင်တွေ ဘာတွေလည်းမရှိ၊ သစ်လုံး
တွေပေါ်မှာ မွေ့ရာထူထူလေးခင်းပြီး စောင်ခြံကွေးရတာက
လွတ်လပ်သည်။ သူ့ရဲ့ အေးချမ်းသော၊ ဆိတ်ငြိမ်သော ဘဝ
လေးကို တွေးရင်း အားလုံးဟာ အဆင်ပြေသားပဲဟု အမြဲတွေး
မိသည်။

သူတို့ခြံလေးက ကျယ်ဝန်းသည့်အတွက် သစ်ပင်ကြီး
သစ်ပင်ငယ်တွေ သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိလှတာကြောင့် ဒီတိုင်း
တောင်ကုန်းခေါင်ခေါင်လောက်တော့ ရာသီဥတုဒဏ် မခံရ
အောင် ကာကွယ်နိုင်သည်။

ဒီကားလေးကိုသာ သံယောဇဉ် ပြတ်နိုင်လျှင် စိုက်ပျိုး
ရေးလုပ်ငန်းလေးနှင့် တစ်နေ့ထမင်းနှစ်နပ် မှန်မှန်စားပြီး ခြံထဲ
မှာ အပင်တွေကို ရေလောင်းပေါင်းသင်ပြီး အေးချမ်းမည်ထင်
သည်။

‘ဦးညီ ဒါပြီးရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ’
ဖိုးလပြည့်၏ အသံကြောင့် သူ့အပင်တွေကို ငေးရင်း

နစ်မျောနေရာမှ သတိဝင်လာသည်။

‘ဘာမှ မလုပ်ရတော့ပါဘူးကွာ၊ ဟိုမှာ ပန်းနတို၊
မင်းကိုစောင့်နေတယ်၊ သွားလေ’

သူက ဖိုးလပြည့်သူငယ်ချင်း ပန်းနလာတာကို မြင်၍
ပြောလိုက်မိသည်။

‘ဟဲ့ ... ဖိုးလပြည့် ငါ့ကို ဒီပန်းလေးခူးပေးပါလား
ဟယ်’

‘ဟ နင်က အလကားခူးပြီး ဘာပုပ်မှာလဲ၊ ငါတို့က
ပြန်ရောင်းစားရတာ’

‘နင်က အရမ်းကပ်စေနေတာပဲ’

ကလေးတစ်အုပ် စာကလေးအုပ်ကျသလို အသံ
တစာစာနှင့် ဆူညံနေသည်။ ဒေလီယာပန်း၊ ဂန္ဓမာပန်းတွေ
ကို ကောင်မလေးတွေ လိုချင်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ထင်းရှူးပင်
အောက်မှာ သူတို့အုပ်စုကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ အဝါရောင်၊
အဖြူရောင်ပန်းတွေကြားထဲမှာ ရယ်သံလေးတွေ ညှစ်လို့ ဖိုးလ
ပြည့်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ပင်ဖြစ်သည်။

‘ငါက တပ်စေနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးညီဆုမှာရီး
လို့ပါ’

‘မဆူပါဘူးဟ၊ ဦးညီက သဘောကောင်းပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဦးညီဆီက တောင်းယူတော့...’

‘နင်ကလည်း ငါတို့ ကျောင်းသွားရမှာလေ’

သူက ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ပြီး ထင်းရှူးပင်အောက်
မှထပြီး အိမ်လေးဆီသို့ သွားတော့ ကလေးမတွေ အသံတိတ်
သွားသည်။ သူ့ကို မျက်လုံးပြူးလေးတွေနှင့် အက်ခပ်သည်။

ဒီကလေးမတွေက ဖိုးလပြည့်၏ ငယ်သူငယ်ချင်းမ
တွေ၊ ငယ်စဉ်က ဂါဝန်ဖားဖားနှင့် သိုးမွေးခေါင်းစောင်း၊ ပါးအို၊
နီရဲရဲလေး၊ နီတာရဲလေးတွေ အရွယ်လေးရောက်လာတော့ အရာ
ရာကို သိချင် စုံစမ်းချင်ကြပြီ။

‘ဟော ... ဦးညီပြန်လာပြီ၊ တောင်းယူကြလေ’

ဖိုးလပြည့်က သူ့ကို မျက်စပစ်လိုက်သည်။ ကလေး
တွေက ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးလေးတွေနှင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။
ဖိုးလပြည့်ကလည်း မိန်းကလေးတွေဆို မပြောတတ် မဆိုတတ်
နှင့် မိန်းကလေးတွေ အုပ်စုများလာလျှင် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ
မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခပ်ကုတ်ကုတ် နေတတ်သည်။ သို့သော်
နန်းခမ်းတို့အုပ်စုကတော့ ဒီလိုအသံညှစ်ဖိုးလပြည့်ကိုပင် ခင်ကြ
သည်။

‘ဦးညီ... ဦးညီ စိုက်ထားတဲ့ ဟိုပန်းလေး လိုချင်လို့
တဲ့’

ရှားပါး သစ်ခွပန်းတစ်မျိုးကို မေးဆတ်ပြရင်း ဖိုးလ
ပြည့်က ဝင်ပြောသည်။ ရှမ်းဘောင်းဘီပွပွကြီးနှင့် ဖျင်အင်္ကျီ
အနီခပ်ဖားဖားကို ဝတ်ထားသော ဖိုးလပြည့်သည် အရွယ်နှင့်
မမျှအောင် တကယ့်လူကြီး တစ်ယောက်လို ထွားကြိုင်းသန်မာ
နေသည်။ လက်တွေ့မှာလည်း မြေနီမုန့်တွေ ပေကျံနေသည်။
မျက်ဝန်းတွေကတော့ ရိုးသားဖြူစင်ဟန် အထင်းသားပင်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ သမီးတို့ တစ်ပွင့်လောက် လို
ချင်လို့’

ကလေးတွေက ဝမ်းသာအားရနှင့် ဟေးခနဲ ထအော်
ကြသည်။

‘ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံပေးရမှာနော်’

‘ဟာ ... ဦးညီကလဲ’

‘အံ့မယ် ငါက ရောင်းဖို့စိုက်ထားတာလေ၊ ပိုက်ဆံ
ရရင် ရောင်းရမှာပေါ့’

သူက ပြုံးစေဖြင့် ကလေးမတွေကို ဆက်၍ စနေမိ
သည်။

‘သမီးတို့မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံရှိမှာလဲ’

‘ဒါကတော့ မသိဘူးလေ၊ ငါက အလကားတော့
ပပေးနိုင်ဘူးဟေ့ ... ငါ့ရည်းစားမှ အလကားပေးမှာပေါ့’

‘ဟွန်း ... ဦးညီမှာဖြင့် ပေးစရာ ရည်းစားမရှိဘဲ၊
သမီးတို့ကို ပေးပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ သမီးတို့ကလည်း ဦးညီကို
ဟိုလမ်းထိပ်မုန့်ဆိုင်က အပျိုကြီးကို တစ်ပွင့်ပေးပေးမယ်’

‘ဪ ... တော်လိုက်တဲ့ အကျိုးဆောင်တွေ’

ကောင်မလေးတွေ ရယ်သံ စီခနဲထွက်လာသလို ဖိုးလ
ပြည့်ကလည်း တဟားဟား အော်ရယ်သည်။

ကလေးမတွေ ပြောတာက သူမတို့ကျောင်းသွားရာ
လမ်းထိပ်က ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊ နန်းကြီး၊ နန်းပြား စသည်တို့
ထရောင်းသော အသက်လေးဆယ်ကျော် အပျိုကြီးဖြစ်သည်။
ရှမ်းစပ်တွေဖို့ အသားဖြူသည်။ အရပ်ပုပြီး ဝိုင့်ဝိုင့်သည်။ မျက်
ဝန်းတွေကလည်း ခပ်မေးမေးဖြစ်ပြီး လှမ်းလျှောက်လျှင် စည်
ကြီးကြီးလိမ့်လာသလိုပင်။

‘ဦးညီက သဘောမကျဘူးလား၊ အဲဒီ အင်္ကျီကြီးနဲ့

နဲ့ စားချင်တာတွေ နေ့တိုင်းစားရမှာ အဟိ’

‘အံ့မယ် မရွေ့ချောလေးတွေ သစ်ခွပန်းလိုချင်ရင် ယူ

သွားပါ။ ဒါကြီးနဲ့တော့ မပေးစားပါနဲ့ကွယ်'

'ဪ ... ဦးညီကလည်း သမီးတို့က စေတနာနဲ့ပါ နော်'

'အေးလေ၊ ဆောင်းတွင်းဆိုရင် အန်တီကြီးက ဝတော့ နွေးနေမှာပဲ'

'ဒီကလေးမတွေ တကယ်လျှောက်စမနေနဲ့တော့၊ ဟို ကသိရင် စိတ်ဆိုးဦးမယ်'

အသံစူးစူးလေးတွေနှင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံ လို့နေသည်။ ဖိုးလပြည့်ကတော့ အပင်တွေကြားထဲမှာ မြေကြီး ဆွသလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ငြိမ်ကုတ်နေပြီ။ မိဘမရှိသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ စိတ်ဓာတ်ကို ပြုပြင်ပေးဖို့ ကြိုး စားရင်းမှပင် ဖိုးလပြည့် ဒီအရွယ်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

'အံ့မယ် ... အဲဒီ အန်တီကြီးက ဦးညီကို တကယ် ခိုက်နေတာလားမသိ'

'ဟေ့ ... တော်တော့'

'အဟုတ်ပြောနေတာ၊ ကားဂိတ်ရောက်တိုင်း မေးနေ တာ၊ ကိုညီကားမထွက်ဘူးလား၊ နေမှကောင်းရဲ့လားနဲ့၊ ဟို တလောလေးကလည်း ဦးညီတို့ခြံထဲကို သူ့ကိုယ်တိုင် လာဝယ်

တာသာကြည့်တော့၊ အဲဒါ သမီးတို့က နောက်လိုက်တော့ ရှက်ပြီး မလာရဲတော့ဘူးလေ ဦးညီရဲ့ ...'

ဪ ... ခက်လိုက်တာ၊ ဒီကလေးမတွေများ အပျို ကြီး လူပျိုကြီးတွေဆို စရာ နောက်စရာများ မှတ်လားမသိ။

'ကဲ ... ကဲ တော်ကြတော့ မချောတွေ'

အတော်လည်း စကားပြောနိုင်ကြသည့် ကလေးတွေ ပါ။ ဒီသစ်ခွလေး တစ်ပွင့်လောက်မှ မရလျှင် ပြန်ကြမည့် ပုံတွေလည်း မပေါက်ပါ။

'ကဲ ... ပြောပါဦး ဒီပန်းကို နင်တို့တွေ ဘာလုပ်မလို့ တုန်း...'

'မမကို ပေးမလို့ပါ'

သူတို့ထဲမှ အသွက်ဆုံး နန်းခမ်းက ပြောသည်။

'ဟုတ်လို့လား၊ ငါ့ကို မညာနဲ့နော်၊ နင်တို့ အရွယ်တွေ က ပန်းပန်ရမယ့် အရွယ်မဟုတ်သေးဘူး၊ ဓာပဲ စိတ်ဝင်စားရ မှာ ကြားလား'

သူတို့အရွယ်ကလေးတွေက အလွန်ဆုံးမှ ဆယ့်သုံးနှစ် ပါ။ အရွယ်ကလေးတွေကတော့ တကယ်အပျိုပေါက် ဖားဖား ဖြစ်နေပြီ။ ဖိုးလပြည့် ဆိုတာလည်း လူကသာ ကလေးလို

နေပေမယ့် တကယ့် လူပျိုကြီးပုံစံ ဝင်နေပြီ။ သို့သော် မိုးလ ပြည့်က လူကြီးအတွေးတွေ မဝင်တတ်သေးပါ။ ပကတိ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေခြင်းပင်။ ပြီးတော့ မိုးလပြည့်၏ ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုတာကလည်း ညီမင်းထင်ရယ်၊ အပင်တွေရယ်၊ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရယ်ပင်။ သူ၏ ဖြူစင် သော အတွေးကို အရောင်ဆိုးပေးဖို့ ပတ်ဝန်းကျင် မရှိပါ။

‘တကယ်ပါ ဦးညီရယ်၊ သမီးတို့က မညာတတ်ပါဘူး၊ မမချောချောလေးမို့လို့ သမီးတို့က ချစ်လို့ အားကျလို့ ပေးမ လို့’

‘ဪ... ဒီလိုလား’

‘ဟုတ်တယ် ဦးညီရဲ့၊ မမက အရမ်းသဘောကောင်း တာ၊ သမီးတို့ မသိတဲ့စာလည်း သွားမေးလို့ ရတယ်လေ၊ သဘောကလည်း အရမ်းကို ကောင်းတာ’

‘တော်ပါတော့ မရွှေချောရယ်’

‘ပြီးတော့ အဲဒီမမက နုနုဖတ်ဖတ် ချောချောလေးမို့ လို့ ရွာထဲက ကာလသားတွေဆို ခဏခဏ လာကြည့်ကြတာ၊ ဦးညီ သွားမကြည့်ရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်သူလို့ ပြော တာပဲ’

‘ရန်ကုန်သူ’

‘ဟုတ်တယ်၊ မေးစရာမှာ မဲ့အနက်ကလေးနဲ့လေ’
မေးစရာမှာ မဲ့အနက်ကလေး။

ပိုးပုဝါစမြင့် ခေါင်းမှာ လွမ်းခြုံလိုက်သော မျက်နှာ တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်မိသည်။ သူမ မျက်နှာလေးမှာ...။

‘အဲဒီမမက ဘယ်မှာနေတာလဲ’

‘ဟဲ ဟဲ ဦးညီ စိတ်ဝင်စားသွားပြီမှတ်လား၊ သိချင်ရင် ပန်းတင်ပွင့်အရင်ပေး’

‘ခွေးမလေးတွေ’

သူက ကလေးမလေးတွေနှင့် ရောနှော ရယ်မောလိုက် သည်။ ကလေးတွေအတွက်တော့ သူက ရယ်စရာဖြစ်နေသည်။ သည်လိုဖြစ်အောင်လည်း သူက ရယ်စရာတွေပြော၊ ရယ်စရာ အမူအရာတွေ လုပ်ပြရင်းမှ ကလေးတွေကို ရယ်မောပျော်ရွှင် စေခဲ့သည်။ ကလေးတွေကိုမှ မဟုတ်။ မည်သူ့ကိုမဆို သူက ယုတ်စရာခံကားတွေ ရှာကြံရယ်မောစေခဲ့သည်။ သူတို့ဘဝက မထီးကျန်တော့ ဒီလိုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ နေချင်သည်။

သူ့ပုံစံကလည်း လူတွေအဖို့ ရယ်စရာကောင်းနေလား ပဲပဲပါ။ အသက်က သုံးဆယ်နား ကပ်လာသည်အထိ မိန့်

ကလေးတွေက သူ့ကို စိတ်မဝင်စားပါ။ သူကလည်း မိန်းကလေးတွေရွေးမှာ ရုပ်ဘယ်ကြီးနှင့် နေသည်ကိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုခေတ်ကြီးမှာ သူလူပျိုကြီး ဖြစ်နေပြီ။

ဒီတော့လည်း လူငယ်တွေက သူ့ကို ဟားချင်ကြသည်။

အခုလည်းကြည့်။ သူခေါ်ကာ မွေးစားထားသည် မိုးလပြည့်ပင် လူဖို့ပေါက်ဖြစ်နေပြီ။ မိုးလပြည့်ကတော့ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် မျက်နှာက ပြည့်ပြည့်စိုင်းစိုင်းဖြစ်ပြီး လူချောစာရင်းဝင်မည့်ပုံပင်။

“မိုးလပြည့်ရေ ... နန်းဦးညီက ငါတို့ကို ငန်းပေးလိုက်ပြီဟေ့၊ ငါတို့လည်း ပြန်တော့မယ်”

“နှင်စိုက်ထားတဲ့ သစ်ခွတွေပွင့်ရင် ပေးရမယ်နော်”

မိုးလပြည့်က ကလေးတင်ယောက်လို ရယ်မောရင်းခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဦးညီ သမီးတို့ပြန်မယ်နော်”

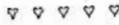
“မနက်ဖြန်မှ မမချောချောလေးအကြောင်း မေးခဲ့မယ် သိလား”

“ကျေးဇူးပဲ ဦးရေ”

ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် သူ့ကို ဖုတ်ဆက်ရင်း ခြံထဲက ပြေးထွက်သွားကြတော့မှ အသက်ဝဝ ပျံနိုင်သည်။

“အခုမှ နားအေးတော့တယ်”

မိုးလပြည့်က စိတ်ရှုပ်သလို ပြောလိုက်သည်။

နဲ့ သွားတိုင်ပင်ကြည့်မယ်လေ၊ ဆရာမကြီးကလည်း ရွာမှာ ဆရာမအင်အား နည်းလို့ ခဏခဏညည်းနေတာ၊ အတော်ပဲ ပေါ့'

မညိုက စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ကျွန်မ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ထစေသည်။

'နေပါဦး မညိုရယ်၊ ကျွန်မ အကျိုးလဲပါရစေဦး'

'အို ... မလဲလည်း ငါ့ညီမက လှပြီးသားပါ၊ ဒါ့ကြောင့် ရွာက ကာလသားတွေ ခဏခဏ ညီမကို လာကြည့်ကြတာပေါ့'

'အို ... မညိုကလည်း'

မညိုကို ခပ်ဖွဖွရိုက်ရင်း အဝတ်အစားလဲကာ ရွာမှာ ပိုသော တစ်ခုတည်းသော ကျောင်းလေးဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်။ ရှုတိုင်းယဉ်မှာ ရွာလေးသို့ ရောက်တာ မကြာသေးပေမယ့် မညို၏ ရင်းနှီးဖော်ရွေမှု၊ အတွား၏ သမီးရင်းပမာ ဖောင့်ရှောက်မှုနှင့် ရွာသားတွေ၏ နွေးထွေးလှိုက်လှဲမှုများကြောင့် နေသားတကျ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ရောက်စတုန်းက အားငယ် ဝမ်းနည်းမိပေမယ့် အခုတော့လည်း နေတတ်လာခဲ့ပါပြီ။

'အေးလေ ညီမရယ်၊ အိမ်မှာ ဒီအတိုင်း ကလေးတွေကို စာသင်မယ့်အတူတူတော့ မထူးပါဘူး၊ ကျောင်းမှာပဲ သင်လိုက်ပါလား'

၆၀

မညိုကပါ ဝင်ပြောသဖြင့် ရှုတိုင်းယဉ်မှာ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ချလိုက်သည်။

'သင်ပေးချင်တာပေါ့ အစ်မညိုရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေအတွက် စိတ်ပူလို့ပါ၊ ကျွန်မက ဘာသင်တန်းမှလည်း တက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်တန်းလေး အောင်ရုံပဲဆိုတော့ ကလေးတွေကိုသင်တာ နည်းစနစ် မကျမှာ စိုးလို့လေ၊ အခုဟာက စာမေးရင် ပြန်ဖြေရုံလောက်ပဲရှိတာလေ'

'ဪ ... ငါ့ညီမကလည်း ဒီလိုပဲ သင်ရင်း တတ်သွားမှာပေါ့၊ က ... ပြောနေတာ ကြာပါတယ်၊ ဆရာမကြီး'

ကုန်းတက် ကုန်းဆင်း ခပ်ပြေပြေလေးတွေ ဆင်းတက်
ရင်းနှင့် ကျောင်းနှင့်နှိုင်းကပ်လို့လာပါပြီ။ ထိုစဉ်မှာပင် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ဆီမှ လျှောက်လာသော လူတစ်ယောက်...။

‘အစ်မညို ...’

‘အမလေး အခုမှပဲ တည့်တည့်ကြီးကို တွေ့ရတော့
တယ်’

အစ်မညိုက သူ့ကို ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ ခေါ်လိုက်ပေ
မယ့် ကျွန်မကတော့ မျက်လွှာလေးချ၍ ငြိမ်ရပ်နေသည်။

‘ဟဲ့ ... နင်ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ ငါ့ဈေးသွားရင်း
နဲ့တောင်မှ နင့်ကားတွေ့မလားလို့ ခဏခဏရှာမိသေးတယ်၊
နင့်မှာမည် ဘယ်သူ...’

‘ညီမင်းထင်ပါ အစ်မ၊ ကိုညီလို့ပဲခေါ်ကြတယ်’

‘အေး ... အေး ညီမ သူ့ခေါ်၊ ညီမရဲ့ မှတ်ပုံတင်
တွေလားပြန်ပေးသွားတာလေ’

ကျွန်မ အသိအမှတ်ပြုသလို ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြ
လိုက်ရင်း

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

ကျွန်မက ခပ်ဖွဖွ ပြောလိုက်မိသည်။ သူ့ကို တကယ်

လည်း ကျေးဇူးတင်မိခြင်းပါ။။

‘ဒါနဲ့ လက်ထဲကပန်းတွေက ဘာလုပ်မလို့လဲ’

မညိုက သူ့လက်ထဲမှ ပန်းစည်းကြီးကို မေးငေါ့ရင်း
မေးလိုက်မိသည်။

‘ခဏ ... ဒါလား၊ ဈေးလေးမှာ ပန်းသွားရောင်း
မလို့လေ’

‘ပန်းလည်း ရောင်းတယ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကားမထွက်ဖြစ်လို့ ဈေးနေ့နဲ့ တိုက်ရင်
ရောင်းပါတယ်၊ ပုံမှန်ကတော့ ဟောဒီက ကျွန်တော့်တူလို့
သားလို့ဖြစ်နေတဲ့ ဇိုးလပြည့်ပဲ ရောင်းပါတယ်’

သူက နံဘေးတွင်ပါလာသော သူ့တူလေးကို ပြ၍ပြော
သည်။ ဇိုးလပြည့်က သူမတို့ကို ပြုံးပြရင်း လှမ်းကြည့်သည်။

‘အေး ... အေး နောက်ကြုံတော့ အားပေးရမှာပေါ့၊

ထစ်မတို့က မင်းကို တကျားတကတောင် လာပြီး အားပေးရဦး
မှာပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အဲဒါတွေသာ ပြန်မရရင် ကျွန်မ

...က အဘော်လေး ဒုက္ခရောက်မှာ’

အရပ်ကလေးတစ်ယောက် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာတဲ့

လိုပင် သူမက ငြိမ်သက်အေးစက်နေရာမှ ဝင်ပြောသည်။
စကားသံက နူးညံ့ပေမယ့် လှိုက်လှဲမှု မရှိပါ။

*ရပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ချင်းစာမိလို့
ကားဂိတ်မှာ သွားပေးမနေတော့ဘဲ အိမ်ကို မရရအောင် ခုံစမ်း
ပြီး ပို့ပေးတာပါ။ ဖြစ်ချင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကားဂိတ်သွားတာနဲ့
လွဲနေတာကိုး*

အဟင်း

ဘာလုပ်မှန်းမသိ။ သူ့စကားကြောင့် သူမ အနည်းငယ်
ပြုံးမိလိုက်သည်။

တကယ်တော့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တကယ့်ကို မိတ်
ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေ တွေ့သည့်ပမာ ဖြစ်နေလေသည်။

*ကဲ ... ကဲ မင်းတို့လည်း ယန်းစည်းကြီးတွေနဲ့
ညောင်းနေဦးမယ်။ အစ်မတို့ သွားလိုက်ဦးမယ်*

*ဟုတ်ကဲ့ အစ်မညို။ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ကားထွက်
မှာ။ ဟိုဘက်ဖြို့ကို သွားမယ်ဆို ခန့်ရာချန်ထားပေးမယ်လေ*

*မသွားဖြစ်သေးပါဘူးကွယ်။ အိမ်မှာ လုပ်စရာ နည်း
နည်းရှိသေးလို့*

သူတို့နှင့် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြတော့ ကျွန်မက

သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း...

သွားလိုက်ပါဦးမယ် ကိုညီမင်းထင်

သူမ မပွင့်တပွင့်လေး နှုတ်ဆက်လိုက်မိတော့ သူက
ကျွန်မကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
ယိုဖောက်မှာတော့ မြေဒီလမ်းလေးအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာ
ရာ နှစ်ထပ်ကျောင်းလေးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ဆရာမကြီးဟိုဆီမှာ ဆရာအင်အား သိပ်နည်းတယ်။ ကျောင်းသားတွေကလည်း မူလ တန်းပိုင်းမှာ များပေမယ့် အထက်တန်းပိုင်းရောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း နည်းသွားတယ်လေ။ ငြီးတော့ တွဲဖက်ကျောင်း ဆိုတော့ ပညာရေးဥက္ကဋ္ဌကလည်း ဆရာသိပ်ချမပေးဘူး။ သမီးသာ လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ပညာရေးမှူးကို စာရင်းပြပြီး ချက်ချင်းကို စာသင်ရမှာပဲ။ ဆရာမတို့ကလည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာပဲလေ။

ဆရာမကြီးက ရည်လျားသော စတားတွေကို ပြောပြီး မောသလို ခဏနားလိုက်သည်။

ကျွန်မကလည်း လုပ်ချင်ပါတယ် ဆရာမကြီး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါမှ ကျွန်မက စာမသင်ဖူးတာကြောင့် ကျွန်မ မသင် တတ်ရင် ကလေးတွေ နစ်နာမှာနိုးလို့ပါ။

ကျွန်မက တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်တော့ ဆရာမကြီးက ခေါင်းညိုတယ်။

သမီးနိုးရိမ်တာလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ အဲလိုသာ ဟို ဆရာမကြီးလည်း သမီးတို့လို ဆွဲခန့်ဆရာမဘဝကပဲ လာတာပါပဲ။ ကိုယ့်ထက်အရင်ရောက်နှင့်တဲ့ သူတွေက ပြပေး၊ ကျောင်းပိတ်တဲ့ရက်လေး သင်တန်းပြေးတက်လိုက်နဲ့ပေါ့။ အဲဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့။ ဆရာမတို့က လက်တွဲခေါ်သွားမှာပါ။ ကလေးတွေလည်း သမီးကို လိုလားကြပါတယ်။ အခုကတည်းက ဆရာမ ဆရာမနဲ့ ပါးစပ်ဖျားက မချဖြစ်နေပြီ။ အဓိကက ဝမ်း သဘောပါပဲ။

ကျွန်မက မညိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မညိုက ခေါင်းညိုတင်ပြနေတာကြောင့်ရော ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကပါ စိတ်ပါပျက်ကြာပြန်ပါ။ ထိုအလုပ်ကို လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတော့ သူ့ပဲ။

ကျွန်မလုပ်ပါ့မယ် ဆရာမကြီး။

ဆရာမ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဒါ ကျွန်မတို့ ကျောင်းအတွက်ရော၊ ဒီမြို့လေးအတွက်ပါ မင်္ဂလာတစ်ပါးပါပဲ။ နောက်ဖြန်နဲ့ စာရင်းသွင်းလိုက်တော့မယ်။ မနက်ဖြန်က

စပြီး ဆရာမလာတော့နော်၊ ဆရာမအတွက် လခကလည်း ရရစေပါ့မယ်*

အို ... ဒါတွေမလိုပါဘူး၊ ဟောဒီက မညိုတိုအိမ်က ကျွန်မကို ထမင်းနှစ်နပ် မှန်မှန်ကျွေးထားပါတယ်၊ ကျွန်မကို ဘာမှ ပေးစရာမလိုပါဘူး

ဘယ်ဟုတ်ခလဲ သမီးရယ်၊ မညိုရဲ့ ညီမကို ပြောဦးနော်၊ ကလေးတွေက ဂါရဝ တရားနဲ့ ကန်တော့တာ ယူရတယ်

အေးလေ ... ဒါတွေ နောက်မှ ပြောတာပေါ့၊ ဆရာမရယ်၊ လောလောဆယ်က ညီမ အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ မှတ်လား

မညိုက ကျွန်မကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း ပြောတော့ ကျွန်မ ထပ်မပြောတော့ပါ။ ဆရာမကြီးကတော့ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖွင့်ရင်း

ကဲ ... ဆရာမဖြစ်သွားပြီ၊ ဆရာမလိုပဲ ခေါ်မယ်နော်၊ နာမည်ပြောပါဦး၊ ဆရာမကြီး စာရင်းသွင်းမလို့

ဟုတ်ကဲ့ ... ရှုတိုင်းယဉ်ပါ

အို ... လှလိုက်တဲ့ နာမည်လေး၊ နာမည်လေးနဲ့ ဖျက်နာလေးလိုက်တယ်

ဆရာမကြီး၏ စကားကြောင့် ကျွန်မ ရှက်ပြုံးလေး ပြုံးလိုက်မိရင်း မေမေပြောသော စကားတစ်ခွန်းကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသည်။

သမီးကျောင်းနေတဲ့အရွယ်အထိ မေမေတို့ နာမည်ပေးစုသေးဘူး၊ မီးမီးလိုပဲ ခေါ်နေတာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ သမီးရဲ့ ကိုကိုကြီးက စာအုပ်တွေ ဖတ်တတ်နေပြီလေ၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ကနေပြီး ဒီနာမည်လေး အရမ်းလှတယ်ဆိုပြီး ပြောရင်းနဲ့ပဲ ဒီနာမည် အတည်ဖြစ်သွားတာ သမီးရဲ့

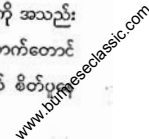
ကိုကိုကြီးရယ် ... ညီမလေး သတိရလိုက်တာ။

ပင့်သက်တစ်ချက်ရိုက်ပြီး စိတ်တွေကို ပစ္စုပ္ပန်ကို ငြိမ်ခေါ်လိုက်သည်။

ပြန်နို့လေ ညီမ

မညိုရဲ့ သတိပေးမှုကြောင့် အသက်မဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ် လို ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

အိမ်ကို သတိရ လွမ်းဆွတ်စိတ်တွေက ရင်နှင့်အပြည့် ပြန်ဖြစ်တော့သည်။ မေမေတို့ ပေဖေတို့ ကျွန်မကို အသည်းထည့် ဂြာနေမလား။ ကြီးစိုးကရာ ဘယ်လောက်တောင် ယူခံနေရမလဲ။ ကိုကိုကြီးကရာ ဘယ်လောက် စိတ်ပူပူ

မလဲ မသိပါ။ အတွေးကြောင့် နွမ်းလှအသက်မဲ့နေလေတော့
သည်။

ဆရာမကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ရပေမယ့် လူက
အရပ်တစ်ရပ်လို စိတ်နှင့်လူ့ မကပ်ချေ။

‘ညီမ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ ဒါမှ
မဟုတ် ကျောင်းမှာ မလုပ်ချင်လို့လား၊ မလုပ်ချင်ရင် ပြောနော်၊
အားနေညနဲ့’

‘မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရယ်၊ နည်းနည်းမောနေလို့ ခဏ
နားလိုက်ဦးမယ်’

‘အေး ... အေး သွားနား၊ အစ်မလည်း အိမ်ပြန်လိုက်
ဦးမယ်၊ မနက်မြန်မနက် ကျောင်းသွားဖြစ်ရင် အိမ်ဘက်ဝင်လာ
ခဲ့ဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မ’

အိမ်နန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပေမယ့် အေးချမ်းသော ရာသီဥတုက
ကျွန်မကို မချမ်းစေပါ။

အိပ်ရာပေါ်မှာ မေ့ပျောက်နှမ်းလျှော့ လှဲချလိုက်မိတော့
သည်။

‘တို့ဦးလေးက တယ်ဟုတ်နေပါလား’

ပိုးလပြည့်က သူ့ကို စူးစမ်းသလို မေးသည်။ ပန်းခြင်း
တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် စီရင်၊ ခဏအမောဖြေလိုက်သည်။

‘ခြေသွက်နေတယ်ပေါ့၊ နာမည်တွေ ဘာတွေပါ သိ
ဖူးလို့ပါလား’

‘ဟ ... မှတ်ပုံတင်ထဲမှာ ပါတာပေါ့’

‘အဲဒီ အစ်မက ဟိုတစ်နေ့က ကားခေါင်းထဲမှာ မှတ်ပုံ
တင်ကျွန်ခဲ့တယ်ဆိုတာလား’

‘အေး ...’

‘ချောတယ်ဆိုတာ ဒါပဲ ထင်ပါရဲ့’

သူက ပိုးလပြည့်ခေါင်းကို မနာအောင် ခပ်ဖွဖွ ခေါက်ခေါက်
ပိုက်ပြီး

'မင်းက ဒါတွေတောင် သိနေပြီလားကွ'

'မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဦးညီနဲ့ သင့်တော်မလားလို့ပါ ဟဲ
ဟဲ ဟဲ'

ဖိုးလပြည့် စကားကြောင့် သူမ၏ အေးတီအေးခက်
မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် စပ်ဖွေ
ချလိုက်မိသည်။

'ဦးလေးကြီး ဘာတွေ စိတ်ကူးယဉ်နေတာလဲ'

အသံတစာစာနှင့် သူလမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖိုးလပြည့်
၏ သူငယ်ချင်းမလေး နန်းခမ်းကို တွေ့ရသည်။

'လာလေ နန်းခမ်း၊ ဖိုးလပြည့်က တစ်ခြံကျော်မှာ
ပန်းသွားပို့နေတယ်။ သမီးတစ်ယောက်ထဲလား'

'ဟုတ်ကဲ့ ... ဟို ... ဖိုးလပြည့်ကို သတင်းထူး
ပေးချင်လို့ မအောင့်နိုင်တာနဲ့ လာခဲ့တာ'

နန်းခမ်းက ကလေးပီပီ အစိုးခဲလေးနှင့် ပြောသည်။

'ကဲ ... ပြောခမ်းပါဦး၊ ဘာသတင်းထူးတွေလဲ၊
ကျုပ်ရော သိခွင့်ရှိမလား'

'ဟ ... ရှိတာပေါ့၊ ဦးညီကို ပြောချင်တာက အဓိက
မမလေ ခြံကလာတဲ့ မမ၊ သမီးတို့ကျောင်းမှာ ဆရာမ လုပ်မှာ

တဲ့၊ သမီးတို့ ဆရာမဒေသစ်ရပြီ ဟီးဟီး၊ အရမ်းပျော်တာပဲ'

သူက ရုတ်တရက် သူမ မျက်နှာနုနုလေးကို မြင်
ယောင်မိသည်။ ကလေးရုပ်ပင် မပျောက်သေးသော သူမလေး
က ဆရာမလုပ်ဦးမည်တဲ့။ ကလေးတွေနှင့် ရန်ဖြစ်ပြီး စိတ်
တောက်နေမလား မသိပါ။ အတွေးကြောင့် သူပြုံးမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဖိုးလပြည့်က ခြံထဲဝင်လာပြီး သူတို့နား
လျှောက်လာသည်။

'ဦးညီကလည်း ပြုံးလို့၊ နန်းခမ်းကလည်း ရယ်လို့၊

ဘာတွေ သဘောကျနေကြတာလဲ'

'ဒီလိုဟဲ့ ...'

နန်းခမ်းက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ ဖိုးလ
ပြည့်ကပါ ပျော်သွားသည်။

'ဟာ ... ဒါဖြင့် ၎င်းတို့လည်း ဆရာမအသစ် ရတော့
မှာပေါ့'

'အေးပေါ့၊ ငါတို့အတန်းလာသင်ရင် ကောင်းမှာနော်'

'အေးလေ'

နုနုယောက်သား အတိုင်အဖောက် ညီနေကြတာရှိ
မျက်စိနောက်နောက်နှင့် ...

ဖိုးလပြည် မင်းကျောင်းသွားရမှာ မှတ်လား၊ ရေသွား
ချိုးတော့၊ နန်းခမ်း ညည်းလည်း အိမ်ပြန်ပြီး ကျောင်းသွားဖို့
ပြန်တော့၊ ဧတော်ကြာ ဖိုးလပြည်လာခေါ်လိမ့်မယ်

နန်းခမ်းရော ဖိုးလပြည်ပါ သူ့လူ့ခွဲလိုက်တော့ ချက်မှာ
လေးတွေ့ ငယ်သွားကြသည်။ နန်းခမ်းက ပြန်ရန် မြဲပသို့
ရောက်နေမှ ခုတ်တရက် အကြံရသွားသည်။

‘နန်းခမ်း ခဏနေဦး’

‘ဘာလဲ ဦးညီ’

သူက အလှဆုံး သစ်ခွပန်းကြီးကို ရူးလိုက်သည်။

‘သမီးခေ့ ... ဒီပန်းကို သမီးတို့ ဆရာမအသစ်
ကလေးကို ပေးလိုက်၊ ဦးညီပေးတယ်လို့ မပြောဘဲ သမီးပေး
တယ်လို့ ပြောပြီး အမှတ်ယူလိုက်ပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား’

‘ဟာ... အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ အစောကတည်းက
ဦးညီဆီမှာ တောင်းမလို့၊ မတောင်းရဲလို့ပါ’

‘ဆိုကေ ... ယူသွား၊ ယူသွား’

သူက လိုက်လိုက်လျောလျော ပေးတာကြောင့် နန်းခမ်း
က အံ့သြသလို ကြည့်သည်။ သူက သူ့စိုက်ထားသော သစ်ခွ
ပန်းတွေဆို တယုတယနှင့် အင်မတန် ကပ်စေးနှံလှသည်

မဟုတ်ပါလား။

‘ဒါဆို သမီးသွားပြီ ဦးညီ’

‘အေး ... အေး’

ပန်းပွင့်လေး ယူပြီး ပြေးထွက်သွားသော ကလေးမ
လေးကို ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ပန်းလေးကို
လတ်ခံပါ မိန်းကလေးရယ်။ တို့ရဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာဟာ
အရှိခံပန်းလေး သက်သက်ပါကွာ...။

သူက နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသော သူ့ရဲ့ စိတ်နှလုံးကို အံ့သြ
မိပါသည်။ သူက ယခင်ကတည်းက စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းကြီး
မဟုတ်ပါလား။ ဒီမိန်းကလေးနှင့် တွေ့မှသာ ...။

'အမေတို့ အဖေတို့နဲ့ နေရတာရော အဆင်ပြေရဲ့ လား၊
ငါ့ ညီမ'

'ပြေပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကောင်းလွန်းလို့ ညီမက
ကောင် ပြန်အားနာနေမိတယ်၊ မနက်ခင်း ကျောင်းသွားခါနီး
ဆိုရင်လည်း အမေက အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ပေးရှာတာ'
ကျွန်မက ခပ်လေးလေးပြောတော့ အစ်မက ခေါင်း
ညှိတ်ရင်း...

'အမေက ဒီတိုင်းပဲ၊ ကျောင်းမှာရော အဆင်ပြေရဲ့
လား'

'ပြေပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကလေးတွေက ကျွန်မကို
ထရမ်းချစ်ကြပါတယ်၊ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ဆို ကျွန်မ
ကျောင်းစတက်တဲ့နေ့ကနေ တစ်နေ့ကို သစ်ခွပန်းတစ်ဖျိုး မရိုး
ပိုင်အောင်ပေးတာလေ'

ကျွန်မက ချစ်စဖွယ် ကလေးမလေးကို မြင်ယောင်
ပျင်း ပြောမိသည်။

'ဒါပေမဲ့ ငါ့ညီမကို ကြည့်ရတာ မရွှင်လန်းသလိုပဲ
ပျယ်၊ ဘာအဆင်မပြေတာ ရှိလို့လဲ'

အစ်မညိုရဲ့ စကားကို သူပြန်မဖြေနိုင်ချေ။ ဆိုင်လေး

'ဒီတစ်ပတ် နှစ်ပတ်အတွင်း အေးအေးအေးအေး ဆေး စကား
ပြောရတယ်ကို မရှိဘူး။ အစ်မကလည်း ဟိုဘက်မြို့မှာ ဈေး
ထွက်နေတော့ မအားပြန်ဘူး ညီမရေ၊ ကဲ... ဘာစားမလဲ
ပြော၊ လမ်းထိပ်က အပျိုကြီးဆိုင် သွားကြမယ်လေ ညီမရဲ့'

မညိုက လျှော်လက်စ အဝတ်တွေကို လက်စသတ်
ရင်း ပြောလိုက်သည်။ မညိုကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ အားကျ
သလိုခံစားရသည်။ မညိုဟာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ စားစရာ
ရှိတာစားပြီး သူမလို တွေဝေငေးငိုင်ချိန်တောင် ရှိပုံမရပါ။

'ကဲ ... လာသွားစို့'

မညိုတို့လမ်းထိပ်က ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်က ကောင်း
လွန်းတာကြောင့် ဒီဘက်ရောက်တိုင်း စားဖြစ်သည်။

ထဲသို့ ရောက်လာတာကြောင့်လည်း စကားစ ဖြတ်သွားပြီး မှာစရာရှိတာ မှာလိုက်သည်။

‘ညီမက တိုဟူးနွေးပဲ စားမယ်’

ထိုသို့ ပြောရင်းနှင့်မှ တိုဟူးနွေး အမြဲစားလေ့ရှိသူ တစ်ယောက်ကို သတိရသွားမိပြန်သည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဒီ လမ်းခရီးကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါလျက် ကျွန်မ ဘာကြောင့် တွေ့ဝေ တွန့်ဆုတ်နေမိပါလဲ။ ဒါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိခိုက်မှာကျင် စေတာပဲ မဟုတ်ပါလား။ အရာရာလည်း အဆင်ပြေ သင့်တင့် နေပါလျက်နှင့် ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာနေသလို ဖြစ်နေပြီ မဟုတ် ပါလား။

တွေ့ဝေသွားသော ကျွန်မကို ကြည့်ရင်း မညိုက သက် ပြင်းကြိတ်ရွက်လိုက်ပုံရသည်။ အတိတ်ဆိုတာကြီးကို ကျွန်မ ဘာကြောင့် ရုတ်တရက် မေ့မရနိုင်ပါလိမ့်။

ထိုစဉ်မှာပင် မှာထားတာတွေ ရောက်လာတာကြောင့် တိတ်ဆိတ်ပြီး စားဖြစ်ကြသည်။

‘အစ်မ ဟိုနေ့တုန်းက မြို့ကို သွားတုန်းကတောင် ကိုညိုကားနဲ့ သွားဖြစ်သေးတယ်’

‘ကိုညို’

ကျွန်မက ရုတ်တရက် စဉ်းစားသလို မျက်မှောင်ကျွံ မိသည်။

‘အင်းလေ ... မှတ်ပုံတင် လာပေးတဲ့ တစ်ယောက် လေ။ ကားမောင်းတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မှတ်မိပြီ’

သန်မာထွေးကျိုင်းသော ညိုမောင်းမောင်း ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်မိသည်။

‘အဲဒါ ညီမကိုတောင် မေးနေသေးတယ်လေ။ အစ်မနဲ့ ဘာတော်လဲ။ ဘယ်မြို့ကလဲပေါ့။ ဒီမြို့မှာ ဆရာမ လုပ်မယ်ဆို ပုံ ရုံနေတာပဲလေ’

‘အစ်မကရော ဘာတွေ ပြောလိုက်သေးလဲ’

‘ဒီလိုပဲ ကြည့်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ အစ်မကိုယ်တိုင်က လည်း ငါ့ညီမအကြောင်းမှ သေချာမသိတာပဲလေ’

မညိုက ခပ်လေးလေးပြောတော့ ကျွန်မ မညိုကို ယားမှာ မျက်နှာပူရပြန်သည်။ မညိုက ကျွန်မကို ဘာမှန်း ပြောမှန်းမသိဘဲ လက်ခံကာ သူ့ညီမဟု အားလုံးကို ပြောထား ပုံရိပ် မဟုတ်ပါလား။

‘မညိုကို ကျွန်မအားလုံး ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့’

အခုအချိန်အထိ ပြောပြဖို့ အင်အားမရှိသေးဘူး။ ကျွန်မ သေချာ တာတစ်ခုတော့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်မ မဟုတ်တာ မလုပ်ပါဘူး။ အဲဒီတစ်ခုတော့ စိတ်ချပါ။

‘အေးကွယ် ... အစ်မလည်း ယုံပါတယ်။ ညီမရဲ့ အတိတ်အကြောင်း သိချင်တာ သက်သက်ပါကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြောပြချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ရပါတယ်ကွယ်’

ကျွန်မရဲ့ ဆွေးမြေ့နှုန်းကျသွားသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း နားလည်သဘောပေါက်သလို ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မရဲ့ အတိတ်အကြောင်းဆိုရင်တော့ မပါမဖြစ် ကိုကိုကြီး ပါဝင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကိုကိုကြီးကြောင့်ပင် ကျွန်မရဲ့ အတိတ်က လှပခဲ့ သလို ထိုအတိတ်မှာပင် ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။ ဒါတွေအားလုံး ၏ တရားခံကလည်း ကိုကိုကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါက်ဆွဲဆိုင် မှ ထလာခဲ့သည်။

‘ကဲ ... အစ်မပြန်တော့မယ်။ ညီမလည်း ပြန်တော့ နော်၊ တော်ကြာ မိုးချုပ်နေဦးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကျွန်မက အတိတ်တွင် စီးပျားရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိဘဲ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အတိတ်က ကျွန်မကို ကြီးမားစွာ လွှမ်းမိုးနေသည်။

ကဏ္ဍိ... ကဏ္ဍိ ...။

‘ဟေ့ ...’

အသံနှင့်အတူ ကျွန်မ၏ လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ဝိုးခနဲ ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားလေသည်။

‘အမေ ...’

ကျွန်မမှာ ကြောက်လန့်တကြား အသက်ဝဝရှူပြီး ကျွန်မကို လှမ်းဆွဲလိုက်သူကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟင် ... ရှင်’

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်မကို ခိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေသူက ယုံညီမင်းဆိုသော သူရယ်ပါ။ ကျွန်မက သူ့ကို ကျေးဇူးတင် ျှာ ကြည့်မိရင်းမှ ကျွန်မ လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင် ပြားသည်ကို သတိပြုမိတော့သည်။

‘အို ... ကျွန်မလက်မောင်း’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ဆော့ရိုးပါပဲ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်

စိတ်ပူပြီး လက်ကိုချက်ချင်း မလွတ်မိတာပါ။
 'ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကတောင် ကျေးဇူးပြန်တင်ရ
 ဦးမှာပါ။ အဟောင်း ... ရွှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ရတာ နှစ်ခါရှိပြီ
 နော်'
 'ဆရာမက ကျေးဇူးကြေးတွေ မှတ်ထားရလား၊
 ကျွန်တော်က ပြန်မတောင်းတတ်ပါဘူးဗျာ'
 ကိုရုဗ္ဗာကြီးက သူ့နကားကို သူ့ဘာသာသူ သဘော
 ကျစွာ ရယ်မောသည်။ ဒီလိုရယ်မောလိုက်တော့ သူ့ရဲ့ နှုမ့်
 သော ဟန်တွေက အထင်သွားပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ ဒီနေ့မှ
 သူက ကျင်းဘောင်းဘီ အပြာနုနှင့် စပို့ရှပ် အပြာအစင်းလေးတွေ
 ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။
 'ဘယ်နှယ့်လဲ ဆရာမကြီး လုပ်နေပြီဆို၊ အဆင်ပြေ
 ရဲ့လား'
 'ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလိုပါပဲ'
 'အေးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ မြို့လေးမှာ ဒီလို ဆရာမလာ
 လုပ်ပေးတယ်ဆိုရင်ပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ'
 'ကျွန်မက ဘာမှ မဟုတ်သေးပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ သင်
 ပေးတာ အဆင်ပြေပါ့မလားတောင် စိုးရိမ်နေမိတာ'

ကျွန်မတို့ စကားပြောရင်း မြေနီလမ်း ကုန်းဆင်းလေး
 ဆတိုင်း လျှောက်လာမိသည်။
 'ဒါနဲ့ ဆရာမ ဘယ်လဲဗျ'
 'အိမ်ပြန်မလိုပါ။ မညိုတိုအိမ်က လာတာလေ'
 သူက နာရီတစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ရင်း...
 'ခဏနေရင် မှောင်ပျိုးလာပြီဆိုတော့ ဆရာမတစ်
 ယောက်ထဲ၊ အဲ ဆရာမ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်
 အိမ်အထိ လိုက်သွားပေးပါရစေ၊ အမေ့ကိုလည်း တွေ့ရင်းနဲ့ပေါ့'
 သူက ခွင့်တောင်းသလို ပြောလိုက်တော့ ရုတ်တရက်
 'ကျွန်မ၊ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ဒါကို သူက
 'ဝမ်းချိုးထင်သွားပြီ'
 'ဆရာမ လိုက်မပို့စေချင်ရင်လည်း မပို့တော့ပါဘူး၊
 ပျိုရတော် ပြန်ပါတော့မယ်'
 'ဆို ကျွန်မက ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး၊ အမေ့ကို လိုက်
 ပြန်ချင်တာပဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့'
 ဒီတော့မှ သူ့ချက်နာ ပြုံးသွားပြီး
 'ဒါဆို ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်နော် ဆရာမ'
 ကျွန်မ ခေါင်းညိုတိုပြလိုက်သည်။ တန်းစီနေတဲ့ ထင်း

ရှူးပင်တန်းတွေရယ်၊ တောင်တက်တောင်ဆင်း မြေနှိုလမ်း
ကလေးရယ်၊ နှင်းငွေ့ခေခေရယ် ဒါတွေအားလုံးဟာ ကဗျာဆန်
စွာ ရှိနေပါသည်။

ဒီလို အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်တဲ့ အရပ်မှာ ကိုကိုကြီးကို
ရှိစေချင်ပါတယ်။ မြို့ကြီးသား စရိုက်ဆန်သော ကိုကိုကြီးဟာ
ဒီနေရာလေးကို သဘောကျနိုင်ပါ့မလားကွယ်။

ပြော ... အတိတ်ကို မေ့ချောက်မရနိုင်ပါလားနော်။

သူမကိုမွေးတော့ ကိုကိုကြီး အသက်က ခုနှစ်နှစ်သား
ဖြစ်သည်။

* မေမေ သားညီမလေးက ချစ်စရာလေးဗျ၊ ချစ်စရာ
မလား*

အိပ်ယာပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော ရက်သားကလေး
မလေးကို ကြည့်၍ ကိုကိုကြီးသည် ချစ်မဝ ဖြစ်နေလေသည်။

* ဖေဖေ ညီမလေးက ကြီးရင် ချောမှာဗျ၊ အခုတောင်
ပျိုစရာလေး၊ ကျွန်တော် ချိုလို့ရမလား*

* အခုတော့ ဘယ်ချိုလို့ ရဦးမလဲ ကိုကိုကြီးရယ်၊
မလေးတောင် မချိုရဘူး၊ မေမေတို့ မသိအောင် မချိုရဘူး နော်*

ကိုကိုကြီးက ကလေးမလေး၏ ခြေဖောင့် နုနုလေးတွေကို နှမ်းရှုံ့ခဲ့သည်။ ချစ်လွန်းလို့တဲ့လေ။ ပြီးတော့ ကလေးမလေးကို လူကြီးတွေ အလစ်မှာ ခိုးချီကြည့်ချင်ပေမယ့် ကလေးမလေး ပြုတ်ကျသွားမှာ ခိုးရိမ်မိတ်ကြောင့် မချီဘဲ ပါးစလေးကိုသာ ခပ်စွတ္တ နှမ်းခဲ့သည်။

‘ညီမလေး ... ညီမလေး’ နှင့် တစ်အိမ်လုံး မျက်စိနောက်အောင် ချစ်ခဲ့သည်။ ထို့အတူ မေမေတို့ကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို ချစ်မဝ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အသက်လေးငါးနှစ် ရလာသည်အထိ သူမမှာ နာမည်မရှိဘဲ မီးမီး၊ သမီးလေးဟုသာ ခေါ်ကြသည်။ ထို့အတူ ဆွေနှီးမျိုးစပ်တွေကလည်း မန္တလေးမြို့ရဲ့ အကြွယ်ဝဆုံးစာရင်းဝင် ဦးမောင်မောင်လွင်၊ ဒေါ်မိမိလေး၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးချို ဗူးဗူး မှုတ်သလို အလိုလိုကံချစ်ခင်ကြလေသည်။

ဒါဟာ ကလေးမလေးအတွက် ကံကောင်းခြင်းလား၊ ကံဆိုးခြင်းလား။

ကလေးမလေးဟာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အလိုလိုကံခြင်းခံရသည့် ကလေးပီပီ အားလုံးအပေါ် အမြဲအနိုင်ယူ ဖိုလ်ကျတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကိုကိုကြီးအပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။

‘ကိုကိုကြီး ကုန်းပိုး’

ဒီလိုပြောသည်နှင့် ကိုကိုကြီးဟာ နောက်တစ်ခွန်းထပ်ပြောစရာမလိုဘဲ သူမလေးကို ကုန်းပိုးပြီး ခြံကျယ်ကြီးကို မမောနိုင် မပမ်းနိုင် လျှောက်သွားတတ်သည်။

ကိုကိုကြီး၏ သူမလေးအပေါ် အလိုလိုကံပုံများကတော့ သူများ လိုက်မမီနိုင်ပါ။

ကိုကိုကြီးကို ဘာလေးလိုချင်သည်ဟု ပြောလိုက်တာနှင့် နှစ်ခါမပြောရ။ သူမ ရှေ့သို့ ရောက်ပြီးသားဖြစ်သည်။ တစ်ခါကလည်း သူမတို့ ခြံစည်းရိုးနှင့် ကပ်ပေါက်နေသော စံပါယ်ပန်းခြံကြီးက ကြည့်ရင်း

‘ဒီစံပါယ်ပန်းတွေ အကုန်ရရင် မီးမီး အရမ်းပျော်မှာပဲ’

ဟု ပြောမိရုံ ရှိသေးသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာ တော့ များပြားလှသော စံပါယ်ပန်းခြံကြီးမှ စံပါယ်ပန်းတွေ တစ်ပြင်မှ မကျန်အောင် ခူးပြီး သူမအခန်းရှေ့မှာကောင်းနှင့် ဝလာချပေးသူက ကိုကိုကြီးဖြစ်သည်။

အဲဒီလို ဂရုစိုက် အလိုလိုကံပုံများကြောင့် သူမ ကိုကိုကြီးကို သတိရနေမိတာ မဆန်းပါ။

သို့ပေမယ့် ကိုကိုကြီးသည် ...။

မွှေကို လွန်လာပြီဆိုတော့ ဒီဒေသက မိုးရိပ်ဖြင့် တစ်မျိုး
လှပနေပြန်သည်။ တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ ခပ်နီနီနီဖြတ်သန်း
သွားသော တိမ်နှင့်တိမ်ခဲများ၏ အရိပ်ကြောင့် မောင်ရိပ်ကျ
နေသလို အံ့ဆိုင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်က လွမ်းမောစရာကောင်း
လှသည်။ ပြီးတော့ တစ်နေ့လုံး မိုးရွေပြီး ခပ်စိမ့်စိမ့်ဖြစ်ကာ
ညဘက်မှာ မြူခိုးတွေဝေနေပြန်သည်။ ဒီရာသီမျိုးမှာ စိတ်တွေ
ထိုင်းမှိုင်းလေးလံပွယ်ဖြစ်သည်။

သူတို့လို ကားသမားများအဖို့တော့ အန္တရာယ်ကြီးလှ
သော ရာသီဥတုပင် ဖြစ်သည်။ ဒီရက်တွေမှာ သူကား မထွက်
ဘဲ အိမ်ထဲအောင်းနေတာ အတော်လေး ကြာသွားသည်။ ကား
ဂိုလည်း ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် ဝပ်ရှောပို့ပြီး စစ်
ဆေးခိုင်းထားသည်။

မိုးရေကြိုက်သည့် အပင်တွေကို သိပ်တော့ ဂရုမစိုက် တခါတရံ မိုးလပြည့်က ကားဝေါယ်ယာလိုက်သည်။ ဤသို့ ဖြင့် ပျင်းရိဖွယ် ကာလတွေ အတော်များများ ဖြတ်ကျော်ပြီး ပြီး ဒီနှစ်တော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဘာကိုမှ လုပ်ချင်ခိတ် မရှိ။

မိုးလပြည့်ကတောင်

'အခုတလော ဦးညီ ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး'

ဟု မှတ်မှတ်ထင်ထင် ပြောသည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း ညီမင်းထင် မသိပါ။ တောင်တန်း တွေကို ကြည့်ပြီး လွမ်းချင်သည်။ ဘဝဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာလဲ သူသိချင်လာသည်။ ဒီလိုမျိုး နှစ်တွေကြာ တစ် ယောက်ထဲ ဖြတ်သန်းလာရတာကိုပင် လွမ်းမောနေသည်။

တရုတ်ဘုံကျောင်းဆီက ခေါင်းလောင်သံကို ကြားရ သည်။ မြို့၏ တောင်ဘက်ခြမ်းမှာတော့ ကတ်သလစ်ဘုရား ကျောင်းတစ်ခုရှိသည်။ အဲဒီချက်စံကျောင်းမှာ ယုကလစ်ပင်တွေ တန်းစီနေသော လမ်းကလေးက အတော်ကို လှပသည်။ အဲဒီ ကျောင်းဘက်ကို သူ တစ်ခေါက်သာ ရောက်ဖူးသည်။

သူတို့က မြောက်ဘက်မှ တောင်နှင့် မြောက် အတော်

ဝေးသည်။

သူမ ဆရာမတို့ အိမ်က အဲဒီ ဘုရားကျောင်း ကုန်းက လေး၏ အောက်ဘက် ချိုင့်ကလေးထဲမှာ ရှိသည်။ ဒီက လမ်း ကြည့်ရင် ယုကလစ်ပင်များနှင့် ဘုရားကျောင်းအမိုး ချွန်ချွန် လေးကို ခပ်ယုဉ္ဇူ မြင်ရသည်။ အဲဒီနေရာကိုသွားဖို့ မကြာခဏ စိတ်ကူးနေမိခြင်းကို သူ့ကိုယ်သူ နားမလည်နိုင်ချေ။

မြင်းလှည်းတစ်စီး အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ မြင်း ငေါက်သံတွေ ကြားတော့ ငယ်စဉ်ဘဝကို ပြန်အမှတ်ရမိ သည်။

သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်၏ ဘဝက မြင်းလှည်းတစ် စီးဖြင့် ကုန်းသာမြို့လေးကို ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အမေက အမေ့ကို ပစ်ကာ စီးပွားရှာမည်ပြောပြီး ထွက်သွား သည်။ နောက်ဆုံး ပြန်မလာသည့်အဆုံး အမေမှာ ရှိတာလေး လည်း ကုန်တော့ အမေက သူမမိဘတွေရှိရာ ကုန်းသာမြို့လေး သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒီရောက်တော့ အမေမိဘတွေက 'ရှိကြတော့။ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဘဝ ကို ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

အမေက ဈေးရောင်းရင်းမှ သူ့ကို ကျောင်းရအောင် ပေးခဲ့သည်။ လိမ္မားရေးခြားရှိအောင်လည်း အမြဲတစေ ဆုံး

၉၂

ပန်းဖြတ်အင်ကြင်

လေ့ရှိသည်။ သူ့ရဲ့ စိတ်ကို အားမငယ်အောင်လည်း အမြဲ အားပေးခဲ့သည်။

နောက်တော့ သူ အဝေးသင်နှင့် ဘွဲ့တစ်ခု ရသည်။ အဲဒီနောက် အမေဆုံးသည်။ အမေမဆုံးခင်မှာပင် သူက ယခု အဝေးပြေးကားတစ်စီး ပိုင်ခဲ့သည်။ နောက် မိဘခွဲဖြစ်သော ဖိုးလပြည့်ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။

‘ဦးညီ ထမင်းစားတော့မလား’

ဖိုးလပြည့်အသံ ကြားတော့မှ အိပ်ရာကနိုးထလာ သည်။ အိပ်မက်တွေ မက်နေသည်လား။ အထွေးဖြင့် မိန်း မောနေသည်လား။ သူက အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် ထွက်ထိုင်မိသည်။

‘မစားချင်သေးဘူးကွ’

‘ဟုတ်တယ် ဦးညီ၊ ရာသီဥတုက တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ထမင်းလည်း သိပ်မစားချင်ဘူး။ နောက်ပြီး ထုံထိုင်းထိုင်းနဲ့ နေလို့ သိပ်မကောင်းဘူး’

‘အေး ... ကားမောင်းရတာလည်း သိပ်တက်တက်

ကြွကြွမရှိလှဘူး’

‘ဦးညီက ကားပြန်ထွက်ဦးမှာလား’

‘ထွက်ရမှာပေါ့ကွာ’

‘ဒါနဲ့ ဦးညီကားကို ရောင်းမလားလို့ မေးနေကြတယ် ဟို’

‘အေးလေ’

ဖိုးလပြည့်က ပြန်ဖြူးပြီး ပြောင်သလင်းနေသော မြေပြင်အပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို စိတ်အားထက် သန်စွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ရောင်းရင်လည်း ရောင်းလိုက်ပါလား ဦးညီရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ခြံစိုက်တာလဲ ဖြစ်ထွန်းနေတာပဲ။ ဦးညီ ပင်ပန်း တာပေါ့’

သူက လေးလံစွာ ခေါင်းယမ်းပြန်သည်။

‘မရောင်းပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကားမမောင်းနိုင်ရင်တောင် ကားကို ဒီအတိုင်းပဲ ထားမယ်ကွာ၊ ငါ့ရယ်၊ ငါ့အမေ့ မဆုံးခင် က သူ့ဆွေးနှဲစာလေးတွေရယ် စုပေါင်းပြီး ရတဲ့ကားလေးကွ၊ ငါဒီကားလေးမောင်းလို့ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရလို့ ငါ့အမေ ကို ဆေးကုနိုင်လိုက်သေးတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင် ကားလေးပေါ့ကွာ’

သူက အမေ့ကို သတိရ တမ်းတစွာ ပြောတော့ ဖိုးလ

ပြည့်က

ပန်းခြံအင်ကြင်း

*ဒါပေမယ့် ဦးညီက ကျွန်တော့်ထက် ကံကောင်းပါ
တယ်*

ဒီတစ်ခါ အံ့ဩရာယူက ညီမင်းဖြစ်သည်။ ဒီလိုအတွေး
မျိုး သူတစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူး၍ ဖိုးလပြည့်လည်း တွေးမိလိမ့်
မည်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။

*ကျွန်တော့်မှာ မွေးကတည်းက မိဘကို မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး။
အမေလို့ ခေါ်ရမယ့် အချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကို အမေခေါ်ရမှန်း
မသိဘူး။ ဦးညီကသာ ခေါ်မမြွေးထားရင် အခုချိန်အထိ
ကျွန်တော် ဘာဘုန်းကျောင်းမှာပဲ ရှိဦးမှာ*

ဖိုးလပြည့်၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ကြေကွဲရိပ်ထား။ နာကျင်
ရိပ်လား ဖော်မပြတတ်သော အရိပ်တစ်ခုရှိနေလေသည်။
ကောင်လေးက ဘဝပေးအသိလား ကြံကြမ္မာက သူ့ဘဝကို
သူနားလည်နေခဲ့ပြီ။ ခံစားတတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

*ဒါပေမယ့်ကွာ့ ငါလည်း မင်းကို တတ်နိုင်သ
လောက်တော့ မေတ္တာပေးခဲ့တာပဲ။ မင်းကို တတ်နိုင်သလောက်
ပျိုးထောင်ခဲ့တာပါပဲကွာ့။ မင်းဘာမှ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ကွာ့။ ငါတစ်
ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်*

သူက ဖိုးလပြည့်၏ ပန်းကို ခပ်ပွင့် ကိုင်ရင်း အားပေး

လိုက်သည်။ ဖိုးလပြည့်က မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး တောင်းဘိ
မှာ ကပ်နေသော ဖုန်တွေကို လက်ခါးဖြင့် ခါလိုက်ရင်း

*ဆာဆာ မဆာဆာ ထမင်းစားကြမယ်၊ ဒီနေ့ သီးခုံ
ဟင်းချက်ထားတယ်*

*အေးလေကွာ့၊ ငါတို့လည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ အသီး
ထွက်ချည်းပဲကွာ့။ ကြာရင် လူမင်းစစ်ကနေ ဟဲ ဟဲ*

သူက ဖိုးလပြည့်ကို နောက်သလို ပြောလိုက်တော့
သူက

*နန်းခမ်းတို့က ကျွန်တော့်ကို နောက်တယ်။ ဟင်းရွက်
ထွဲပဲစားပြီး ပိုက်ဆံစုနေတာ မိန်းမတောင်းဖို့လားတဲ့*

အဲမယ်

ကျွန်တော်က ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်
သူက ဖိုးလပြည့်တို့က အလာချည်းပါလားဟု ပြောမ
ပျီပင်ရှိသေးသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဦးညီအတွက်လို့

ဖိုးလပြည့် ဆက်လိုက်သည်။ စကားကြောင့် သူ မျက်
မှလေးတတ်အောင် ဖြစ်သွားပြီး ကောင်လေးကို မျက်နှာပူပူ
ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

ခွေးကောင်လေး ငါမိန်းမ ယူမှတော့ မင်း ဒီအရွယ် အထိ စောင့်နေမလားကွ၊ အစောကြီးကတည်းက ယူမှာပေါ့

ဟင် ... ဦးညီပြောတော့ ကြိုက်မယ့်သူ မရှိသေး လို့ဆို

အေး ... ဟဲ ဟဲ

ထမင်းစားပွဲရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာဖြင့် ဝန်ခံလိုက်ရသည်။ ဖိုးလပြည့်ကတော့ ဒီလိုဟာမျိုးကျတော့ မှတ်မှတ်သားသားရှိသည်။ သူ့ပုံစံကို ကြည့်ရင်း ဖိုးလပြည့်ကတော့ ကြိတ်ရယ်နေသည်။ ဖိုးလပြည့် ကြည့်ရတာလည်း သူ့လို လူပျိုကြီးပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

အချင်းချင်းတွေပဲ ဦးညီရာ

အေးပါဟ၊ ငါကဘာပြောနေလို့လဲ

မပြောလို့ ခက်တာပေါ့ ဟဲ ဟဲ

ခဏကြာတော့ အငွေတထောင်းထောင်း မီးခိုးနဲ့ သင်းနေသော 'ဘင်းရည်ခွက်က သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် တောင်ပေါ်ဆန် ညိုညို တစ်ပန်းကန်က သူ့ရှေ့ရောက်လာသည်။

*ဒါနဲ့ ဟိုဆရာမလေးကို ပန်းလက်ဆောင်ပေးတာ

ကျွန်တော်ကို မပြောဘူး၊ လျှို့ထားတယ်*

ဪ ... မင်းက ဘယ်လိုသိရပြန်ပြီလဲ*

ဖိုးလပြည့်ကို သူ့မျက်နှာ နည်းနည်းပူသွားသည်။

'ကောင်က ဟန်ဆောင်တတ်သူ မဟုတ်သလို လူမှုရေး နားလည်သူလည်း မဟုတ်ပါ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ဖိုးလပြည့် ဘာမှ ဘူးလည်မည်မထင်ပါ။

ကျွန်တော်ကို နန်းခမ်းပြောတာပေါ့၊ ဦးညီက ရောဂါမတော်ကျွမ်းနေပြီတဲ့

ဒီကောင်မလေးကတော့ လုပ်ပြီ

ဦးညီကရော မဟုတ်လို့လား

*အေးပါကွာ၊ ပန်းပေးတာတော့ ပေးတာပေါ့၊ ဒါပေ

မယ့်*

ဦးညီက ဆရာမကို ကြိုက်နေတာလား

အေး... ထင်တာပဲ

ဖိုးလပြည့်က ဟင်းချိုးခွက်ကို သောက်နေရာမှ ဆောင့်

ပန် ချလျက်

ကြိုက်လည်း ကြိုက်တယ်ပေါ့၊ ထင်တာပဲ ဆိုတော့

အေးကွာ၊ ကြိုက်တယ်၊ ကြိုက်တယ်

မကြိုက်စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ရွယ်တယ်
ကြိုက်ချင်လို့ ကြိုက်သွားတာကွ

သူ့စကားကို ဖိုးလပြည့်က မကျေနပ်သလိုနှင့် ပါးစပ်ထဲ ထမင်းတွေ ပလုပ်ပလောင်း သွင်းလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီးရှိသော်လည်း ဒီလိုကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခါမှ မတိုင်ပင် ပူးကြချေ။ ရယ်စရာလိုလို အပြောင်အပျက်လိုလိုနှင့် စကားပြတ် သွားကြတာပင်။ သူကလည်း ပြောရမှာ မျက်နှာပူသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်လာရင် မလွတ်လပ်ဘူးဗျ

ဒါဆို မင်းခြံထဲမှာ တဲထိုးနေပေါ့

ကျွန်တော်က ဦးညီမရှိရင် ဘယ်လိုနေရမလဲ၊ မနေချင်ပါဘူးဗျာ

ငါ ကားမောင်းထွက်ရင်တောင် မင်းတစ်ယောက်တည်း

ဒါကတော့ ဒါပေါ့

ဖိုးလပြည့် မျက်မှောင်ကျဲ့သွားရသည်။

*ဦးညီ မိန်းမယူလိုက်ရင် ဦးညီ ကားမောင်းထွက်ရင်

ကျွန်တော်နဲ့ ဦးညီမိန်းမ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှာ ကျောပိမ့်စရာကြီး

ခွေးစုတ်လေး

သူက အဟုတ်မှတ်၍ နားထောင်နေရာမှ ဒီကောင်က ကရွန်းဖောက်လိုက်၍ သူကလိုက်တော့ ရှောင်ပြေးသည်။ သူတို့ရဲ့ အိမ်ကလေးမှာ ရယ်သံတို့ဖြင့် စီညံသွားသည်။

*သြော်... မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်နေမှန်းမသိသေးပါ

ဘူး မိန်းကလေးရယ်*

သူ့ရဲ့ သက်ပြင်းမောကို ဖိုးလပြည့် သိနိုင်မည်မထင်

ပါ။

‘ဦးညို’

ပြဿနာပဲ။

ဒီကလေးမ အသံကြားရလျှင် လန့်နေသည်။ လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားသည့် ကလေးမလေးက သူ့ကို စပ်ဖြဲဖြဲရယ်ပြုရင်း ခြံထဲလျှောက်ဝင်လာသည်။ ဆံပင်ကတော့ နှစ်ဖက်ကို ကျွတ်ထားသည်။ မျက်လုံးငိုင်းငိုင်း ပါးဖောင်းဖောင်းနှင့် ဒီကောင်မလေးကို ကြည့်ရတော့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးမှန်းမသိ။

‘ဆရာမအတွက် ပန်း’

ကလေးမလေးက ဆတ်ကြေးကောက်သလို ခါးထောက်ရင်း ပြောတော့ သူက ဒိတ်ချင်ပေါက်ပေါက်နှင့် ...

‘တော်ပြီ ... ပေးစရာပန်း ကုန်နေပြီ’

‘ဟိုမှာလေ၊ ယိုးတွေ...’

ကလေးမလေးကို ယိုးခင်းကြီးကို ညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။ သူတို့အသံတွေကြောင့် ပိုးလဲပြည့် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။

‘နင်က ဆရာမအတွက်၊ ဆရာမအတွက်နဲ့ ကြားထဲက ဖြတ်အုပ်နေပြီတော့များ’

‘အဲမယ်... ငါ့ကိုများ မယုံသလိုနဲ့၊ ဒါဆို ဦးညို သတ္တိရှိရင် ဆရာမကို ကိုယ်တိုင်သွားပေးကြည့်ပါလား၊ အလကားသက်သက် သူ့ကိုလည်း အကျိုးဆောင်ပေးရသေးတယ်။ တော်ပြီ၊ နောက်ဆို မပေးပေးတော့ဘူး’

ကောင်မလေးမျက်နှာ ခပ်ပုတ်ပုတ်ဖြစ်သွားတာကို ကြည့်ပြီး အရမ်းရယ်ချင်လာသည်။ သည်အရွယ်ကလေးတွေက ပန်းပွင့်လေးတွေလှိုပဲ နူးညံ့လှသည်။ သစ်ရွက်ကလေးတွေ ပုပ်ရင် ရယ်ချင်သည်။ ပွင့်ဖတ်လေးတွေထိလိုက်ရင် ကြွေကုတ်မယောင်၊ သည်လိုပဲ။

‘နင် တကယ်သွားပေးတာလား’

‘ဟ ... တကယ်ပေါ့’

မမေးရဲသည့်အတွက် မမေးခဲ့ပါ။ သူ့အစား ဖိုးလပြည့်
ပင် မေးပေးလိုက်သည်။

- ဒီတော့ ဆရာမက ...
- အရမ်းလှတာပဲတဲ့
- ဒါပဲလား

• အေးလေ ဘာပြောရဦးမှာလဲ

ကလေးမလေး၏ မျက်နှာက ပြုံးစိစိနှင့် သည့်ထက်ပို
ပြီး ဖိုးလပြည့်ကို မေးစေချင်ပေမယ့် ယခုတောင် သူ့မျက်နှာ
ကြီး ရဲရဲနီနေပြီ။ မလုံမလဲ ရှယ်ချင်စိတ်ကို အတင်းချိုးနှိမ်
လျက်...။

• ဒါဆို နှင်အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ

ဖိုးလပြည့်က စင်တည်တည်နှင့် မေးလိုက်သည်။

• အမယ် ... ငါက နှင်ဆီလာတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်
ဦးညီဆီလာတာပါ။ ဆရာမ မှာလိုက်လို့ ...

• ဟင် ဟုတ်လား။ နှင်တို့ဆရာမက ငါ့ကို ဘာမှာ
လိုက်တာလဲ

သူက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ပြီး မေးလိုက်သည်။ တို့ယံ
ကလည်း မထိန်းချုပ်လိုက်မိတာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရသည်ဆိုတာ

ကို မသိ။ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲဆိုတာ မဆန်းစစ်မိ။ သူမ
အကြောင်း ကြားရလျှင် တော်ပြီ။

• မျက်ဖြန် သာစည်ကို သွားမယ်ဆိုရင် ကားရှေ့ခန်းမှာ
ကပ်နေရာချန်ထားပေးပါတဲ့၊ သူ့အဖေလိုက်မှာမို့တဲ့၊ အဲဒါ မှာ
လိုက်တာ

• ဪ ...

မရွှေချောက ပြုံးသယောင်ယောင် မျက်နှာဖြင့် လှည့်
ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဖိုးလပြည့်နှင့် စကားပြောပြီး ဘာ
ပစ္စည်းဘာကျ ရယ်မောနေသည်မသိ။ သူ့ကိုများ လှောင်နေ
တာလားဟု ပူပန်မိသည်။

မျက်နှာဖူးဖူး နုနုငယ်ငယ် ဆရာမလေးအပေါ်စေတနာ
ရှိမိတာလဲ ယခင်က စိတ်ကြမ်းလှကြမ်းသူဟာ ယခု နူးညံ့သိမ်
မွေ့နေပြီလား။ ယခုအချိန်ထိ မိန်းမပိုးဖို့ကိစ္စကို သူ မကျွမ်းကျင်
ပါ။

ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သူ့ရဲ့ ကြင်ဖော် ကြင်ဖက်
မဖြစ် စိတ်ကူးမှာ မဟုတ်ဘူးဟု ဆွေးမိတိုင်း အိမ်ထောင်
ကျဆို့တာကို ဆေးခါးကြီးတစ်ခွက်လို သူ့ကြောက်ရွံ့ခဲ့သည်။

ကျွမ်းဆိုတာကို နူးညံ့သောခံစားမှုဟု သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ

မတွေ့မိခဲ့ပါ။

ယခင် လူပျိုပေါက်အရွယ်တုန်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်လံပိုးပန်းရင်း မတူမတန်စွာ အပြောခံခဲ့ရသည်။ အဲဒီကုန်းက သူ့ဘဝလေးဟာ ဘာမှ မပြည့်စုံခဲ့ဘူးလေ။

ဂုဏ်၊ ကားသမား၊ ဒါရိုင်းဘာ၊ ခြံသမား၊ ဆယ်တန်းအောင်ပညာလေးနှင့် မစဉ်းစားနှင့်ဟု အပြောခံရသည်။

ဒါတောင် အခုမှ ချောင်လည်လာသည်ဟု ပြောရ သည့် အခြေအနေ၊ ပြီးတော့ မခံချင်စိတ်နှင့် အဝေးသင်ဘွဲ့တစ်ခု ရအောင် ယူခဲ့သည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း မိန်းကလေးတွေနဲ့ လုံးဝမကပ်တော့ဘဲ ပိုက်ဆံကိုသာ နှင်းကန်ရှာခဲ့သည်လေ။

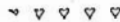
စွတိုင်းယဉ်တဲ့။

မိန်းကလေးရယ်...။

နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ကို ယဉ်ကျေးပြီး နုဖတ်ပျော့ပြောင်းသည့် မိန်းကလေး၊ သူနှင့် ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ပေမယ့် စိတ်ကူးတော့ တစ်ယောက်တည်း ယဉ်ခွင့်ရှိပါတယ်ဗျာ။

ဦးညီရေ... တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမနေနဲ့၊ အရူးဖမ်းနေတယ်ဗျို့။

အသံသေးသေးလေးနှင့် အော်သွားသော နန်းခမ်းအသံကြားရတော့မှပင် သူသတိဝင်လာတော့သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အေးမြသော အရိပ်အာဝါသကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းက သူမရင်ထဲမှ အပူတွေကို ခေတ္တမျှ ငြိမ်းအေးစေလျှင်ကောင်းမည်။

‘ဒကာမကြီး နေကောင်းရဲ့လား’

‘တင်ပါ့’

အမေက ဘုန်းကြီးကို သင်္ကန်းလာလှူတာကြောင့် ကျွန်မလိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်မို့ အေးချမ်းလွန်းလှသည်။

‘ဒကာမကြီးလည်း ဒီကလေးမလေးရှိတော့မှပဲ အပေးရတော့တယ်’

‘တင်ပါ့’

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှ မထွက်သေးဘဲ ကျောင်း၏ အေးမြသော အရိပ်အာဝါသကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသည်။

‘အရင်တုန်းကဆို အမေတစ်ယောက်တည်းမို့ မျက်စိသိပ်ကောင်းတော့ မလာဖြစ်ဘူး၊ သမီးငယ်ရှိနေတော့မှပဲ လာဖြစ်တယ်ဗျာ၊ သမီးကို အမေ အများကြီးကျေးဇူးတင်တယ်ဧ’

‘မတင်ပါနဲ့ အမေရယ်၊ အမေတို့ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ၊ အမေတို့ ကျေးဇူးတွေ သမီးဆပ်လို့ မကုန်ပါဘူး’

‘ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ ငါ့သမီးလေးက အမေတို့ ရုပ်ရွာကို ကောင်းကျိုးပြုတယ်၊ စိတ်ကောင်းရှိတယ်’

အမေက ကျွန်မ ပန်းကို ခပ်ဖွဖွ ဖက်၍ အားပြုရင်း ပြောသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ကြည့်ရင်း မန္တလေးမှာနေစဉ်က အမေတို့နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းလိုက်ဖို့ အမြဲငြင်းဆန်မိသည့်အဖြစ်ကို သတိရမိတော့သည်။

သူမအသက် ငါးနှစ်သမီးရောက်တော့ ကျောင်းထားပျံ့အထွက် နာမည်မပေးမဖြစ် ပေးရတော့မည်ဖြစ်သည်။

‘သမီးလေးကို နာမည်မပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး အဖေမေ’

ကြီးရေ

ဤသို့ဖြင့် သူမ၏ အမည်ကို မန္တလေးမြို့ရှိ နာမည်ကျော် ပုဏ္ဏားကျော်ကြီးများ၊ နာမည်ကျော် ဗေဒင်ဆရာကြီးများထံတွင် တွက်ချက်မေးမြန်းကြသော်လည်း စိတ်ကြိုက် နာမည်မရသေးချေ။

ကြိုက်သည့်နာမည်ကျတော့လည်း ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ အဆင်မပြေပြန်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ တင်အိမ်သားလုံး ဦးနှောက်ခြောက်နေရသည်။

ထိုအတောအတွင်း တစ်နေ့မှာ ကိုကိုကြီး ကျောင်းမှ ဝမ်းသာအားရ ပြန်လာသည်။

- မေမေ၊ ဖေဖေ၊ ညီမလေး
- ဟဲ့ ... သား ဘာဖြစ်လာတာလဲ ကိုကိုကြီး
- သား ... သား
- အမလေး အမောဖြေပါဦး သားရယ်
- မေမေက ပြောတာတောင် အမောဖြေနိုင်သေးဘဲ
- သား ညီမလေးအတွက် နာမည်ရခဲ့ပြီ၊ တစ်နေ့လုံး ကျောင်းမှာ တွက်နေတာ
- ဪ ခါများသားရယ်၊ ဘုန်းကြီးတွေပေးတဲ့ နာမည်

- တောင် မေမေကြီးတို့ စိတ်တိုင်းမကျတာ
- မေမေ ကျွန်တော် သေချာတွက်လာတာဗျ၊ ဗေဒင်
- တွေ့ရော တွက်နည်းနဲ့နေတာလဲ
- ဒါဖြင့် ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာတဲ့လဲ
- ညီမလေးရော ... ညီမလေးကို ခေါ်ပြီး တစ်ခါ
- ကည်း ပြောပေး ညီမလေးရေ
- ကလေးမလေးက သူ့ရှေ့သို့ အပြေးလေးရောက်လာ
- ညီမ
- အဟား ... လာစမ်းပါဦး
- ဆယ်သုံးနှစ်အရွယ် ကိုကိုကြီးက ကလေးမလေးကို
- ဖြောက်လိုက်ရင်း ...
- ရှုတိုင်းယဉ်တဲ့ မေမေရဲ့ ရှုတိုင်းယဉ်တဲ့
- သူက ကလေးမလေးကို ချီးမြှောက်ရင်း ပြောလိုက်
- တဲ့သည်။
- ဟယ် ... နာမည်လေးက ချစ်ခရာလေးတော့
- ကျုံးဘုန်းနဲ့ တွက်ကြည့်ရဦးမယ်
- တွက်ကြည့်၊ တွက်ကြည့်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ညီမ
- ကို ရှုတိုင်းယဉ်လို့ ဝေးလိုက်ပြီဗျာ

ပန်းမြတ်အင်ကြင်း

ရွှေတိုင်းယဉ်လေး ...

ကလေးမလေးက မျှက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့်

ကြည့်ရင်း

ရွှေတိုင်းယဉ်ဆိုတာ ဘာလဲ

ညီမလေးရဲ့ နာမည်ပေါ့၊ ကိုကိုကြီးပေးတာ

ဟင် ... မီးမီးမဟုတ်ဘူးလား

မီးမီးဆိုတာ အားလုံးချစ်စနိုးနဲ့ ခေါ်တာလေ၊ ရှုတိုင်း
ယဉ်ဆိုတာက မီးမီးရဲ့ နာမည်အရင်း ကြားလား ကောင်မလေး
ရဲ့

ကိုကိုကြီးက သူမလေးကို ချီးမြှောက်နေရာမှ စပ်ဖွဲ့
နမူးကို ခုမ်းလိုက်သည်။

ရွှေတိုင်းယဉ်လေး ... ကိုကိုကြီးရဲ့ ရှုတိုင်းယဉ်လေး

ရွှေတိုင်းယဉ် ... ရှုတိုင်းယဉ်၊ ဆရာမ

ဟင်

ရက်တရက် ကျွန်မ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လျှောက်လိုက်
တော့မှပင် သတိဝင်လာတော့သည်။

သြော် ... ဝေဝေ

တူပါ့တယ်လို့ လှမ်းကြည့်နေတာ ဆရာမကို ခေါ်

ဘာကြာပြီ

ကျွန်မတို့ကျောင်းမှ လုပ်ပေးကိုင်ဖက် ဆရာမတစ်ဦး
ပင်ဖြစ်သည်။

ဆော်ရီးနော်၊ ကျွန်မအတွေးလွန်သွားလို့ပါ

အံ့မယ်... ဆရာမက တွေးဆရာတွေ ဘာတွေတောင်
ပြုနေပြီပေါ့လေ

မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရယ်

ကျွန်မက ပျာပျာသလဲ ငြင်းလိုက်မိသည်။

ဆရာမ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဘာလှူဖို့ လာတာလဲ

အမေရယ်လေ သင်္ကန်းလှူခွင့်တယ်ဆိုလို့ရယ်၊ အဖေ

မနက်ဖြန် ခရီးထွေးသွားမှာဆိုတော့ စိတ်ပူလို့ဆိုပြီး အဆောင်
တောင်းတာလေ

ဟုတ်လား၊ ဆရာမရော မိဘတွေဆီ မပြန်ဘူးလား
ဝေဝေစကားကြောင့် ကျွန်မ ပြိမ်သက်သွားသည်။

ကြာတော့ အကောင်းဆုံးအဖြေကို ရရှိခဲ့သည်။

ဒီက အမေနဲ့ အဖေလည်း ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေလိုပါပဲ

ရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက ဒီမှာပျော်တယ်လေ

ခဏနေတော့ အမေက ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှ ထွက်

လာတာကြောင့် စကားတပြောပြောနှင့် မြေနီသမ်းလေးအတိုင်း
လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဒီတစ်ခါ သူ့ကိုမြင်ရတာ အတော်အတန် ပိုပြီးသပ်ရပ်
လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ မိုးပြာရောင် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်
နှင့် ရှမ်းဆောင်းဘီ အပြာရင့်ရင့်ကြောင့် သူက သစ်လွင်
ထက်ဆတ်နေသည်။ ဘောင်းဘီနှင့်ဆီတော့ ရှည်သော သူ့
ပရပ်ကြီးက ပိုပြီး မိုးတိုးနေသယောင် ထင်ရသည်။ ကားဂိတ်
ပတ်ဝန်းကျင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ သွားလာနေကြသော လူအုပ်ထဲတွင်
သူ့ကို အဝေးမှပင် သင်းခနဲ မြင်နိုင်သည်။

အဲဒီတစ်ချိန်မှရှိသော လူတွေက သူနှင့် စကားလက်
ရုံကျနေကြသည်။ သူ့စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်
ရုံကား၊ ရယ်လိုက်ခြင်း အစုလေးသည် ရယ်သံတွေဖြင့် စီညံနေ
လာသည်။ လူတစ်ဖက်သားကို စိတ်ဝင်တစားဖြစ်အောင်
စကားပြောနိုင်သော သူ့အရည်အချင်းကိုတော့ ကျွန်မ သတိပြု
နိုင်သည်။

အခုပဲကြည့်လေ။ သူ့အနီးအနားမှာရှိသည့် လူတွေကို ပြုံးရွှင်ရယ်မောဆန်ခင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မကို မြင်တော့သူသည် ပြောလက်စ စကားတွေ ရပ်ပြီး စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ခပ်ငေးငေးကြည့်သည်။ ပြီးမှ သတိဝင် သွားပြီး

‘ဪ ... ဆရာတို့ လာပါ။ လာပါ’

ဟု လှိုက်လှိုက်လှိုက်လှိုက် ခေါ်ဝေသည်။

‘အဖေရာ ဝါတယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဆရာခမပါ သာစည်လိုက်မှာလား’

သူ့အနီးအနားမှ လူတွေအကုန် ရှိသွားသည်။ ပြီးတော့ စူးစမ်းသလို မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ကြသည်။ အဖေကို တွေ့တွေ့ချင်း သူက ဆွေမျိုးရင်းတစ်ယောက်လို လှိုက်လှိုက်နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံသည်။

‘အဘ ကျန်းမာရဲ့နော်’

‘အေးကွယ် ... လုကတော့ မာမာပါ။ မျက်လုံးက တော့ သိပ်မကောင်းချင်ဘူးကွယ်’

သူ့ကို အဖေကမှတ်မိလား မသေချာပဲ ၊ နံနက် အာရုံ

လမ်းစရိုသေးသည်မို့ လျှပ်စစ်မီးအရောင်ရှိ သေးသည်။ အဖေ

‘ခပ်လှမ်းလှမ်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ သည်းသည်းကွဲကွဲ ပြင်နိုင်သည်။ သိပ်ငြိမ်းကပ်လွန်းလျှင်တော့ အမြင်အာရုံ ဝေပါး သွားသည်။ အနီးမှန် အဝေးမြင် သဘောမျိုးဖြစ်နေသည်။

အမေကတော့ သူ့ကို အရမ်းရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မ မလိုက်ပါဘူး။ ကျောင်းကိစ္စလေးတွေရှိနေ

ရုံ။ အခါတိုင်းတော့ မညှိနဲ့ သွားနေကြ၊ မညှိက ဈေးမရောင်း

ကတည်းဆိုလို့လေ။ အခု အဖေကို တစ်ယောက်တည်းလွတ်ရ

တာ စိတ်မချဘူး။ မျက်လုံးက သိပ်မကောင်းဘူး။ အခုလည်း

လမ်းမှာနည်းနည်း မှောင်နေတော့ ကိုညှိကိုပဲ အားကိုးပြီး တစ်

ယောက်တည်း လွတ်ရမှာ’

‘စိတ်ချပါ ဆရာမရယ်။ အဘသွားချင်တဲ့ နေရာအထိ

ကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမှာပါ’

လောကွတ်စကား သက်သက်မဟုတ်မှန်း သိသည်။

မျှမျှကန်ကန်ပြင်ပေါ်တွင် အထူးသဖြင့် မျက်ဝန်းတွေက ရိုးသား

ပြန်လင်းသည့် ပုံစံ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။ သူက

လူတွေကို စိတ်ချမ်းသာစေပြီး ပျော်ရွှင်စေဖို့ ဒီလောကကြီးကို

မျှမျှကန်ကန် ထင်ပါရဲ့။

*ကားဂီတံမှာ အချိုးတွေ လာကြိုမှာပါ။ လမ်းမှာသာ ထမင်းစားဖို့ အပေါ့အပါးသွားဖို့အတွက် အကူအညီတောင်းတာ ပါရှင်'

*ဪ... ဒီလခံနဲ့ ဒီလမ်း ငါသွားနေကျပါ သမီး ရယ်'

စိတ်တိုချင်နေသော အဖေအသံကို သူက ပြုံးသည်။

*ဟုတ်သားပဲ ဆရာမရယ်၊ အကော လူငယ်တွေထက် တောင် ကျန်းမာသန်စွမ်းသေးတာပဲ၊ မျက်လုံးမကောင်းဘူး ဆိုတာကလည်း သာစည်မှာ လူရှုပ် ကားရှုပ်နဲ့ရှိ စိတ်မချ တာမှတ်လား'

*ဟွန်း...'

အဖေဘက်လိုက်၍ ပြောနေသော သူ့ကို မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။

*လက်ဆွဲခိတ်တွေသာတွေ ပေးလေ၊ ကျွန်တော် ကား ပေါ်တင်ခိုင်းလိုက်မယ်'

*ဟင့်အင်း... ဘာမှမပါဘူး၊ လွယ်ခိတ်တစ်လုံးပဲ လေ၊ ပိုက်သွားမှာ'

ခေါင်းမာပြီး တယူသန်သန်တတ်သည့် လူကြီးတွေ

အကြောင်းကို သူ့နားလည်ပြီးသား ထင်ပါ၍ ပြုံး၍သာပြုံး သည်။

*မင်း ကားထယ်မလဲ'

*ဒီကားပဲ အဘ'

သူက ကားကို လက်ညှိုးထိုးပြတော့ အဖေက တောက် တတ် သောက်ဆတ်နှင့် ကားဆီ လျှောက်သွားသည်။

*အဖေက အဲလိုပဲ အမြဲစိတ်ဖြင့် လက်ဖြန့်နဲ့လေ'

*ဟုတ်မှာ ဒါကြောင့်လဲ ကြီးကြီးကို ရတာနေမှာလေ'

*ရှင်ဟာလေ၊ အပြုရယ်ရောပြောတတ်တယ်'

ကျွန်မက ပါးစပ်ကို လက်နှင့်အုပ်ရယ်ရင်းမှ ပြော သည်။

*ဆရာမ ဒီနေ့ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နဲ့ ဆရာမပြုံးတဲ့ ယထိမ်းအမှတ်နဲ့ တစ်ခုခုလိုက်စားပါလား'

*ရှင်ကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မကို ဆရာမ၊ ဆရာမ နဲ့ မခေါ်ပါနဲ့လား၊ ကျွန်မက ရှင်ထက် အများကြီး ငယ်ပါ ကယ်'

*ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ခေါ်ချင်နေတဲ့ ဆရာမနာမည်လေး ပါ့၊ အဖွားဆွတ်ခေါ်မယ်နော်၊ ယဉ်ယဉ်တဲ့ မကောင်းဘူးလား'

ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦးရှင်၊ ကျွန်မက ယဉ်ယဉ်လေး
ရူးဖြစ်သွားပါဦးမယ်

ကျွန်မစကားကြောင့် သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်
မောလေသည်။

ကြည့်စမ်း၊ ဆရာမက ရုပ်တည်နဲ့ နောက်တတ် တော့
အခုလို ရယ်စရာ မပြောတတ်ဘူး ထင်နေတာ

လုပ်ပြန်ပြီ ဆရာမ

ဟုတ်ပါတယ် ယဉ်ယဉ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အခုလို
ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
တချို့တွေကတော့ သိတယ်မှတ်လား၊ ကားသမားဆိုတော့ သိ၊
အရောမဝင်ချင်ကြဘူးလေ

အို ... မဟုတ်ပါဘူး

သူ ဘယ်လိုစကားပြောဖို့ အစချီနေလည်းမသိ။ ကား
ဂိတ်ထဲမှ လူဝင်လူထွက် ပိုပြီးဆူညံလာသည်။ လင်းရောင်ခြည်
ပင် ခပ်ပျံ့ပျံ့သမ်းလာပြီ။

ကျွန်တော် ဟိုလေ... ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့ ပန်း
တွေရလား

ပန်း ...

သစ်ခွပန်းတွေလေ

ကျွန်မ မျက်မှောင်ကျူပြီး စဉ်းစားနေလိုက်တော့ မချင့်
မရဲနှင့် စိတ်စောနေဟန် သူသည် သူ့မျက်နှာက အနည်းငယ်
နီမြန်းနေသည်။

ဪ ... သစ်ခွပန်းတွေက ကိုညီပေးတာလား

သူ မျက်နှာအပြောင်းအလဲကိုတော့ ကျွန်မ မခန့်မှန်း
တတ်ပါ။ ရှက်သွားတာလား။ စိတ်ဆိုးသွားတာလား။ မသေချာ
ပေမယ့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အပြောင်းအလဲ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့
သိသာပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ရွှင်ပြုံးရိပ်တွေတော့ ရှိနေပါ
သည်။ သို့သော် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်လို သူ့မျက်နှာ
မှာ ဝှက်ကွယ်ထားသော အရိပ်တစ်ခုရှိနေတာတော့ သေချာ
ပါသည်။

ဟုတ်ပါတယ် ယဉ်ယဉ်၊ ကျွန်တော့်ခြံထဲကပါ

ဟို နန်းခမ်းဆိုတဲ့ ကလေးမလေး ယူလာပေးတာ

ဟုတ်တယ် သူက သူက ကျွန်တော် တစ်ခြံကျော်
မှာနေတာ

သိပ်လှတာပဲ၊ ကိုညီတို့ခြံထဲမှာ ပန်းတွေ အများကြီး

ပါလား

‘စီးပွားဖြစ်ဆိုတော့ အများကြီးလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့၊
ပြီးတော့ စားပင်တွေလည်း အများကြီးပဲ၊ လာလည်ပါလား
ဆရာမ၊ အဲ ... ယဉ်ယဉ်’

ကျွန်မရယ်မိပြန်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားတဲ့နေ့ဆို
ကိုညိုမြကို ပန်းဝယ်ဖို့ သတိရပါတယ်၊ တစ်ရက်ရက်တော့
ရောက်မှာပေါ့လေ၊ ခြံထဲမှာ ကိုညိုနဲ့ မီးလပြည့် နှစ်ယောက်
တည်း နေတာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်တူလည်း ကားနဲ့ လိုက်နေတယ်’

‘သူက စာနည်းနည်း ညွှတ်ယယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို မိမိစီးစီး မလုပ်
နိုင်ဘူး၊ ကားက တစ်ဘက်ဆိုတော့ သူကလည်း စိတ်ပါဘူး
နဲ့တူပါတယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆယ်တန်းလေးအောင်ထားတော့
ကောင်းတာပေါ့ရှင်’

ကျွန်မက သူ့တူလေးကို မြင်ယောင်မိရင်း ပြောလိုက်
သည်။

‘ဒါနဲ့ ကလေးမိဘတွေရော’

‘ဆုံးကုန်လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာထားတာ၊ ကျွန်တော်
ကခေါ်မွေးထားတာ ဆိုပါတော့’

‘ဪ ... ကျွတ် ကျွတ်’

လောကကြီးထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း။ သူတို့နှစ်
ယောက်ကို ကြည့်ရတာ နေ့ဖော်ပုံပဲ။ သူကလည်း ဒီအသက်
ပစ္စယ်အထိ အိမ်ထောင်မပြုဘူးလား။

အေးလေ။ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ သူကြည့်ရ
တာ တစ်ခုလပ် မဆိုးဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ အမြဲ
ပြန်ရွှင်ရယ်မောနေသူမို့ ရင့်ရော်ခြင်းတွေ သူ့ဆီ ရောက်မလာ
တာလား။

‘ကျွန်တော်ကတော့ သားအရင်းတစ်ယောက်လို သူ့
ကို သုံးနှစ်သားထဲက ခေါ်မွေးထားလယ်ဆိုပါတော့ဗျာ’

‘ဪ ...’

ထိုစဉ် ကားဟွန်းသံတွေ တတိတီနှင့် ထွက်လာတာ
ကြောင့်...။

‘ကဲ ယဉ်ယဉ်၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်’

ဟု နှုတ်ဆက်၏။

‘ဪ ... ကိုညို’

သူက ခြေလှမ်းတုန့်သွားပြီး ဖြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“သစ်ခွပန်းတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နန်း

ခမ်းက ကိုညီပေးခိုင်းတာလို့ ပြောပါတယ်”

သူက ခဏငြိမ်သွားပြီး

“သွားမယ်ဗျာ”

ဟု မျက်နှာရဲရဲဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေတော့

သည်။

ဝေဝေက သူမ၏ ဆံပင်မတိုမရှည်ကို စုသိမ်းပြီး
နောက် နောက်တွဲဆံထုံး ဖွဖွလေးဖြစ်အောင် ရစ်ပတ်ထုံးဖွဲ့
နေသည်။ မှန်ထဲမှ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသော ပိန်ပိန်သွယ်
သွယ် ဖြူဖြူနုနု ပုံရိပ်များသည် ရှုတိုင်းယဉ်ဆိုသော ကျွန်မ
ပင်ဖြစ်သည်။ အရောင်မှိုင်း ရီဝေသော မျက်ဝန်းများ၊ သွေး
ရောင်ဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်းများရှိသော ပုံရိပ်သည် အမှန်တကယ်
ပင် အသက်ခွဲနေသလို ရှိသည်။

ခုတင်ပေါ် မီးပူတိုက်ပြီး ဖြန့်တင်ထားသော အဖြူနှင့်
ဝမ်းခမ်းဝတ်စုံကိုလည်း မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသည်။ အလုပ်တာဝန်
တွေကြောင့်သာ ကျွန်မ အတိတ်ကို မေ့လျော့အေးချမ်းစွာ နေ
နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အတိတ်ဆီသို့ ရောက်သော
နက်တွေကို မနည်းပြန်ခေါ်နေရသည်။

‘ကဲ ဆက်ပြောပါဦးဟ၊ အဲလူကြီးအကြောင်း’

‘ပြီးပြီလေဟာ၊ နင်ကလည်း သူက သစ်ခွပန်းတွေ သူပေးမှန်းသိသွားစေချင်တာ၊ နန်းခမ်းက သိအောင် မပြောဘူးလို့ သူထင်နေတာ၊ ငါက သူဘယ်လိုပြောမလဲလို့ တမင် နောက်လိုက်တာ’

‘အဲတော့ သူဘာဖြစ်သွားလဲ’

‘အဟား ... နင်လူကြီး ရှက်သွားတာပေါ့ဟ’

‘မြတ်စွာဘုရား’

ဝေဝေက မျက်လုံးပြူးသွားလျက်

‘ငါ့လူကြီးမဟုတ်ပါဘူးဟဲ့၊ နင်လူကြီး’

ကျွန်မက နာခေါင်းရှုရင်း

‘တော်ဝါဟယ်၊ တော်ကြာ ဟိုက ဂေါ်မခွန်တဲ့ လှ ပျိုကြီးဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကြည့်လည်း လုပ်ဦး’

‘ကြီးရင်မှို ငယ်ရင်ချိုတဲ့၊ မကြားမှူးဘူးလား’

ဝေဝေ၏ စကားကြောင့် ကျွန်မကို လွန်ခဲ့သော နှစ်လကမှ မေမေက ကျွန်မကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။

‘ကြီးရင်မှို၊ ငယ်ရင်ချိုပေါ့ သမီးရယ်၊ မောင်ထွန်း နောင်ဟာ သမီးအတွက် အကောင်းဆုံးပဲ’

‘ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး’

ထိုအချိန်က ကျွန်မ သွေးပျက်မတတ် ခံစားလိုက်ရ သည်မဟုတ်ပါလား။

‘ဟဲ့ ... ရှုတိုင်းယဉ်၊ ရှုတိုင်းယဉ်၊ အသက်မှ ရှိသေး ရဲ့လား’

ဝေဝေခေါ်သံကြားမှ ကျွန်မ အတိတ်မှ လန့်နိုးလာရ ပြန်သည်။ အတိတ်တွေက ကျွန်မကို လွှမ်းမိုးလှပါသည်။

‘ဘာလဲ ... ဘာလဲ’

‘နင်ကလဲ ဟယ်၊ နှင့်ကိုကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတွေ ယဇးဇောနေတာပဲ၊ ငါ့တို့အရွယ်ဆိုတာ ဖျော်ရွှင်တက်ကြွ ပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ရမယ့်အရွယ်ဟာ’

ကျွန်မနှင့် အသက်မတိုင်းမယိုမီးတွေမှို၊ ဝေဝေက မျှော်မကို အားမရသလို ပြောလိုက်သည်။

‘ငါ့မှာ တွေးစရာတွေ ရှိလို့ပါ၊ ဘာ’

‘သိပ်တွေးမနေနဲ့နော်၊ ကိုညီကြီး ငါ့ဆီရောက်လာမှ’

‘ဟိုနော်’

ဝေဝေက အတည်ပုံစံလေးနှင့် နောက်သည်။

‘ဘာလို့၊ ငိုရမှာလဲ ယူပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မုန့်တော့’

လိုက်ဝယ်ကျွေးရမှာပေါ့'

'ကဲ ပြီးပြီ၊ ထတော့'

ဆံတံနံဘေးမှာ နှင်းဆီအနီရဲရဲတစ်ပွင့်ကို ထိုးဆိုက်ရင် ပြောလိုက်သည်။ အားလုံးပြည့်နံ့စွာ လှပနေပေမယ့် အပြုံးလေး

ကတော့ အသက်မဲ့နေသည်ကို ဝေဝေက သတိပြုမိဟန်ဖြင့်

'နင်ဘယ်လောက်ပဲ လှလှ၊ နှင့်ရဲ့ အပြုံးတွေက

အသက်မဲ့နေတာပဲဟာ၊ နှင့်ရုပ်လေး နုနုလေးနဲ့'

'တကယ် ငါလှလို့လား'

'နင့်ကိုယ်နင် မှန်ထဲမှာ မြင်နေတာပဲလေ'

'အဲဒီအလှတွေက ဘာအတွက်လဲ၊ ဘယ်သူ့အတွက်

လဲ၊ ငါ့အတွက်တော့ ငါ'

ကျွန်မ၏ အသံက တိုးတိတ် ဝင်သွားလေသည်။ ဝေဝေမျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ကျွန်မရဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဝေဝေ

ဖြေနိုင်မည်မဟုတ်။ နားလည်မည်လည်း မဟုတ်သော မေးခွန်း ကို ဘာကြောင့် မေးမိပါလိမ့်။

'ငါ့ကို အဲဒါတွေ မမေးနဲ့၊ ရှုတိုင်းယဉ်ရယ်၊ ငါ အဲဒါ

တွေမှ မသိတာ'

ဝေဝေက ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောသည်။

ကျောင်းဝတ်စုံအဖြူနှင့် အစိမ်းကို လဲလှယ်ပြီးတော့ ပျိုရွှေမှာ တစ်ခါရပ်သည်။ အမေကတော့ ကျွန်မအတွက် ထမင်းချိုင့် ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒီအိမ်ကို စရောက် ထာတည်းက အခေကို အတင်းကူလုပ်ပေးပါသော်လည်း လက် ယမ်း ကျွန်မက အနားမှနေ၍ ငရုပ်သီးထောင်း၊ ဘာညာ လုပ် မေးရသည်။ ဟင်းအိုးကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ချက်မှ စိတ်တိုင်း ကျသည်။

'ရှုတိုင်းယဉ် ... အဲ ... ကိုညီခေါ်သလို ယဉ်ယဉ် ပျိုပဲ အဖျားဆွတ်ခေါ်တော့မယ် ဟဲ ဟဲ၊ ရပါတယ်နော်၊ နင့်ကို ဝေဝေရာလုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ နှင့်စဉ်းစားမယ်ဆို ကိုညီကို ပျိုစဉ်းစား သင့်တယ်၊ အတိတ်ဆိုတာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ အခုကိုယ် ရှိ ရှေ့အနာဂါတ်လေးလှပို၊ အဖော်မွန်လိုတယ်၊ အခုဆို နင့်ကို ပျိုလှလိုချင် ဒီလူလိုချင်နဲ့၊ မလုံခြုံဘူးလေ'

'အဲဒါနဲ့ပဲ ငါက ယောက်ျားယူရတော့မယ်ဆိုပါတော့ ... ဟား'

ယောက်ျားမယူချင်လို့ ထွက်ပြေးလာသည့် ကျွန်မ ပျိုကို ဘယ်သူမှ သိမည်မထင်ပါ။

'နင်ပဲယူလိုက်ပါ ဝေဝေလား'

‘ငါ့ကိုကြိုက်မယ့်သူမှ မရှိတာ’

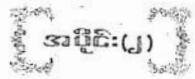
ဝေဝေက နောက်သလိုပြောရင်း အိမ်အပြင်သို့ အရင် ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မကလည်း စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ကြိမ်ခြင်းလေးဆွဲပြီး အမေ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်မှ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေး ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဝေဝေကတော့ ကျွန်မတစ်ချက်ကြည့်ရင်း

‘ငါ့သူငယ်ချင်းက နူးညံ့သိမ်မွေ့လိုက်တာ၊ ဒါ့ကြောင့် ကိုကိုကာလသားတွေ တန်းတန်းခွဲဖြစ်နေတာ’

ကျွန်မပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်လေတော့သည်။ အမှန်ဆို ကျွန်မဟာ ဒီလို တောမကျ ခြုံမကျ နေရာလေးမှာ ကျေနပ်နေထိုင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးပါ။

ယခုတော့ ဒီနေရာလေးမှာပဲ ကျောင်းဆရာမလေး အဖြစ် ၁၀ကို နေပျော်လေပြီ။ ကျေနပ်ရောင့်ရဲလေပြီဖြစ် သည်။

မ မ မ မ မ

*ဟော ... ကိုညီပါလား၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်
လာတာလဲ*

မနေ့ညကပဲ ယဉ်ယဉ်

လာလေထိုင်

ကျွန်မက ဖျာတစ်ချပ်ယူပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ပြစရာလေးရှိလို့ လာတာ

ရှင် ...

ကျွန်မက သူ့ကို နားမလည်နိုင်သလို မောကြည့်လိုက်

သည်။

ဟုတ်တယ် ယဉ်ယဉ်ရဲ့၊ ဒီမှာ

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော

သတင်းစာကို ဖြန့်၍ ပေးလိုက်သည်။ သတင်းစာသစ်မှာ နန်းကွက်ဆင့်ပါလာသော ကြောင့်ငြားတစ်ခု။

သမီး စူတိုင်းယဉ်

အမြန်ပြန်လာပါ။ သမီးစိတ်ကြိုက် အားလုံးဖြစ်စေရမယ်။

မေမေ

(မန္တလေး)

ညီမလေး စူတိုင်းယဉ်

အမြန်ပြန်လာပါ။ အားလုံး ညီမလေးသဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်။

တို့ကိုကြီး

(ရန်ကုန်)

ဟင်...

ကျွန်မ သက်ပြင်း ခပ်ပွဖွချလိုက်သည်။ ကိုညီက ကျွန်မ မျက်နှာကို စူးစမ်းသလို ကြည့်ရင်း

ဟို ... စပ်စုတယ်လို့မထင်ပါနဲ့ ဆရာမရယ်။ ဒါ ဆရာမကို ခေါ်တဲ့စာ မှတ်လား

ကျွန်မက လေးတွဲစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဟုတ်ပါတယ်။ တကယ်ဆို ကျွန်မဟာ အိမ်ကထွက် ပြေးလာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်မ သူ့ကိုတော့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်တော့ သူက အံ့ဩသလို ကြည့်သည်။

ဒါဆို မညီနဲ့ ဘာမှ မတော်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်က ညီအစ်မတော်တယ် ထင်နေတာ

မတော်ပါဘူး။ မညီတို့ အန်တီတို့က ကျွန်မကို ဘန်းလို့ ကူညီခဲ့တာပါရင်

ကျွန်မက အသံတုန်တုန်ဖြင့် ဖြေနေရာမှ မျက်ရည် ယွှေ ဝေသီလာခဲ့သည်။

စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ယဉ်ယဉ်ရယ်။ အကောင်း ပျားကိုထွေးပြီး အကောင်းဆုံး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့

သူက ချင့်ချင်ချင်ချင် ပြောတော့ ကျွန်မက ဝေဝေနေ ယာ မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်ဖြင့် ပုတ်ခတ်၍ သိမ်းလိုက်

နောက်မှပဲ ကိုညီကို ကျွန်မအကြောင်းတွေ ပြောပြ ပါ့နော်။ ဒီသတင်းစာတွေ ထားခဲ့ဦးနော်

ဟုတ်ကဲ့ ယုတ္တမပါ။ ကျွန်တော် ယဉ်ယဉ်အတွက်

တမင် ယူလာတာပါ။

ကျေးဇူးပါပဲရှင်...

ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်။

ခဏနေဦးလေ၊ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့မှာပေါ့၊ လမ်းထိပ်မှာ

တစ်ခုခုစားပြီးမှ ပြန်လေ၊ ခဏလေး။

ကျွန်မက သူ့ဆီက စကားပြန်ကို မစောင့်တော့ဘဲ အိမ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ် အပြေးလေးယူ မှန်တစ်ချက်ကြည့် ပြီးထွက်ခဲ့သည်။

အားနာစရာ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော် ကျွေးပါ့မယ်။

အိုး ... မရပါဘူး၊ ကျွန်မ ကျွေးမှာနော်၊ ကျွန်မက

အိမ်ရှင်ပါ။

ပြောရင်း ဆိုရဦးမှ နှစ်ယောက်သွား အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း ခဲ့သည်။

အဘကတော့ သာစည်ကို ချောချောမောမော ရောက် သွားပါတယ်၊ ဟိုမှာ အမျိုးတွေက ကြီးပေးတယ်လေ၊ သူ့ပျော် သလောက်နေမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဟုတ်တယ်၊ အဖေက မျက်လုံးသာ မကောင်းတာ၊ အမြဲတမ်း သွားလာနေချင်တာ၊ အဲဒါ သွားနေရမှ ပျော်တာလေ။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်မည်လည်း အိမ်မှာနေတယ်လို့ကို မရှိဘူး။

လျှောက်သွားနေတာလေ။

မိုးထိုးနေသော သူ့အရပ်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီးစကား ပြောရတာ ဘေးလူတွေ အမြင်မှာ ရယ်စရာ ကောင်းနေမလား မသိပါ။ စကားတပြောပြောနှင့် ဝေဝေတို့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ ဝေဝေက ခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးလည်း ဖွင့် ထားသေးသည်။ ငွေသိမ်းစားပွဲမှာ ထိုင်နေသော ဝေဝေက ကျွန်မတို့ကိုမြင်တော့ အံ့သြသလို ကြည့်လေသည်။ ပြီးတော့ ရယ်ချင်စိတ်ကို ခြိမ်သိပ်ထားဟန်ဖြင့်...

ဘာစားကြလဲ။

ဟု လှမ်းမေးသည်။

ဘာစားလဲ ကိုညီ။

အဲ ... ကျွန်တော်က တို့ဟူးရွေး။

သူက စေ့စေ့ကို ခပ်ကြောင်ကြောင်ကြည့်ပြီး ပြော သည်။ ဝေဝေက ကျွန်မတို့ ပြုံးပြနေတာကို သူ့ကို ပြုံးပြ နေသည်ဟုထင်လားမသိပါ။ ဆိုင်ထဲမှာလူရှင်းနေသည်။

ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုတော့ ယဉ်တို့ လျှောက် သွားနေတာပေါ့။

‘မဟုတ်ပါဘူး ဟယ်’

ဝေဝေနှင့် ကျွန်မ စကားပြောတော့မှ သူမ ဇာတ်ရည် လည်သွားသည်။ ဝေဝေက ငွေသိမ်းစားပွဲမှ ထလာပြီး ခုံ အလွတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်တော့...။

‘ဝေဝေ ဒါ ကိုညီလေ’

‘ဪ ...’

ရုတ်တရက်မို့ ဝေဝေက သူတို့ကြားထဲတွင် ဘာပြော ရမှန်းမသိ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။

‘သူက ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ဝေဝေတဲ့လေ’

‘ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ အခုလို မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ပြီးတော့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ပိုင်ရှင်နဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရတာပိုပြီး ဝမ်းသာတာပေါ့’

ဝေဝေက ပြုံးနေရာမှ သူ့ကိုအကဲခပ်သလို လှမ်းကြည့် သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မကလည်း မိတ်ဆွေအသစ်တွေဆို တံခါးပိတ်ထားပါတယ်၊ အဲလေ ... မှားလို့၊ မှားလို့’

ဝေဝေက နောက်ရှက်ရှက်နှင့် ပြန်ပြောသည်။ ကြည့် စမ်း သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ခဏအတွင်းပင် မိတ်ဆွေတွေဖြစ်

သွားကြသည်။ ဝေဝေက အနောက်သို့ လှည့်ရင်း

‘တို့ဟူးနွေးတစ်ပွဲ၊ ခေါက်ဆွဲရေစိမ်တစ်ပွဲ’

ဝေဝေက လှမ်းအော်လိုက်သည်။

‘ဝေဝေတို့ကတော့ ဆရာမလည်းလုပ်၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင် လည်းဖွင့်နဲ့ အရမ်းကို စီးပွားရေး လုပ်နေတာပေါ့နော်’

‘ဟဲ့ ... လုပ်ရတယ်၊ အမလေး ဒီခေတ်ကြီးမှာ ရှာ ပိုင်မှ တော်ကာကျတာလေ’

‘စနေ၊ တနင်္ဂနွေလည်းမနား’

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စကားကောင်းနေစဉ် သူက ဆိုင် အဝင်အထွက်ခဏ်းကို ငေးမောရင်း အသိအကျွမ်းများတွေ့လျှင် နှုတ်ဆက်ကာ ခပ်ငေါင်ငေါင် ထိုင်နေလေသည်။ သို့သော် အနေခက်ဟန်တော့ မရှိပါ။

‘ကိုညီ သာစည်တို့၊ မန္တလေးတို့ ခဏခဏ သွားနေ ဟာ နင်မှာချင်တာရှိရင် မှာလို့ရတယ်လေ’

ဟု ကျွန်မက သူ့ကို စကားဝိုင်းထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

‘အင်း ... ကားသမားနဲ့ အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ရတာလည်း ကံကောင်းခြင်းတစ်မျိုးပေါ့’

ဟု သူ့စကားနှင့် သူ့ကို ပြန်ပြောလေသည်။

ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မိတ်ဆွေတွေ ရင် ကားတံခါးကို ပိတ်မထားတတ်ပါဘူး

အံ့မယ်... စကားပြောကတော့ တယ်ကောင်းပါလား၊ သဘောကောင်းချင်ယောင် ဆောင်နေပြန်ပါပြီ

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ သူတို့နှစ်ဦး ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြတာတော့ အံ့ဩစရာ မရှိပါ။ ရွတ်တိုင်းယဉ်က လွဲပြီး လူသားအားလုံးတို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီးဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ဖို့ အမြဲတစေ ကြိုးစားနေချင်ကြတာချည်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး စီးပွားရေးကိစ္စတွေဆီ စကားစပ်မိသည် အခါမှာတော့ ကျွန်မရဲ့ စိတ်တွေ မျော့ချင်သည့်နေရာကို မျောလွင့်ခွင့်ရရှိသွားသည်။ မုန့်ပန်းကန်များ ရောက်ရှိလာသည့်အခါမှာ သူတို့နှစ်ဦး စကားခဏပြတ်ပြီး စားရင်းသောက်ရင်း ဆက်ပြောကြပြန်သည်။ ဝေဝေကတော့ စကားပြောအော်ရလို့ ကျွန်မကိုတောင် မေ့လျော့လို့...။

စီးပွားရေးဆီကနေ ဘယ်လို စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားသည်မသိ။ အိမ်ထောင်ရေးဘက်ကို ဦးလှည့်သွားပြန်သည်။

တချို့မိန်းကလေးတွေ အပျိုကြီးဖြစ်တယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကို လုံးဝကို စိတ်မဝင်စားတာ၊ ဥပမာ ကျွန်မလိုပေါ့

ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်

ဒါပေမယ့် ယောက်ျားတွေ လူပျိုကြီးဖြစ်ရတာ အကြောင်းရင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိမယ်ထင်တယ်

ဝေဝေက သူ့ကို အစ်အောက်၍ မေးလေသည်။

ဒါလည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ သေချာမသိဘူး၊ ကျွန်တော်က လူပျိုကြီးမှ မဖြစ်သေးတာ

ဪ... ဒါဆို လူပျိုလေးပေါ့

ဝေဝေက ကြံဖန်၍ မျှောက်လေသည်။ ကျွန်မကနားထောင်သမားသက်သက်ပင်...။

ကိုညီရော ဘာလို့ အိမ်ထောင်မပြုသေးတာလဲ

ဟဲ...ဟဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်တဲ့သူမှ မရှိတာလေ

အို...

ဒီလူဟာလေ တစ်ဆိတ် ပွင့်လင်းလွန်းလှသည်။

ဝေဝေနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည်။

‘ဒါဖြင့် မိန်းမရော ပိုးဖူးရဲ့လား’

‘ဟာ ... ပိုးဖူးတာပေါ့’

ဒီနေရာမှာတော့ သူက အညံ့မခံချင်ပါ။

‘ရည်းစားစာတွေလည်း အများကြီး ရေးဖူးတယ်’

‘တကယ် ...’

‘အင်းလေ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့ တစ်ခါမှ

မပြောဖူးဘူး’

‘ဖြစ်ရလေ’

ဝေဝေက သူ့ကို သနားသလို ပြောရင်း ကျွန်မကို မျက်စပစ်ပြတော့ ကျွန်မက မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

‘ရှင်ကိုရော မိန်းမတွေက ပြန်မကြိုက်ဘူးလား’

‘ဘယ်ကြိုက်မလဲ၊ ကျွန်တော်က လက်ရေးလှတော့ သူငယ်ချင်းအတွက် ရေးပေးတာ’

‘နောက်ပြီး...’

သူက ဟုတ်မလိုလိုနှင့် အတည်ပေါက်ကြီး ပြောပြီး ကာမှ စကားကို ပြန်လျှော့ချသည်။

‘ဒါကတော့ဗျာ၊ ဘူတာမှန်ရင် ရထားဆိုက်မှာပဲ၊ ဟဲ

ဟဲ’

‘ဒါဆို ရှင်သဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးတွေရင်ပြော ကူညီမှာပေါ့’

သူက ရယ်မော၍ ဆောင်းရမ်းလေသည်။

‘အဲဒါပေတော့ဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင်ကူညီလိုက် ပါ၊ ကျွန်တော့်ထက် အရင်ခွန်သွားရင်လည်း ကျွန်တော်က ။နာလို မမြဲစိတ်ပဲပါဘူး’

‘သေပြီအရာ’

ဝေဝေက သူ့နဖူး သူ့ပြန်ရိုက်ရင်း ရေရွတ်လေသည်။

‘ကားကြွယ်လှသော သူ့ကို ဝေဝေ အရုံးပေးလိုက်ရပြီ။ သူ့

‘ကားတွေကို အလိုက်သင့်ရယ်မောရင်း ခေါက်ဆွဲတစ်ပန်း

ကန်တော့ ကုန်သွားသည်။ စကားအမှောင်တော့ မပြတ်နိုင်ကြ

‘သား။’

‘ကျွန်မက ယောကျ်ားမလိုချင်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ယဉ်ယဉ်ကရော ...’

ကျွန်မကိုပါလာပြီး ဆွဲထည့်နေပြန်ပြီ။ ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ပြုံးမိသည်။

‘ဟော့တော် ... ပြုံးပြုံးကြီး၊ ဘာလဲ မန္တလေးမှာ

ပျင်းစားကျန်ခဲ့လို့လား’

ကျွန်မက ခေါင်းပမ်းပြလိုက်သည်။ အတိတ်အကြောင်းတွေ ဆွေးမိတိုင်း ကျွန်မတိတ်တခန်းလေး ကြေကွဲမိသည်။ အတိတ်ဆိုတာ အတိတ်ပေမယ့် ခံစားတတ်သူအဖို့ တော့ နှလုံးသားကြေကွဲဖွယ်ရာ တမ်းချင်းတစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မက တိုးတိတ်စွာ ငြိမ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြည့်ရတာ ယဉ်ယဉ်မှာ အတိတ်ဇာတ်လမ်းဟောင်းတွေ ရှိပုံရပါတယ်'

'ရှိတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားက ဆွေးမိမိရှင်ရှင်ကို ထွက်နေတာပါ' ဟု တီးတိုး ပြောမိလေသည်။

အနီရောင် ဂါဝန်လေးနဲ့ ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးပုံ ဆေးချယ်ထားသော အရုပ်ကလေးတွေကို မေးမိက်ကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ရဲ့ စကားတွေကို ကျွန်မ ကြားနေရဆဲပါ။ ကြွေပန်းကန်လုံး၏ နောက်ဘက်မှာ မျက်ဝန်းတစ်စုံကိုတော့ ကျွန်မ မသိချင်ယောင် ဆောင်ထားပေးလိုက်မည်။

'ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ၊ လူတိုင်းမှာတော့ အတိတ်ဆိုတာ ရှိကြတာပါပဲ။ နာကျင်စရာတွေကို ပျော်စရာတွေထက် လူတွေက ပိုပြီး အမှတ်ရနေတတ်တယ်ဗျာ၊ ဒါကလည်း ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားရဲ့ ခံယူမှု အပိုင်းပေါ်မှာ စတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်မှာ

လည်း အတိတ်တစ်ခုတော့ ကျန်ရစ်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ပဋ္ဌာပြန်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာလေ'

သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်မိသည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် အမိလေးထင်၊ တည်ကြည်လေးနက်ခြင်းကိုသာ ပြင်ရသည်။

'ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ အတိတ်က အတိတ်ပြန်ရချင်စရာနဲ့ မကောင်းခဲ့တာကိုး။ အတိတ်ကာလဆီက ပူသင့်တာတွေ သင်ခန်းစာယူတယ်၊ ပြီးတော့ မိဘတွေရဲ့ ထားခဲ့တဲ့ ပြန်အောက်မေ့တယ်၊ ကျန်တာတွေ သတိရချင်စရာပဲကောင်းတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေကို မေ့ပစ်တယ်လေ'

သူက မော့သွားဟန်ဖြင့် ခဏနားပြီး ဆက်ပြောသည်။

'ဒီနေ့အဖို့ ကျွန်တော်ရိုးသားခိုင်သမျှ ရိုးသားစွာ ဆက်ပြီးအသက်ရှင်ဖို့၊ အဆင်ပြေပြေ ရပ်တည်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးပုံပဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ အသက်ရှင်နေသရွှံ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ နေချင်တယ်၊ စိတ်ညစ်မနေချင်ဘူးဗျာ'

ကောင်းသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဝေဝေက သူ့ကို မကြည့်တော့ပါ။ ကျွန်မလည်း ရှေ့မှာမြင်နေရတော့ ရိုးသားသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ဝေးမာဆဲ...

သူကတော့ အေးစက်စပြုနေသော ရေခွေးကြမ်းပန်း
ကန်ကို အဆက်မပြတ် မော့သောက်လေသည်။

ဟင် ... ကိုညီ

ကျွန်မ နှုတ်ဆက်တော့ သူက မလုံမလဲ ပြုံးလေသည်။
*ဟင်... ခြစည်းရိုး အပြင်ဘက် ချယ်ရီပင်ကြီးအောက်မှာ သူ့ရပ်
ပျက်ကို ကျွန်မမြင်နေတာ ကြာပါပြီ။

ဘာလာလုပ်တာလဲ

ယဉ်းကို လာစောင့်တာပါ

မွေးကတည်းက ဒီလူဟာ လိမ္မာတတ်၊ ညာတတ်သည့်
သူ့ကို မတတ်ခဲ့ဘူး ထင်ပါသည်။ ဟန်ဆောင်တာလည်း
ညာတာပဲ မဟုတ်လား။ ဟန်ဆောင်တတ်သူတစ်ယောက်
သူ့ကိုချီးမွမ်းရန် အတွက်လည်း သူ့ပုံစံက ခပ်စက်စက်

* ကိစ္စရှိလို့လား *

* ဟင့်အင်း ... မရှိပါဘူး။ ယဉ်ကို လမ်းကူးပေးမလို့ တစ်ခါက လမ်းကူးခဲ့မိသည့် ကိစ္စကို သူက မှတ်မှတ် ထင်ထင်ပြောသည်။

* အဲမယ် ဒါတော့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မ သတိမလပ် တော့ပါဘူး *

* ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ခြင်းတောင်း လိုက်ဆွဲပေးမယ်လေ *

* မဖြစ်ဘူး ထင်တာပဲ *

* ဗျာ... *

ကျွန်မက မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုပုံ တော့ သူ့အကြည့်က ပြုံးရွှင်နေရာမှ အံ့ဩရိပ်ထင်သည်။ ပြီးတော့ ဘာကိုမှန်မသိ ဝေခွဲရခက်သည့် အရိပ်အယောင်နှင့် ပြီးတော့ တွန့်ဆိုင် အားနာခြင်း စသည်ဖြင့် ဟန်မဆော် တတ်သော သူ့မျက်နှာမှာ အရိပ်တွေ မျိုးစုံကို ကျွန်မ အကဲဖြတ် လို့ရလေသည်။

* ဟိုလေ ... ကျွန်မက အခုဆရာမ တစ်ယောက်ပါ။ နေပြီ မှတ်လား။ အဲဒီတော့ မသင့်တော်ဘူး ထင်လို့ပါ *

* ဪ... *

သူ့ရှက်သွားပုံရသည်။ ဖြူသော အသားအရေမှာ ချက် ချင်း သွေးရောင် နီရဲလာသည်။

* ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော် မတွေးမိဘူး။ ကျွန်တော့် ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ *

ကျွန်မ နောက်ထပ်ပြောဖို့ မလိုအပ်တော့ဘူး ထင် သည်။ အလိုက်သမိမှုအတွက် ပြန်ပြီးအားနာရသည်။ သို့သော် လည်း ဒီလိုပြောဖို့ လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝေဖန်သံတွေ မကြားချင်ပါ။ စပ်စုသော မျက်ဝန်းများနှင့် ရင်ဆိုင် မတွေ့လိုတော့ပါ။

* ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် *

* ဟုတ်ကဲ့ ကိုညီ *

သူက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ အိမ်ကို လာ လည်ပါဟုတောင် မပြောဖြစ်လိုက်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ပါ။ သူ အိမ်ကိုလာလည်လည်း သူ့ကို ဧည့်ခံရန်အတွက် ကျွန်မက အိမ်ရှင်ကောင်း တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။ အမြဲ တွေဝေငေးမောပြီး အတိတ်ကို ပြန်ဆောက်နေသည့် လူစားမျိုး ပုတ်လား။

အစ်မညိုက လည်ပင်းတွင် စည်းထားသော ပုဝါစကို ဖယ်လျက် ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်သည်။ လှေကျင့်ခန်းစာအုပ်ပုံတွေကြားမှာ နှစ်နေသော ကျွန်မကို မညိုက တစ်ခုခု ပြောနိုင်မှန်းသိလျက် စကားအစ ဖော်မပေးရဲဘဲ မသိဟန် ဆောင်နေရသည်။

အစ်မညိုလက်တွေက အပ်ရှည်ရှည် နှစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက် ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားနေသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှ အစ်မညိုက လာတာကြောင့် ယခုမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံရသည်။ မညိုကလာလျှင်လည်း သိုးမွေးတိုးတဲ့ အလုပ်ကန်ရယူလာတာကြောင့် စကားသိပ်မပြောဖြစ်ကြပေ။

ဒီကောင်လေးက စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကြည့်တာနဲ့ သိသာတယ်။ သူ့မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြင်ပယ်ရယ်မောစရာနေဖို့ပဲ စိတ်ကူးရှိပုံရတယ်။

ဟုတ်တယ်အစ်မ။

ပြီးတော့ သူတို့ဘဝလေးက သနားစရာ၊ တွယ်တာများဆိုလို့ ဖိုးလပြည့်လေးပဲ ရှိတာလေ၊ ကလေးကလည်း မိမိတွေက မရှိတော့ဘူး။

အစ်မညိုကလည်း သိနေတယ်။

သူ ရှက်သွားဘယ်ထင်တယ် အစ်မညို။

အေး...

မညိုက သိုးမွေးချည်ခင်များဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေရမှ ကျွန်မ၏ စကားကို တိုတောင်းစွာ ထောက်ခံသည်။ အစ်မညိုကို ဒီထက်မက ရင်ဖွင့်ချင်မိသည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မမှားဘူးထင်ပါတယ်နော်။

အေးပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမယ့်...

အားနာစရာတော့ ကောင်းတာပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဆီကို ဦးတည်လာမှန်း သိနေတဲ့ မြားချက်ကို အစောကြီးကတည်းက လမ်းလွဲထားတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။

သိတာပေါ့ဟဲ့၊ သူက ဒီအကြောင်းတွေပဲ ပြောပြနေတာ၊ စစချင်း နားထောင်တုန်းကတော့ သနားဖို့ကောင်းတယ်၊ ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ အရွန်းဖောက်လိုက်ရောလေ'

'အဟောင်း ... သူ့ရဲ့ပုံစံကိုက အဲဒီတိုင်လဲလေး ဖြစ်နေတာကိုး'

အသားညိုညို အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။ ပြုံးရွှင်နေတတ်သော သူ့ကို မြင်ယောင်မိသည်။ သူ့ဖျက်နာပျက်သွားတာဆိုလို့ မနေ့က ကွန်မသူ့ကို ငြင်းပယ်လိုက်သည့် အချိန်လေးပင်ဖြစ်သည်။

'သူက သမီးကို သဘောကျနေတယ် ထင်ပါရဲ့' တစ်ချိန်လုံး နံဘေးမှာ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးဖွားပြီး ငြိမ်းနားထောင်နေသော အမေက ဝင်မေးသည်။

'မပြောဘတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ မောင်နှမလို ခင်ပွားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိလဲ သိဘယ်သိပါ့မလဲ'

'အေးလေ၊ အခု ကိုယ်က ကျောင်းဆရာမလေးပါနေပြီဆိုတော့ အနေအယိုင်း၊ အသွားအလာ ဆင်ခြင်ရမှာပဲ၊ ကျောင်းသားတွေရွေ့၊ မိဘတွေရွေ့ ပြောစရာဖြစ်ရင်လေ'

။ကောင်းဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းတော့ မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးလည်း အိမ်လာလည်ပါလို့ ပြောဖို့လဲ မပြောဖြစ်လိုက်ဘူး'

'သူ့ရက်သွားတာ နေမှာပေါ့ဟဲ့' မညှိုက စင်ပြောသည်။

'သူ့နားလည်မှာပါကွယ်၊ မိသားစုလို ခင်မင်တာ အမှန်လိုရင်တော့ အိမ်ကိုလာလည်မှာပေါ့၊ သမီး စိတ်ထဲ အနောက်အထွက်မဖြစ်ပါနဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ' ခဏကြာတော့ မညှိုရော၊ အမေရော ကျွန်မပါ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ကျွန်မလည်း လှေကျင့်ပြီးစာအုပ်တွေကို ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ တာဝန်ဆိုသည့် အသိ

။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်အခွင့်ကို အခိုက်အတန့်တော့ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သည်။ ဒီကြားထဲ စိတ်တွေက တိမ်တွေလို လွင့်ဖျော့ချင်မိသည်။

ဘယ်ဆီကိုလဲကွယ်...။

ဘယ်ဆီကိုလဲ ...။

မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်နိုင်တာတွေ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တာ ကျွန်မအတွက် အကောင်းဆုံးပါပဲလေ။

မိုးသားတွေထဲ ကြည်လင်သွားသလို ... ကြယ်တွေ ခူးရွှေ့လိုက်စမ်း မင်းလက်နဲ့ ... မင်းသိရဲ့သားနဲ့ ငါ့ကို ချန်ရစ်ထားခဲ့ ... ရင်မှာ ရိုင်းစိုင်းလွန်း တဲ့ ညတွေ ပျက်စီးခဲ့ ... အချိန်တွေ ရင့်ကျက်လို့ ငါ့ရင်တွေကဲ့ ငါတစ်ယောက် တည်း ... အလွမ်းများ မိတ်ဆွေဖွဲ့ဦးမယ် ... အချစ်တွေ ပျောက်ဆုံးခဲ့ ... ဆိုးဝါးလွန်းတဲ့ညတွေ ပျောက်ဆုံးခဲ့ ...

အိမ်တွင်းဘက်မှ ကက်ဆက်သံက မရလှ၏ အလွမ်း မိတ်ဆွေသီချင်းက ပျံ့လွင့်လာသည်။ အိမ်ထဲမှာ လူနှစ်ဦးတည်း သာရှိပေမယ့် တစ်ယောက် တစ်နေရာဆီ။ ဖိုးလပြည့် တစ် ယောက်ကတော့ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ အသစ်ဝယ်လာသည့် သီချင်းခွေကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ဖွင့်နေသည်။

ရွှေသီချင်း

သူ့နားမှာ စပ်စပ်စုစု ဖွေးဖွန်းတွေ လာမမေးသည် အတွက် စိတ်သက်သာရာရသည်။ ယခုလို မိုးရိပ်ကင်းစင် သည့် ညမျိုးမှာ သူ့တွေးချင်ရာ တွေးနေနိုင်သည်။

ကားရှေ့ပိုင်းပေါ်မှာ ပင်လက်လှန်အိပ်ရင်း ဖိုးကောင်း ကင်ပေါ်တွင် တာလက်လက်တောက်ပနေသည့် ကြယ်စုတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက်ရှေ့တွက်နေမိသည်။ အရူးလိုပဲ ကိုယ့် ကိုယ်ကို မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။ ကြယ်တွေကို သူ အကုန်အစင် မရှေ့တွက်နိုင်သလို သူ့စိတ်ကိုလည်း ကြားကြာ ထိန်းချုပ်ထား နိုင်ပါ။ အတိတ်ကို ပြန်ပြီး သတိမရချင်သော လူတစ်ယောက် ၏ စိတ်အစဉ်ဟာ ပဋ္ဌဟုန်မှာလည်း ထားလို့မရပါ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ မိန်းကလေးရယ် ...။

ရှင်သည်းသော အရှက်တရားသည် သူ့ကို စက္ကန့် မလပ် လွမ်းခြုံထားခဲ့ရုံသည်။ ဒီအရပ်ကို ပြန်မလာတဲ့ သာစည်ကိုပဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်သွားနေဖို့လည်း မတတ်နိုင် ပြန်။

ခက်တာပဲ။

တစ်သက်လုံးမှာ တမင်မေ့ပစ်ရလောက်အောင် သတိ ရနေတတ်သည့် အကြောင်းတရားဆိုတာမျိုး မရှိခဲ့ဖူးဘူး ထင်

သည်။ အခု သူ့တစ်သက် လူခြံသိက္ခာကို စော်ကားမိသလို စတင်သေးသလိုမျိုး ဖြစ်သွားပြီလားဟူသော အတွေးမျိုးဖြင့် သူ ညည အိပ်မပျော်နိုင်။ သူ့ကတော့ သူ့မကို သိက္ခာကျပါ စေတော့ဟူသော စိတ်မျိုးမရှိတာ ယဉ်ယဉ်ကိုတော့ သိစေချင် ပါသည်။ သူ့မ အထင်လွဲမှာ၊ အမြင်စောင်းမှာကိုလည်း စိုးရိမ် မိပါသည်။

မုန်းများသာ မုန်းသွားအည်ဆိုရင်တော့ သူ့ဘယ်လောက် များအခံရခက်လိုက်မလဲ။ တစ်သက်လုံး တစ်ဘဝလုံး ပျော် ပျော်နေခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးသော အစိုးရိုင်းကြီးတွေ ဘယ်ကလယ်လို ရောက်လာမုန်းမသိ။ ဘာ ကြောင့်များ ဒီလောက်စိုးရိမ်တတ်သည် ဆိုတာလည်း စဉ်းစား ဖွဲ့မရပါ။ ပြီးတော့ မေးစေမှ မှဲ့အနက်ရောင်လေး...။

ရင်ထဲမှ မရိုးသားခြင်းတွေကို သူ့မ မြင်သွားပြီ ထင်ပါ ရဲ့။ ဘာတွေများ မရိုးသားခဲ့တာလဲ။ သူ့မထံ သွားချင်နေတဲ့ မြေထောက်တွေ သူ့မကို ဖြင်ချင်နေတဲ့ စိတ်တွေဟာ မရိုးသား တာပေါ့လေ။

ဒါ ... အချစ်၊

အချစ်များလား ...။

အချစ်ဟု အမည်တပ်ရန် ရင်ထဲမှာ ဘယ်အတိုင်း
အတာအထိ ခံစားရမလဲ။ ငြိတွယ်ရမလဲဆိုတာတွေဟာ အလွယ်
တကူတော့ ပြောဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့လေ။ အချစ်ဟု
ကောက်ချက်ချဖို့ စောလွန်းသည် ထင်ပါရဲ့။ မိန်းကလေး တစ်
ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို အချိန်တိုင်း စဉ်းစားမိနေတာ ဒါဟာ
ပထမဆုံးအကြိမ်ပင် ဖြစ်သည်။ လူပျိုပေါက်အရွယ် ရင်ခုန်
တက်စတုန်းကတောင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အချိန်တွေ
အကြာကြီး သတိရနေတာမျိုး မဖြစ်ခဲ့ပေ။

ခုတော့ ...။

သတိရနေသည်။

အချိန်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်းပင် ...။

အင်းလေ ... ကိုယ့်ဘက်ကသာ ဖြစ်နေတာပါ။ သူမ

ကတော့ လောကကြီးထဲမှာ သူ့ရှိနေတာကိုပင် သိပ်ပြီးအသိ
အမှတ်မပြုချင်လှဘူး ထင်ပါရဲ့။

ဘာကြောင့်လဲ ...။

သူက ရုပ်ဆိုး ကျည်းတန်လိုလား။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလို
လား။ လောကကြီးထဲမှာ လူ့သဘာဝအရတော့ အရွယ်ရောက်
သူတိုင်း သီးကြပွင့်ကြဖို့ အခွင့်အရေးတွေ ရတတ်ကြပါသည်။

ပဲလိုလည်း ကြုံဖူးခဲ့ပါပြီ။ သို့ပေမယ့် တကယ် မချစ်ခဲ့ဖူးလို့
လားမသိ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စဉ်းစားကြည့်ဖို့ အချိန်မရခဲ့
တာလား။ စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးသည်ဟု ပြောရမည့် အခြေအနေ
တွေတော့ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သူမကို ခံစားရသလို နင့်
ဂုဏ်နဲ့ မရှိလှ။

ကောင်းကင်ပြင်ကျယ်ကြီးက မိုးတိမ်ကင်းစင်ပြီး
ကြွယ်ရောင်တွေ တလက်လက် တောက်ပလို့ လမင်း၏ ရောင်
ပြည်သည်လည်း ဒီတစ်ညမှာတော့ ရွန်းရွန်းပပ သာလွန်းနေ
ပည်။ ဟိုးအဝေးက တောင်စဉ်တန်းများကိုပင် လှမ်းမြင်နေရ
လည်။ အနိမ့်ပိုင်းက အိမ်ခေါင်မိုးတွေကိုလည်း ပြားပြားဝပ်
ပြုံးရသည်။ ပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ အမိုးချွန်ချွန်တွေ။

နောက်ထပ် တစ်ရာသီ ပြောင်းဖို့ နီးစပ်လာပြန်ပြီ။

အရင်ကတော့ ပြောင်းလဲသွားသည့် ရာသီနေ့လတွေ
ပျက်မထားခဲ့။ အချိန်တွေ ကုန်သွားတာကိုလည်း ဂရုမစိုက်
ကြဲခဲ့။ ခုကျမှ ဘာကြောင့်များ နှလုံးသားက နုနယ်ပြန်ပြီ
လို့။ ကဗျာဆန်ချင်ပြန်တယ်မသိ။

ကျွတ် ...။

ဒီ ကွင်းပြင်ကြီးထဲ ... တို့နှစ်ယောက်အတူ လျှောက်

ဖူးတယ် ... ဒီ မြင်ပင်စိမ်းတွေ ခြောက်သွေ့ကာ ညိုမြဲနေ ... ကြေကွဲစရာများနဲ့ တခြားနေရာမှာ မင်းပျော်မလား ... ငါ လွမ်းသလိုမင်းလည်း အမြဲတမ်းတနေမှာပဲ ...

ဒီသီချင်းသံက ကြေကွဲဆွေးမြေ့စရာ ကောင်းလှသည်။ သူလည်း ငယ်စဉ်ကတော့ ဂစ်တာ ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင်နှင့် ခဏတဖြုတ် စိတ်တွေလေလွင့်ဖူးတာပင်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်က မတူမတန်သလို ပြောလိုက်သည့်အခါမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခဏပါပဲ။

အဖေက မြင်းလှည်းသမား၊ အမေက ကျပန်းချေသည်။ ကိုယ်တိုင်က ဘယ်လိုဂုဏ်ဒြပ်မျိုးမှမရှိ။ ကျောင်းတန်းရင်း ကားမောင်းသည့်အခါ မောင်းလိုက်၊ စပါယ်ယာလိုက်သည့်အခါလိုက်၊ ဈေးရောင်းသည့်အခါရောင်းနှင့် ဒီလိုလူမျိုးကို ဘယ်မိန်းကလေးက ရင်ခုန်မှာတဲ့လဲနော်။

အမေဆုံးမသည့် ကိုယ်ချင်းစာတရားနှင့် ရိုးသားခြင်းတို့ စသည့် စကားလုံးတွေကြားယောင်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေသိမ့်ရသည်။ တစ်ရက်နှစ်ရက် အလွန်ဆုံး တစ်ပတ်လေးကြာရင် စိတ်ညစ်စရာတွေ မေ့လျော့ကုန်တော့တာပါပဲ။

ယခု စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ အချိန်တွေ ပိုနေလို့လားမသိပါ။

တို့ မသိနိုင်ဘူး ကံတရားရဲ့ အင်အားကို ... အဝေးဆုံးချစ်သူတိုင်းလည်း ပြန်နိုးဖို့ မျှော်လင့်နေ အချစ်ဆုံး ချစ်သူတိုင်း ...

သူက အတိတ်ကို မမေ့နိုင်ဘူးလေ။

အင်း ...။

သူမလေးမှာလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ထင်ပါရဲ့လေ။ ဒါကရော ညီမင်းထင်နှင့် ဆိုင်သော အကြောင်းအရာ တစ်ရပ် မဟုတ်ဘူးထင်သည်။ စိုလဲပိုင်းရီ မျက်ဝန်းတွေက တစ်စုံစတ်ရာကို ဖော်ပြနေသလိုပင်။

ဖြေသိမ့်ပေးနိုင်မလား။ ကူညီပေးနိုင်မလားဟု အနည်းဆုံးတော့ သူမပျော်ရွှင်ရယ်မောဖို့ သူတက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

အခုလို ညမျိုးပေါ်နော်။

အတွေးထဲမှ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် လင်းလက်နေသည့် ကြယ်လေးနှစ်ပွင့် ပေါင်းဆုံနေသည်။ သူမလည်း ချစ်တဲ့သူနှင့် ဆုံဆည်းခွင့်ရဖို့ သူ ဘုရားရှင်ထံမှာ ဆုတောင်းပေးချင်ပါသည်။

ယဉ်ယဉ် ...။

ရူတိုင်းယဉ် ...

ကျွန်တော် သတိရနေပါတယ်။

တမ်းတမိတယ်။ လွမ်းဆွတ်မိတယ်လို့များ ပြောခွင့် မရှိပါ့မလား။

ခင်ဗျားရဲ့ အရိပ်ကလေးကို မြင်ရချင်ပါတယ်။ အသံ လေးကို ကြားချင်ပါတယ်။ နှလုံးသားချင်း နီးစပ်ချင်ပါတယ် ဗျာ။

အဲ့ဒီအတွက် ဘာတွေများ ပြန်ပြီးပေးဆပ်ရမလဲ။ ကျွန် တော်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းအားလုံးကို ယဉ်ယဉ်ရဲ့ တစ်သက် တာအတွက် ကျွန်တော် ပေးနိုင်မှာပါနော်။

‘ဟော ... ဒီလူကြီး ပျောက်လှချည်လား’

မတွေ့ရသည့် တစ်လကျော် ကာလအတွင်းမှာ ၀၀၀၀ သည် နဂိုဝသည်ထက် ပိုပြီးတော့ပင် ၀လာသယောင်ရှိသည်။ အရပ်ကလည်း ခပ်နီနီနီနီနီနီ ပုပုလုံးလုံးနှင့် ဂေါ်လီလုံးလေးလီမို လာသလို ကြည့်ရမြင်ရတာ ရယ်ချင်စဖွယ်ပင်။ သို့ပေမယ့် လူတစ်ဖက်ဘားကို ဝေဖန်ဖို့ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဆန်းစစ် ပြီးမှ ...။

‘ဟုတ်ကဲ့ ... သာစည်ကို အသွားများနေလို့’

‘ဟုတ်ရဲ့လား၊ ပုန်းများနေသလားလို့၊ ထိုင်လေ၊ ဘာ ဘာများလဲ’

ခါးမှာပတ်ထားသော ဖျင်စကို ဆွဲဖြေရင်း စကားလှမ်း ပြောကာ ဆိုင်ပေါက်ဝမှ ဝင်လာသူများကို မျက်လုံးဝေကြည့်

ရင်း ဝေဝေတစ်ယောက် အတော်အလုပ်များသွားသည်။

‘ကျွန်တော်က တို့ပုဂံဇွေးပဲ’

‘ထိုင်ဦးနော်’

ပြောရင်းဆိုရင်း ဆိုင်အနောက်ဘက် မုန့်ပြင်သော နေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဌာနဆိုင်ရာရုံးတွေနှင့် နီးသည်မို့ ဒီနေရာလေးက အကွက်အကွင်းကျသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဆိုင်ကလည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းဆိုတော့ မုန့်မျိုးစုံနှင့် လက်ဖက်ရည်ပါ ရနိုင်သည်မို့ လူတွေ နံနက်ပိုင်းမှာ အတော်စည်ကားတတ်သည်။ သူတို့ယောက်ျားလေးတွေက တော့ အဖော်မင်မက်ကြသည်မို့ နံနက်စောစော ကားဂိတ်နားက ခွေးခြေပုလေးတွေ ချထားသည့် ပလက်ဖောင်း လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးမှာ ထိုင်ပြီး လေကန်တက်ကြသည်။ ဒီလိုဆိုရင်မျိုးကို ရောက်ခဲလှသည်။

ဆိုင်အတွင်းဘက်ကျကျ နံရံဘက်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားကို ငေးမောနေမိစဉ်မှာပင် အငွေတထောင်းထောင်း ထနေသော တို့ပုဂံဇွေးပန်းကန်နှင့် ရေခွေးကြမ်းအိုး ရောက်လာသည်။

‘ကဲ ... စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ ပြောစမ်းပါဦး’

‘ဘာကိုလဲ’

‘ဪ ... သာစည်ကို ခဏခဏသွားနေတဲ့

ကြောင်းပေါ့’

‘ဪ ... ဒီလောက်စိတ်ဝင်စားနေပုံ ထောက်ရင်

ယဉ်ယဉ် ဟားစရာတစ်ခုခု ပြောပြီးတယ်ထင်တယ်လေ’

ဝေဝေက ရယ်နေသည်။ ပြီးနောက် ဆိုင်ထဲမှာ လူများ

စုသည်မို့ အလုပ်ရှုပ်ရပြန်သည်။

‘ဝေဝေ ပိန်သွားသလိုပဲ’

လို့ပြောသည်နှင့် ဝေဝေက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်

တော့သည်။

‘ကဲ ... ကိုညီ အဝသာ စားသွားပေတော့’

‘ဒီလိုဆို နေ့တိုင်းပိန်တယ်လို့ တစ်နေ့တစ်ခွန်းပြော

လားစားမှနဲ့ တူတယ်’

‘အိုး ပိန်တယ်လို့သာ ပြောရင် စီးပွားပျက်ချင်ပျက်

ပါစေ ကျွေးမှာရှင့်’

ဝေဝေက ပြောရင်းနှင့်မှ ဆိုင်အဝင်အထွက်ကို လှည့်

ရှုနေတာကြောင့်

‘ဝေဝေ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်ကို

တကူးတက ဧည့်ခံမနေနဲ့

မဟုတ်ပါဘူး၊ ရတယ်၊ ကျွန်မက ရှေးသည်ဆိုတာ၊
ဆိုင်ပေါက်ဝကို ကြည့်တာ အကျင့်ပါနေလို့ ဟဲ ဟဲ

ရှေးသည်ပီသပါဗျာ...

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသူတစ်ယောက်ကို
သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်ဘုရားခေါ်ခံသွားသည်။

အစ်မညို

ဟော ...

အစ်မညိုက သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို မြင်သွားဟန်ဖြင့်
သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

အစ်မ တစ်ယောက်တည်းလား၊ ယဉ်ယဉ်ရေး၊ မ၊
ဘူးလား

သူမေးချင်သော မေးခွန်းကို ဝေဝေက မေးပြီးသား
ဖြစ်သွားသည်။ အစ်မညိုက စားဖွဲ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း

အခုပဲ ယဉ်ယဉ်တို့အိမ် သွားမလို့လေ၊ အဲဒါ ဝေ
ကိုပါ ဝင်ခေါ်တာ၊ အားရင် လိုက်ခဲ့ပါလား

နေပါဦး အစ်မရဲ့၊ တစ်ခုခုစားဦးလေ၊ ယဉ်ပ
ဘာတွေဖြစ်လို့ အရေးပေါ်နေရတာလဲ

မညိုက ပြောသင့်မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေပုံရသည်။

ယဉ်ယဉ် အခုတလော တော်တော်စိတ်ညစ်နေပုံ
ဟယ်၊ တစ်ယောက်တည်း ငူငူငိုငိုငိုနဲ့လေ

သူ မညိုစကားကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ယဉ်ယဉ်အကြောင်း မညိုတို့က ပိုသိပါတယ်၊ ပြော
လို့ရမယ်ဆို ပြောပါလား၊ ကျွန်မတို့လည်း ပြဿနာကို ကူပြီး
ရုံးစားပေးလို့ရတာပေါ့

အစ်မလည်း သိပ်မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူပြောပြသ
တာကတော့ ပြောပြပါမယ်

မညိုက ရှုတိုင်းယဉ်ဆိုသော ဆရာမလေး၏ အတိတ်
ပြန်လည်တူးဖော်လိုက်သည်။

သူ့မှာ အရမ်းချစ်ရတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်။
 အဲဒီအစ်ကိုကလည်း သူ့ကို အရမ်းချစ်တယ်။ သူတို့မိသားစုက
 မန္တလေးက။ မန္တလေးမှာ ဖြူမျက်နှာဖုံးတွေ။ အရမ်းချမ်းသာ
 ကြတာပေါ့။ ရွာတိုင်းယဉ်ဆိုတဲ့အမည်ကိုလည်း သူ့အဲဒီ ကိုကို
 ကြီးဆိုတဲ့ လူကပဲ ပေးတာလေ။ ယဉ်ယဉ်ထက် အသက်ခုနှစ်
 နှစ်တောင်ကြီးတဲ့ ကိုကိုကြီးဟာ ဆယ်တန်းကို ဘာသာစုံ ဂုဏ်
 ထူးပါတော့ ရန်ကုန်မှာ ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ဆိုပြီး လွတ်လိုက်
 တယ်။

အဲလိုနဲ့ပဲ ရွာတိုင်းယဉ်လေးဟာ ဆယ်တန်းအောင်က
 ပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ရွာတိုင်းယဉ်ဟာ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါ့။
 ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်ပြန်ရော။ အောင်စာရင်းထွက်ပြီး နောက်

တစ်နေ့မှာတော့ ရွာတိုင်းယဉ်ရဲ့ မေမေနဲ့ ဖေဖေက သူမကို
 ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်၍

‘သမီးကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို၊ ပြောလေ မေမေနဲ့

ဖေဖေ’

သူမက မေမေကို ခပ်ဖွဖွဖက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့၊ သမီးဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့

စကားပဲ’

ဖေဖေရဲ့ အလေးအနက်စကားကြောင့် သူမကိုယ်လေး

ခပ်မတ်မတ်ဖြစ်သွားသည်။

‘ပြောပါ ဖေဖေ’

‘မေမေပဲ ပြောပါမယ်၊ ဒီလိုကွယ့် သမီးက ဆယ်တန်း

ကို ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်တာဆိုတော့ သမီးကိုကိုကြီး

လိုပဲ ရန်ကုန်မှာ ဆေးကျောင်းတက်ရမယ်၊ အဲဒါက နံပါတ်တစ်

အစီအစဉ်’

‘ဟင် မေမေကလဲ’

ဆေးကျောင်းမတက်ချင်သော ကျွန်မက ငြင်းဆန်မည်

အပြု မေမေက လက်ကာပြု၍ စကားဆက်ပြောသည်။

‘မေမေ့စကား မဆုံးသေးဘူး သမီး၊ နံပါတ်နှစ်

အစဉ်က ကျောင်းပြီးရင် သမီးနဲ့ ကိုကိုကြီး လက်ထပ်ရမယ်*
ရှင် မေမေ ဘာ... ဘယ်လို၊ ဘယ်လို၊ သမီးနဲ့
ကိုကိုကြီး*

ကျွန်မအံ့ဩလွန်းလို့ အသက်တောင် မရှုနိုင်ချေ။
*ဟုတ်တယ်၊ သမီးနဲ့ ကိုကိုကြီး လက်ထပ်ရမယ်၊
ဖိတ်ချင်၊ ဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ ကိုယ်ဖိတ်ရမယ်၊ တကယ်တော့
သမီးနဲ့ ကိုကိုကြီးဟာ မောင်နှမအရင်းတွေ မဟုတ်ကြဘူး*
ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း

ကျွန်မက မယုံနိုင်စွာ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်း
ပြလိုက်သည်။

*ကိုကိုကြီးကို သုံးနှစ်သားထဲက မေမေတို့က မွေးစား
ခဲ့တာပါ။ သမီးမွေးလာတော့ သမီးကို ဒီအကြောင်းတွေ တမင်
မပြောခဲ့တာ၊ ပြောရင် မောင်နှမချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲမှာရယ်၊
စာသင်တဲ့အခါ စိတ်ကစားမှာရယ်ကြောင့်ပါ။ အခုတော့ သင့်
တော်တဲ့ အချိန်ရောက်ပြီမို့လား၊ ကိုကိုကြီးဟာ လူကောင်းပါ*

တော်ပြီ ... တော်ပြီ

ကျွန်မနားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်၍ အိမ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်
လာခဲ့သည်။

ကိုကိုကြီးနှင့် ယူရမယ်တဲ့။ မဖြစ်နိုင်။ တစ်သက်လုံး
ဖောင်နှမလို့ သိလာကြတာ။ ယခုမှ ...။

ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်ပါ ...။

ပြီးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကမှ ကိုကိုကြီးက ဖုန်း
ထက်ထားသေးသည်။

*ညီမလေး... ကိုကိုကြီးတို့ကျောင်းက ကောင်မလေး
ကန်ယောက်ကို လိုက်နေတယ်*တဲ့။

မဖြစ်နိုင်ပါ ...။

တစ်ညလုံး ငိုယိုထားမိသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညမှာတော့ မေမေတို့၏ အကင်းစီစဉ်
ကြောင့် ရန်ကုန်သို့သွားရန် ဒေါ်ကြီးစိုးနှင့်အတူ ဘူတာရုံသို့
ရောက်ခဲ့သည်။

*သမီး ကောင်းကောင်းနေနော်၊ ဒေါ်ကြီးစိုးနဲ့ ကိုကို
ကြီးစကား နားထောင်၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေလည်း ဒီကကိစ္စတွေပြီး
လို့ တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် လိုက်ခဲ့မယ်*

ကျွန်မက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိ

ရည်။

ဒါဆို ယဉ်ယဉ်က အိမ်ကထွက်ပြေးလာတာပေါ့
ဝေဝေက စိတ်ပူသလိုမေးတော့ အစ်မညိုက ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်လေသည်။ သူကတော့ သတင်းစာကြော်ငြာတွေ
ကတည်းက ရိပ်မိထားတာကြောင့် ထူးပြီး မအံ့ဩတော့ပါ
ချေ။

*အခု အဲဒါ သူ့အိမ်က လာခေါ်မယ်လို့ ကြားလို့
စိတ်ညစ်နေတာ ထင်ပါရဲ့*

မညိုက တွေးတွေးစစပြောတော့ ဝေဝေက ထောက်
သည်။

*ဟုတ်ပါရဲ့နော်၊ အင်းလေ တစ်သက်လုံးက မောင်ပု
လို့ ထင်လာတာ၊ အခု ရှုတ်တရက် လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတော့
ဘယ်လက်ခံနိုင်ပါမလဲလေ*

*ဒါမှမဟုတ် ယဉ်ယဉ်က စိတ်ညစ်နေတာ မဟုတ်ဘဲ
သူ့အိမ်ကိုများ လွမ်းလို့လား၊ ဒီကိုရောက်စကတည်းက မှိုင်
မှိုင်တွေတွေလေးပဲလေ*

သူတွေးမိသည့်အတွေးက ဒီလောက်တင် မဟုတ်ပါ။
သူမရဲ့ ကိုကိုကြီးကိုများ လွမ်းနေသလားဟု တွေးမိခြင်းသာ
ဖြစ်ပါသည်။

*အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ သူ့ဖြစ်ချင်တာကို တို့
တတွေက အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ အားလုံး
ကလည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီပဲလေ*

မညိုက သူ့ကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့
သံယောဇဉ်တွေကိုလည်း မညိုမြင်နေပြီ ထင်ပါရဲ့လေ...

ဒါပေမယ့်ကွယ် ...။

ဦးညီရေ ... ဧည့်သည်
အိမ်ရှေ့ဆီမှ အသံစူးစူးကြားရသည်။

ဘယ်သူလဲ လပြည့်

ဆပ်ပြာမှုန့်တွေ အထွေးထွေးအလုံးလုံး ဖျော်နေရာမှ
ဖိုးလပြည့်ကို လှမ်းမေးသည်။ ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ကိုလည်း
ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး လှမ်းကြည့်သည်။

ရေချိုးနေလို့ဗျ၊ အိမ်ထဲခဏဝင်ပါဦး

ဘယ်သူတွေလဲကွ

*နန်းခမ်းနဲ့ အစ်မကြီးနှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်က

ဆရာမဗျ

*ဟေ...

မျက်လုံးထဲ ဆပ်ပြာမှုန့်တွေဝင်ပြီး စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်
သွားသည်။

*ကိုညီမြ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးလို့ သွားလည်ရအောင်
ဆိုပြီး အဖော်စပ်လာတာလေ။ အိမ်မသိတာနဲ့ နန်းခမ်းကို ဝင်
ခေါ်လာတာ၊ အစ်ကိုတို့တူအရီးတွေ ဈေးမထွက်တာလည်း
ကြာပြီထင်ပါရဲ့၊ ဈေးထဲမှာ ကြည့်တော့ မတွေ့ဘူး၊ အိမ်ဘက်
လည်း ရောက်မလာလို့ အမေကတောင် မေးနေတာ*

ယဉ်ယဉ်က ဆက်တိုက်ပြောချလိုက်ပြီး မောသွားဟန်
ဖြင့် ငြိမ်သွားသည်။ ကမ္ဘာကြီးတောင် ပြောင်းပြန်လည်နေပြီ
လားဟု သူထင်မိသည်။

ဆွယ်တာပန်းရောင်လေးနှင့် ကလစ်ဖြင့် စုစည်းထား
သော မတိုမရှည် ဆံပင်လေးနှင့် ရှုတိုင်းယဉ်သည် ပန်းကလေး
တစ်ပွင့်လို လန်းဆန်းနုနယ်နေပါသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မျက်
ဝန်းတွေက အရောင်တောက်ပ စိုလှနေသည်။ ပန်းသွေးရောင်
နှုတ်ခမ်းမှ အပြုံးသည် ဟိုးယခင်ကလို ခြောက်ကပ်ကပ်
မဟုတ်ဘဲ အသက်ဝင် တောက်ပနေသည်။

ကံကြမ္မာကို အံ့သြတကြီးဖြစ်ကာ စိတ်ထဲမှ ကျေးဇူး
တင်စကား ဆိုပါသည်။ ဒီနေရာကို သူမအလည်လာချင်အောင်

ဘယ်လို နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေကများ လှုံ့ဆော်လိုက်တာ ပါလိမ့်။ ဝေဝေကပဲ အခါတော်ပေးလား။ ကျေးဇူးရှင်မကြီး ရယ်။ သူ့မျက်နှာက ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် အလိုလိုနေရင်း ပြုံးဖြိုးပြီး ဖြစ်နေသည်။

‘ဟဲ ... ဟဲ’

‘ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာက’

‘အော်... အံ့လည်းဩ၊ ဝမ်းလည်းသာတာပေါ့’

ဝေဝေက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ခေါင်းကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးကာ လက်ခါပြသည်။

‘အတော်ပဲ ဒီနေ့ ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းတွေလာ မှာဖို့လားမသိဘူး၊ ငါးခြောက်ဖုတ်ထားတယ်’

‘တွေ့လား၊ ငါမပြောဘူးလား၊ ငါးခြောက်မီးဖုတ်နဲ့ သင်းနေပါတယ်လို့’

‘အေးပါ၊ နင်ပဲ အနံ့ခံကောင်းနေ’

သူတို့နှစ်ယောက် စကားနိုင်လှနေပုံက အိမ်ရှင်ကို တောင် မေ့နေပုံပင်။

‘ဧည့်သည်တွေကိုတော့ အားနာပါရဲ့ဗျာ၊ အိမ်မှာက ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဘာအသုံးအဆောင်

ကောင်းမှ မရှိဘူး’

‘ဟာ ... အဲဒါကောင်းတာပေါ့၊ စားပွဲတွေ၊ ကုလား

ထိုင်တွေနဲ့ဆို အိမ်ရှုပ်တယ်’

ဝေဝေက စကားပြောနေရာမှ အိမ်အတွင်းဘက်အထိ ဝင်သွားပြီး အိပ်ခန်း၊ မီးဖိုချောင်တွေကို စပ်စုနေပြန်သည်။

‘ထမင်းဟင်းချက်တော့’

‘ဖိုးလပြည့်ချက်တယ်လေ၊ ဒီကောင်က ဟင်းချက်တာ လိပ်ကောင်းတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ လက်ရာမြည်းစမ်းကြည့်ရဦးမယ်’

ဝေဝေက နှုတ်သွက်သလောက် ယဉ်ယဉ်ကတော့ ပြောစကားတွေ အကုန်လုံးကို အလိုက်သင့်လေး ပြုံးလို့သာနေ သည်။

‘ခြံထဲမှ ဖိုးလပြည့်နှင့် နန်းခမ်းတို့၏ ရယ်သံ ကျယ်

ကျယ်လောင်လောင်ကို ကြားရသည်။

‘နန်းခမ်းက ကိုညီတို့ခြံလေးက ပျော်စရာကောင်း

ကယ်၊ နောက်ဖက်မှာလည်း စမ်းချောင်းလေးရှိတယ်ဆိုလို့’

ဟဲ့... ရှုတိုင်းယဉ်က မပွင့်တပွင့် ပြောသည်။ ညင်သာ

သည့် စကားပြောဟန်က တစ်ပျိုးချစ်စရာ ကောင်းပြန်သည်။

* ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကိုပဲ ကြားချင်နေတာ၊ ခြံလဲ လျှောက်ကြည့်ရအောင်လား၊ ခြံက သိပ်အကျယ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပန်းခင်းလေးတွေ၊ သီးပင် စားပင် တွေနဲ့ ခြံအနောက်မှာလည်း စမ်းချောင်းလေးနဲ့ဆိုတော့ စိတ် ချမ်းသာစရာလေးပေါ့*

* ဒါကြောင့် ကိုညီက လူပျိုကြီးဘဝမှာပဲ နေပျော်တာ ပေါ့၊ ဟုတ်လား*

ဒီတစ်ခါတော့ ယဉ်ယဉ်က နောက်ပြောင်စကား မပြောစဖူး ပြောသည်။ ဒီနေ့တော့ သူမအတော်စိတ်ချမ်းသာ နေပုံရသည်။ အတိတ်ကိုလည်း ခေတ္တမေ့လျော့ထားနိုင်ပုံပင် ဖြစ်သည်။

* လူတွေကလည်းနော်၊ ကျွန်တော် လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ ကိုပဲ တော်တော်အမြင်ကတ်တယ်၊ ထင်ပါရဲ့၊ မကြာခဏ ဒါကိုပဲ ထိခိုက်နေတော့တာပဲ*

* အံ့မယ် မဟုတ်ရပေါင်နော်၊ ကျွန်မက ကိုညီ အပူ ကျန်းမာပျော်ရွှင်နေတာကို အားကျလို့ ပြောတာပါ*

* လောကကြီးကလည်း ပျော်စရာကြီးကိုဗျ၊ မဟုတ်ဘူး လား*

ယဉ်ယဉ်က နှာခေါင်းရှုံ့၍ ခေါင်းခါပြုသည်။

* မဟုတ်ပါဘူး*

* ကိုင်း ... ဒါဖြင့် အခုပျော်သွားစေရမယ်၊ ကျွန်တော် တို့အိမ်လာလည်တိုင်း ယဉ်ယဉ်ပျော်ရွှင်နေစေရမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အာမခံတယ်ဗျာ*

* အံ့မယ် ... အာမခံတွေ ရဲနေလိုက်တာ၊ တော်ကြာ ပျော်လွန်းလို့ တစ်သက်လုံး နေပါရစေဆိုမှ ဒုက္ခရောက်မယ် နော်*

ဝေဝေစကားကြောင့် သူမမျက်နှာ ပန်းသီးတစ်လုံးလို နီရဲသွားပြီး မျက်လွှာလေး ချသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ပြုံးယောင်သန်းလျက်...။

* ဟဲ ... ဟဲ အဲလို ဒုက္ခမျိုးကတော့ ရောက်ခမ်းပါ စေဗျာ၊ ကျွန်တော်တစ်သက်လုံးကို အနစ်နာခံပုံမယ်*

* အံ့မယ် ဒီလိုကျတော့ လည်သားပဲ*

သူမက အရှက်ပြေရယ်မောသည်။ သူ့မျက်နှာက လည်း အပြုံးတွေနဲ့ပေါ့။

ကဲ ဘယ်လောက်များ ကျေနပ်စရာကောင်းပါလဲ လောကကြီးရယ်...။

အစိမ်းပုပ်ရောင် တောင်ကြောကြီးဆီ မြွေလိမ်၊ မြွေ
 ကောက် သွားနေသော လမ်းကလေးတွေဆီသို့ သူမလှမ်းဝေး
 နေသည်။ နေရောင်တောက်ပနေသော ကောင်းကင်အောက်မှာ
 စပါးခင်းတွေက စိမ်းတချို့၊ ဝါတချို့၊ နီးဘေ တောင်ကြောတွေ
 ပေါ်မှာ အရစ်လိုက် လှေကားထစ် ခိုက်ခင်းများကိုလည်း မြင်ရ
 သည်။ ဟိုးအဝေးမှာတော့ စိမ်းပြီး အုပ်ဆင်းနေသော လီမွှော်
 ခြံတွေ၊ မက်မန်းခြံတွေကို မြင်ရသည်။ တောင်တန်းတွေကြား
 လွယ်ပြင်ကျယ်သည် အနားသတ် တစ်ခုအထိ ကျယ်ပြောပြီး
 ရွှေချင်စဖွယ် ကောင်းလှသည်။

နောက်ဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်လျှင်တော့ ဂန္ဓမာ၊ ဒေလီ
 ယာ၊ စိုက်ခင်းတွေ၊ သစ္စာပန်းခိုက်ခန်းတွေ၊ ငြီးတော့ ဂေါ်ရခါး၊
 ဗူး၊ ပဲ၊ ဖရုံစသော စားပင်များက အုစီအရီ။ နံဘေးမှ ကွေ့ပတ်
 စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းငယ်လေး၊ ယန်းခင်းတွေရဲ့ နံဘေးမှာ
 သစ်လုံးအိမ်လေး။

ကြည့်စမ်းပါဦး မိန်းကလေးရယ် ...။

ငါ့ရဲ့ ကမ္ဘာငယ်လေးဟာ နေချော်စရာကောင်းပါရဲ့
 မက်မောစရာ အဆောင်အယောင်တွေတော့ မရှိလှပါဘူး။ သို့
 ပေမယ့် ငြိမ်းချမ်းအေးမြခြင်းတွေတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ။

ပခုံးလောက်သာသာ ရှည်သော ဆံပင်မှ ကလစ်ကို
 ဖယ်တုန်းက ဖြုတ်လိုက်သည် မသိ။ သူမ၏ ဆံခွယ်တွေ
 ပုံရည်စတွေက ခလမှာ တဖျတ်ဖျတ် လွင့်နေသည်။ ကောင်း
 ကံပြင်ကြီးကို ဝေးမောကြည့်နေသော သူမသည် နတ်မိမယ်
 လား သူ့အတွက်တော့ တင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်စေသည်။
 သူမ ဘာကိုမျှား တမ်းတနေပါလိမ့်။ တစ်ခုခုများ
 ပြုတောင်းနေတာလား။

‘ယဉ်ယဉ်...’

အိပ်မက်ထဲမှ လန့်နိုးလာသူ တစ်ယောက်ပမာ သူမ
 စိတ်ဝေးလှည့်ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော့် ခြံလေးကို သဘောကျရဲ့လား’

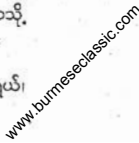
‘အရမ်းသဘောကျတာပဲ၊ ကျွန်မ ဒီလိုလာမိတာ သိပ်
 ကာပဲ၊ စိတ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းတယ်နော်၊ ကိုညီတစ်
 ယောက်တည်း နေတတ်တာကို ကျွန်မ နားလည်သွားပြီ’

‘ဟောဗျာ ...’

သူက အိမ်အနောက်ဖက်ရှိ စမ်းချောင်းလေးရှိရာသို့

ပြောင်းပြောင်းလျှောက်သွားရင်း

‘အကတော့ ကိုညီကို မတွေ့တာကြာနေတာရယ်။’

စိတ်ထဲမှာ ပြောစရာလေး ကျန်နေတာရယ်ကြောင့် ဘေ့ကို အဖော်စပ်ပြီး လာရတာပါ။

ဟု တစ်ယောက်တည်း စကားပြောသလို ပြောနေသည်။

‘ဒီရောက်တော့ လာရင်း ကိစ္စကိုတောင်မေ့တော့မလို့’

‘ဘာများပါလိမ့်’

‘ဪ ... ကိုညိုကို အားနည်းပြီး တွေ့ရင်ပြောမလို့ပဲ။ ဟိုတစ်ခါ ကျောင်းကိုလာစောင့်နေတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့’

‘ဟို ... အဲဒါ ကျွန်တော်က တောင်းပန်ရမှာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း ယဉ်ယဉ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ မျက်နှာမတူတာ၊ ရှက်တာနဲ့ပဲ’

သူက သူမနောက်မှ လိုက်လျှောက်သွားဖြစ်သလို စမ်းချောင်းလေးဘေးမှ ချယ်ရီပင်အောက်ရောက်တော့ သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားပြီး လိမ္မော်ခြံတွေဘက် လှမ်းကြည့်သည်။ အမြစ်ပျဉ်းပေါ်မှာ ထိုင်ခို ခိတ်ကူးရသော်လည်း မထုတ်ဖြစ်ပေ။

‘ကိုညို ရှက်သွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်မတွေ့မိပါဘူး’

‘ါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်မ ကြောက်တယ်၊ ကျွန်မက တစ်နယ်တကျေးက လာနေတာမှတ်လား’

‘ကျွန်တော်ကသာ အားနာနေမိတာပါ။ ယဉ်ယဉ်ပုလဲ...’

‘ကူညီလိုတဲ့ သဘောနဲ့ စေတနာနဲ့ ပြောတဲ့စကားကို ငြင်းရတာ အင်မတန် ရိုင်းစိုင်းရာ ကျပါတယ်။ နောက်ရက်တွေ ကိုညိုရောက်မလာတော့ ကျွန်မကို စိတ်ခုသွားပြီဆိုတာ ပီလိုက်ရတယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...’

သူမ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်မျိုးဖြင့် ဒီစကားတွေ ပြောရလဲ မသိချေ။ အရင်ထဲက စေတနာ အစစ်အမှန်ကတော့ ဖုမကို စိတ်သက်သာရာ ရစေချင်ပါသည်။ သူမကို စိတ်ချမ်းသာ ကြည်နူးစေချင်သည်။ အတ္တစိတ်တွေ မပါဝင်ဘူးလို့ တွေး ငြင်းလိုပါ။ သို့သော် သူ့အကျိုး၊ ကိုယ်အကျိုး စဉ်းစားလျှင်တော့ ယဉ်ယဉ်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်စေချင်သည်။ အတန်တန် ပိုပါသည်။

‘ကျွန်မ ကိုညိုကို ခင်ပါတယ်။ ကိုညိုရဲ့ စိတ်သဘောထားကိုလည်း နားလည်ပါတယ်။ ကိုညိုနေရာမှာ တခြားတစ်

ယောက်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ အားနာချင်မှ အားနာမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလေး ကြောက်တယ်။ အရမ်းကြောက်တယ်။ တနည်းတကျေးက လာနေရတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာရယ်။ ပြီးတော့ မလှပတဲ့ အတိတ် အိပ်မက် တစ်ခုရယ်က ကျွန်မကို ခြောက်လှန့်နေတုန်းပါပဲ။

တကယ်ကိုပါပဲ။ သူမ၏ မျက်နှာပြင်က သွေးဆုတ်ဖြူလျော်သွားသည်။

အတိတ်ရဲ့ အိပ်မက်တွေထဲက ဘယ်ကာလအထိ နစ်မြောနေဦးမှာလဲ မိန်းကလေးရယ်။ မင်းမနေချင်လဲ အတိတ်က ထွက်ပြေးလာပြီး ပစ္စုပ္ပန်မှာ လှပတဲ့ အနာဂါတ်တစ်ခု ထူထောင်ပါတော့ကွာ။

စမ်းချောင်းလေးက တသွင်သွင် စီးလျက်။ သူမ လိုက်သော ပန်းလေးတစ်ပွင့်သည် ရေစီးနှင့်အတူ မျောလွှဲသွားသည်။

အတိတ်ဆိုတာ အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့ရသည်တဲ့။ မထားခဲ့နိုင်သည်က ကျွန်မ။ လွမ်းမောနေရသည်က ကျွန်မပင်။

အဓိကက ကိုကိုကြီး ...။

ကျောင်းမှာ ကိုကိုကြီးကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေး ရှိတယ် ညီမလေးရဲ့။

ဖုန်းခွက်မှတဆင့် စီးဝင်လာသော ကိုကိုကြီး၏ အသံ ရွှင်မြူးရိပ်သန်းနေသော ကိုကိုကြီး၏ အသံကို ထိုစဉ်ကတော့ ဝမ်းသာစရာဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစရာ၊ ရှောင်ခွာပြေးချင်စရာ အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကိုကိုကြီး ဆယ်တန်းအောင်တုန်းက သူမကို ချီမြောက်၍ ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးတာတွေ၊ ကိုကိုကြီး စက်ဘီးစီးတတ်တာတွေ

စက်ဘီးနောက်မှာ အတင်းလိုက်စီး၍ စက်ဘီးမှောက်လဲခဲ့ဖူး
တာတွေ၊ ပြီးတော့ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ကျွန်မ၏ လွယ်
အိတ်တို့၊ ထမင်းဗူးတို့ မပြိုမပြင် သယ်ပေးဖူးတာတွေ၊ အို
အနံ့ပါပဲ။ ဒါတွေဟာ ယခုချိန်မှာတော့ လွမ်းမောစရာတွေပါ
ပဲလား။

အဖြူနှင့်အစိမ်း ဝတ်စုံတွေကို မြင်တိုင်း ကိုကိုကြီးကို
သတိရလွန်း၍ မျက်ရည်ခိုးကျခဲ့ရတာတွေ ဘယ်သူ သိနိုင်မှာ
တဲ့လဲ။ သူမအလိုကို အမြဲလိုက်တတ်သော ကိုကိုကြီးကြောင့်
ကိုကိုကြီးအပေါ်မှာ သူမအမြဲမိမိခဲ့ရသည်။ ယခုမှသာ...။

တခါတခါ ညဘက်အိမ်ရှေ့မှာ မိသားစုအတူ တီဗီ
ကြည့်ရင်း ကိုကိုကြီးပေါင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်ခဲ့ရတာတွေ၊ ကိုကို
ကြီးက ချိုပြီး သူမအခန်းထဲ ညင်ညင်သာသာ ပို့ပြီး သူမပါး
ဖောင်းဖောင်းလေးကိုဖြစ်ဖြစ်၊ နဖူးလေးကိုဖြစ်ဖြစ် ခိုးနမ်းသွား
ဖူးတာတွေဟာ အားလုံး အမှတ်ရစရာ ကြေကွဲစရာတွေ ချည်း
ပါပဲ။

သူမကို ကိုကိုကြီးက ချစ်လွန်းလို့ မေမေနှင့်ဖေဖေက
တောင်

*ဒီဂျီမလေးရဲ့ အခန်းအတောကို ခံနိုင်တာ ကိုကိုကြီး

တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်*ဟု မှတ်ချက်ပြုခဲ့သည်။

သူမကလည်း သူမပါ။ ကိုကိုကြီး ရှိနေ၍ ဘယ်
အပေါင်းအသင်းနှင့်မှ မတည့်။ ကိုကိုကြီးအားကိုးနှင့် ရန်တွေ
ဖြစ်၊ အဲလောက်အထိ ဆိုးခဲ့သူမဟုတ်လား။

ကိုကိုကြီး ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ရန်ကုန်မှာ ဆေး
ကျောင်းသွားတက်ရမည်ဆိုသော ညက ရွှေတိုင်းယဉ်သည် တစ်
ညလုံး ငိုကျွေးခဲ့ရသည်။

*ကိုကိုကြီးနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ရန်ကုန်ကို မလွှတ်ပါနဲ့၊
ဒီမှာပဲ တက်ခိုင်းပါ*

ဘယ်လို ပူဆာ ပူဆာ မရသည့်အဆုံးမှာတော့ နောက်
ဘစ်နေ့မှာ ကိုကိုကြီးကို ဘူတာရုံသို့ လိုက်ပို့ခဲ့ရသည်။

*ညီမလေး ကိုကိုကြီးနဲ့ မခွဲရအောင် ဆေးကျောင်း
အမှတ်ရအောင် ကြိုးစားနော်၊ ဒါမှ ရန်ကုန်မှာ ကိုကိုကြီးနဲ့
အတူ ကျောင်းတက်လို့ရမှာ*

ကိုကိုကြီးက ကျွန်မခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ပြီး ပြော
တော့

*ဟင့်အင်း... ဆေးကျောင်းတော့ မတက်ချင်ပါဘူး
ကိုကိုကြီးရယ်၊ ကိုကိုကြီးလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ပြန်

၁၈၆

ယန်းမြတ်အင်ကြင်း

လာနော်

ကောင်းပါပြီဗျာ

ကိုကိုကြီး ရထားထွက်သွားသည်အထိ ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မေမေကအတင်းဆွဲခေါ်မှ ပြန်လာခဲ့ သည်။ အပြန် မေမေက ကားပေါ်မှာ ကျွန်မ၏ ဗျက်နက်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မေးခွန်းတစ်ခုမေးခဲ့သည်။

သမီးက သမီးကိုကိုကြီးကို အရမ်းချစ်တယ်နော်၊ မခွဲနိုင်ဘူးလား

ဟုတ်တယ်မေမေ၊ ကိုတို့ကြီးကို သမီးအရမ်းချစ်တယ်၊ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ကိုကိုကြီး မရှိရင် သမီးအန္တိတာခံမယ့်သူ မရှိတော့ဘူးလေ

ကောင်းပြီ မေမေတို့ အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပေးမှာပေါ့ ထိုစဉ်ကတော့ မေမေဘာကိုဆိုလိုမှန်း ကျွန်မကောင်းစွာ နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။

ကျွန်မ ဆယ်တန်းကို ထူးချွန်စွာ ဖြေဆိုနိုင်ပြီးမှသာ ကျွန်မနှင့် ကိုကိုကြီးဟာ မောင်နှမအရင်းတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာရယ်၊ လက်ထပ်ပေးချင်သည့် အကြောင်းတွေရယ်၊ ဆေးကျောင်းတက်ရမည့် အကြောင်းတွေရယ် ပြောတော့ ကျွန်မ

ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ခဲ့ပါ။

ပြီးတော့ အဓိက အချက်တစ်ချက်က ကိုကိုကြီးထံတွင် ရည်းစားရှိနေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

တို့ကြောင့် ဒေါ်ကြီးနိုးနှင့်ထွက်လာစဉ် ဘူတာတစ်ခုမှာ ဆင်းနေရစ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ယခုလို ရွာလေးမှာ နေရခြင်းသာဖြစ်လာသည်။

ကိုကိုကြီးတို့ မေမေတို့ ဘယ်လောက်များ ဒေါင်းတောက်အောင် ရွာလိုက်မလဲ။

စိတ်မပူပါနဲ့ဟု ပြောချင်ပါသော်လည်း အခွင့်အရေး မရှိ။

ဒီရောက်တော့ ကိုကိုကြီးကို အပြင်းအထန် သတိရနေဆဲမယ့် တက်နိုင်သလောက် ကြိတ်ဖိတ်မေ့ဖျောက်ပစ်ခဲ့ သည်။

ယခုတော့ သတင်းစာထဲကပင် ကြော်ငြာ၍ ခေါ်နေပြီ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ကျွန်မ ကိုကိုကြီးနှင့်ပြန်ပြီး လက်ထပ်လား။ မဖြစ်နိုင်။ ကိုကိုကြီးကို ကျွန်မ မယူချင်ပါ။ သို့သော် သူတို့ကိုလည်း စိတ်ပူ မနေစေချင်ပါ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

စဉ်းစားရခြင်းဖြင့် ဦးနှောက်ခြောက်လာသည်။

တယ်လီဖုန်း...။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အလွန်ကောင်းသော ဆက်သွယ်
ရေး ပစ္စည်းတစ်ခုကို သတိရသွားမိတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ကျောင်းမှအပြန် အစ်မညိုငှို
အိမ်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။

‘အစ်မညို ... အစ်မညို’

‘ဟာ ... ယဉ်ယဉ်ပါလား၊ လာလေ’

‘ခဏနေဦး၊ အစ်မညို ကျွန်မအတွက် ဘာမှမလုပ်နဲ့၊

အရေးတကြီးမေးစရာရှိလို့’

‘ဘာများလဲဟယ်’

ကျွန်မရဲ့ ပုံစံကြောင့် အစ်မညိုပါ အထိတ်တလန့်

ဖြစ်သွားပြီး...။

‘ဟို တခြားဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖုန်း ... ဖုန်း ဘယ်နား
မှာရှိလဲလို့’

‘ဖုန်း အရေးကြီးလို့လား’

ကျွန်မက ခေါင်းခပ်သွက်သွက် ညှိတ်ပြလိုက်တော့

‘ဖုန်းတွေက ရှိတော့ရှိတယ်၊ ဆေးရုံမှာ ဖုန်းတော့

ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သာစည် အိတ်ချိန်းကို အရင်ခေါ်တာဆို

တော့ ခေါ်ရတော်တော်ခက်တယ်၊ အရေးကြီးရင် သာစည်မှာ
သွားဆက်လေ။ သာစည်အိတ်ချိန်းကဆို ခဏလေးနဲ့ ရတယ်
လေ’

အစ်မညိုပြောတော့ ကျွန်မ စဉ်းစားသွားသည်။

‘သွားမယ်ဆိုရင် ကိုညိုကားရှိသားပဲ၊ လိုက်သွားလို့
ရတယ်လေ’

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမအိမ်ပြန်လိုက်
ဦးလေ’

‘လိုက်ဖြစ်ရင် ပြောလေ၊ အစ်မညိုလည်း သာစည်
သွားစရာရှိတယ်၊ လိုက်ခဲ့မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ’

မညိုကို နှုတ်ဆက်၍ အိမ်သို့ပင် ပြန်ခဲ့သည်။

ကိုကိုကြီးရယ် ခေါင်းတောက်အောင် ရှာနေပြီလား။
မေမေရော သမီးကို စိတ်ဆိုးနေပြီလား။ အိမ်သို့ လွမ်းဆွတ်
သတိရစိတ်တွေက များလာသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သာစည်သို့ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာတော့ ကားဂိတ်သို့ ရောက်

လာခဲ့သည်။

ဟင် ... ယဉ်ယဉ် ဘယ်လဲ

*သာစည်ကို လိုက်မလို့လေ၊ ဘာလဲ မလိုက်ရဘူး

လား*

ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ လိုက်ပါဗျာ

ကားဂိတ်သို့ ရောက်တော့ အတော်စောနေသည်မို့

ရှေ့ခန်းမှာ နေရာရသည်။

ကိစ္စရှိလို့လား၊ သာစည်ကို

ဆိုပါတော့၊ ကျွန်မအိမ်ကို ဖုန်းဆက်မလို့လေ

ဟင် ...

ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ကလူတွေ ငိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပါ

သြော် ... ဟုတ်တာပေါ့

ကျွန်မ စကားကြောင့် သူသည် ငြိမ်သက်သွားသည်။

အတော်ကြီးကြာမှ

ယဉ်ယဉ်ကို အိမ်က ပြန်ခေါ်ရင်ရော

သြော် ... သူက ဒါကို စိတ်ပူနေတာကိုး။ ကျွန်မက

ပြုံးလိုက်ရင်း ...။

*ကျွန်မ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မပြောဘူးလေ၊ စိတ်

ပုည့်နဲ့ ကျွန်မ အဆင်ပြေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ ပြောမှာ

ပါ။

ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပါပဲလေ

သူက ခပ်ဖွဖွ သက်ပြင်းချရင်း ကားစက်ကို စတင်နှိုး

လိုက်သည်။

*သြော် ... ကိုညီ အပြန်ကျရင် ပြောဦးနော်၊ ကျွန်မ

လို့လိုက်မှာ*

ကောင်းပါပြီ

ကိုညီက ကျွန်မနှင့် မညှိုကို အိပ်ချိန်းများမှာ ချထားခဲ့

ရည်။

ဖုန်းနံပါတ်များကို နှိပ်ရင်း ရင်ခုန်စွာ စောင့်မျှော်

ရပါသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ဖုန်းက ချက်ချင်း ဝင်

ကြားသည်။

ဟယ်လို...

တစ်ဖက်မှ အသံကြားတာနှင့် ကိုကိုကြီးအသံဆိုတာ

သိလိုက်သည်။

နုလုံးသားကပါ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာ

ကြောင့် ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိထားလိုက်သည်။

ဟယ်လို ... ဟယ်လို ညီမလေး၊ ညီမလေးလား

ကိုကိုကြီးက ကျွန်မမှန်း ချက်ချင်းရိပ်မိသွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်မှတ်လား၊ ညီမလေး မုန်းမချပစ်နဲ့၊ နော်၊

ညီမလေး ဘယ်မှာလဲ ကိုကိုကြီးကို ပြောစမ်းပါ’

‘ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ ကျွန်မ အားလုံးအဆင်ပြေပါ
တယ်၊ စိတ်မပူကြပါနဲ့၊ သတင်းအာထဲလည်း မထည့်ပါနဲ့’

ကျွန်မက ပြောချင်တာပြောပြီး မုန်းကို ပစ်ချလိုက်
သည်။ ဖုန်းထဲမှာ

‘ညီမလေး၊ ညီမလေး’ ဟူသော ခေါ်သံတွေက ပဲ့
တင်ထပ်ရိုက်နေတော့သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဆက်လို့ရပါတယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်’

ကျွန်မ မညီကို ပြန်ပြောလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲက
ခွမ်းလှလို့ နေတော့သည်။ ကျွန်မ၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာက
ကြောင့် မညီက ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ဘဲ

‘ဒါဖြင့် တို့ ကိုညီနဲ့ မိန်းသားတဲ့ ကားဂိတ်ကို
ပြန်ကြတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

ကျွန်မက တိုးတိတ်တိတ် မညီနောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။

ညီမလေးဟု ခေါ်သံက နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်ဆဲ
ပြုနေသည်။ ကိုကိုကြီးအသံက နွေးထွေးနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ညီမလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကိုကြီးရယ်။ ညီမလေး
ပြန်လောတာလည်း ကိုကိုကြီးအတွက်ပါ။ ကိုကိုကြီး ချစ်သူနဲ့
အစွဲအစွပ်စွာ လက်တွဲနိုင်ဖို့ပါ။

ကျွန်မမှာ တင်းကြပ်မော့ကိုက်စွာ ရှိနေသည်။ လဲပြီ
သွားရအောင် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ထိန်းကျောင်းထားရသည်။

တွေဝေဝေးမောရင်း ညနေကားထွက်ချိန်သို့က ရောက်
တာသည်။

‘မညီတို့က အစောကြီး ရောက်နေတာကိုး၊ အဆင်ပြေ
လား ယဉ်ယဉ်’

ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြုရုံ ညိတ်ပြလိုက်သည်။
ပုံလမ်းလုံးလည်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လာသည်။

အတွေးတွေက မန္တလေးသို့ ရောက်နေသည် မဟုတ်
ပါလား။ အရာအားလုံးက ရိခေကျော့တော့နေလေသည်။

အပိုင်း-(၃)

သူ ယဉ်ယဉ်ကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သတိရဖြစ်ပေမယ့် သွားတွေဖို့ကျတော့ ဟိုတစ်ခါပြောထားသည်မို့ မခံမရဲဖြစ်နေမိသည်။ ကားရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်မယ့်သူမရှိလို့ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်မည့်သူကို စောင့်ခေါ်နေမိသား။ နောက်ခန်းကတော့ လူပြည့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လူအုပ်ကြားထဲမှ ထင်းခနဲ မြင်ရသော နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသော လူတစ်ယောက်က သူ့ဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည်။ ထိုသူက မြို့ကြီးပြကြီးမှ သူမှန်း သိသာသည်။ ခဲရောင် နေကာမျက်မှန် ခပ်ဖျော့ဖျော့၊ တီရှပ်လက်ရှည်အကျပ်နှင့် စတိုင်ပင်အနက် ခပ်ပွပွနှင့် အောက်မှ ကွင်းထိုးဖိနပ်ကို စီးထားသည်။

ဒီမှာ ခင်ဗျ၊ မေးချင်လို့ပါ...

သူနဲ့ဘေးသို့ ရောက်တာ သူ့ကိုပင် တည့်တည့် ခေါ်လိုက်တာကြောင့် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မေးပါ...

ဟို ခင်ဗျားကားနဲ့ပါတ်က (...)

ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘာကိစ္စလဲ

ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကားက သာစည်နဲ့ ဘယ်မြို့ကို ဆွဲတာလဲ

ကုန်းသာမြို့ကိုပါ

အမြဲတမ်းဆွဲတာလား၊ ဒီလိုင်းမှာပဲ

ဟုတ်ပါတယ်

ဒါဆို ကျွန်တော်လိုက်မယ်၊ နေရာရှိသေလား

ညီမင်းထင်က ထိုသူ့ကို အံ့ဩစွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရှေ့ခန်းရရှိင်ကြောင်း ပြောလိုရပေမယ့် သူ့စိတ်တွေ လေးလံနေသည်မှာ ဘာကြောင့်လဲ မသိပါ။ ရှေ့ခန်းမှာ ယခု လူရတာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရမည့်အစား ဘာကြောင့် သူ တွေဝေနေမိသလဲ။

ရှေ့ခန်း အားပါတယ်

ဒါဆို အတော်ပဲဗျာ၊ တခြားလူ မရှိရင် ထပ်မတင်ပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး စီးချင်လို့ ကျသလောက် ပေးပါ့မယ်

သူက ကားကို မှီနေရာမှ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ရင်း ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ရှေ့ခန်းမှာ လူရပြီမဟုတ်ပါလား။ ကားစထွက်တာနှင့် သူနဲ့ဘေးမှ လူက စကားစပြောသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပါတ်ကရော ခင်ဗျား ဒီမှာပဲ ကားဆွဲတာလား

ဟုတ်ပါတယ်

ထိုလူက ဘယ်သူ့အကြောင်း သိချင်နေတာပါလိမ့်။

ဒါဖြင့် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် စီးဖူးလား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကလေ

ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးနှင့် ယဉ်ယဉ်မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိသည်။

ဆံပင်က မတိုမရှည်နဲ့လေ၊ ပခုံးကျော်ကျော် လောက်ပဲရှိတယ်

သေချာနေပါပြီ။

ယဉ်ယဉ်ကို လာရှာနေသော သူဆိုတာ။

*ကျွန်တော်တို့ကားက လူပေါင်းစုံ စီးတာ၊ သေချာ မှတ်မှတ်ရရမဖြစ်မိဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ရွာကလဲ၊ ဘယ်မြို့ကလဲ။

*ဒီတစ်ခါ ခေါင်းကုတ်သွားသူက ကိုရွှေမြို့သားဖြစ် သည်။

*အဲဒါတော့ သေချာမသိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်က ညီမ လေး ဖျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာနေတာပါ။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ မြို့သားကတော့ သူ့ရဲ့ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ် အသေး လေးကို ထုတ်ကာ သူ့ကို ကားခပေးရင်းမှ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံအသေးလေးကို ထုတ်ပြသည်။

*ဒီမှာဗျာ၊ ဒီပုံထဲက ကောင်မလေးပုံပါ။ သေချာပါသည်။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် ယဉ်ယဉ်နှင့် ဒီအမျိုးသား တစ်ယောက်၊ ပခုံး တစ်ယောက်ဖက်၍ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေကြပုံဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ နှမ်းလှသွားသည်။

*ဟာ ... ဟေ့ လူ ရှေ့မှာတော့ကြီးဗျ။

သူပြောမှပင် ကားကို ဆွဲကွေ့လိုက်ရသည်။ ကား မောင်းခြင်းအလုပ်နှင့် အသက်မွေးနေသော သူသည် ဒါမျိုး မှားယွင်းမှုဆိုတာ အင်မတန်မှ ဖြစ်ခဲ့လှသည်။

*ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ခင်ဗျား အာရုံနောက် သွားတယ် ထင်တယ်။

*ရပါတယ်ဗျာ။

*အဲဒါ အဲဒီပုံထဲက ကောင်မလေးကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူး လား။

သူဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ သူ့ကား ကိုသာ အာရုံစိုက်မောင်းနေရသည်။ သူ့အာရုံတွေ ထွေပြား သွားနိုင်သည်။ အားလုံးရဲ့ အသက်က သူနှင့်သက်ဆိုင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ပြီးတော့ သူဘာပြန်ဖြေရင် ကောင်းမလဲ။ သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသားကို လှဖို့လူ။ ယဉ်ကို ပြန်ခေါ်သွားမည့်သူ။ သူ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။ မတွေးဖူးဘူးဟု ပြောလိုက်လျှင် ဒီလူ လက်လျှော့ပြီး ပြန်သွားမလား။

မြို့ပေါ်မှာ လိုက်ရှာနေမလား။ သူ စိတ်ကုန်သွား အောင် ပြတ်ပြောလိုက်ရမလား။ သူ့စိတ်တွေက လွန်ဆွဲနေ လေသည်။

ယဉ်ယဉ်ကို ဆုံးရှုံးရတော့မှာလား။

ကားစကရပ်ပြီး ထမင်းစားတော့လည်း မြို့ကြီးသားက သူနှင့်အတူ ထမင်းလိုက်စားသည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့အတူ ထမင်းလိုက်စားမယ်နော်၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆို ပျင်းလို့ဗျ’
သူက မငြင်းချင်ပြန်ပါ။

‘ခင်ဗျား သောက်ချင်သောက်လေ၊ အားမနာနဲ့’

‘ဟာ ကျွန်တော် ဒါမျိုးမလုပ်တတ်ပါဘူး’

သူ့ကို အခြားကားသမားတွေလို အမှတ်နှင့် အရက်သောက်ခိုင်းသေးသည်။

‘ခင်ဗျား တခြား ကားသမားတွေနဲ့ မတူဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ကျွန်တော့်ညီမလေးကို လိုက်ရှာရတာ၊ ကားသမား တော်တော်များများနဲ့ ရင်းနှီးနေပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် ညီမလေးက ကလေးသာသာရယ်ပါ’

သူက သူ့ရဲ့ ညီမလေးကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ခပ်ငိုငို ဝိုင် ဖြစ်သွားသည်။

‘ရှာနေတာ ကြာပြီလား’

‘ကြာပြီပေါ့ဗျာ၊ ရှာတာတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်လောက်’

တုန်းက သာစည်ကုတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီ ဖုန်းဝင်လာတယ်ဗျ’
လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ်လောက်တုန်းက ယဉ်ယဉ် ဖုန်းလာဆက်တာ ဟူသော စကားသံကို ကြားယောင်မိပြန်သည်။
သေချာပါတယ်။ ဒါဟာ ယဉ်ယဉ် ကိုကိုကြီးဆိုတာ။

‘အဲဒီကတည်းကဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဟောဒီ သာစည်မြို့မှာရော၊ ဘေးကရွာနီးချုပ်စပ်တွေမှာရော နဲ့နေပြီဗျ၊ သာစည်မှာရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ မသိပါဘူးဗျ’

ထိုသူစိတ်ပျက်ပြီး ပြန်သွားလျှင်လည်း ခပ်ကောင်းကောင်းဟု တွေးမိပြန်သည်။

‘ကျွန်တော့်အဖြစ်က ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ရှာနေသလို ဖြစ်နေပြီ’

မြို့သားက ခပ်လေးလေးပြောလိုက်တော့ သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲ ခံစားမိသည်။ သူမှားများ မှားနေပြီလား။ လူမှုရေးရော ကျေပွန်ရဲ့လား စသည်ဖြင့် မေမေဆုံးမတတ်သော ကိုယ်ချင်းစာတရားတွေ၊ လူပီသရေးတရားတွေ ဘယ်ရောက်သွားခဲ့ပြီလဲ။

အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးယူလို့မှ မရတာ။ အရာအားလုံးကံတရားပေါ့။ အရေးကြီးတာ လူပီသဖို့ပါပဲ။

ပန်းမြတ်အင်ကြင်း

သူတစ်လမ်းလုံး တွေဝေလာသမျှတွေ ထမင်းစားပြီး အပြန်မှာတော့ သူ သေချာစွာ ဆုံးဖြတ်လို့ ရသွားသည်။

‘အစ်ကို ခင်ဗျား စောစောက ပြတဲ့ အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ အလုပ်လုပ်နေတာ၊ ဆရာမလေးလို့ ထင်တာပဲ’

‘ဗျာ ... တကယ်လား’

ဝမ်းသာမှုကြောင့် သူ၏ အသံက လှိုက်လှဲ တုန်ခါနေသည်။

‘ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား၊ တကယ်ပြောနေတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

‘ဟာ ညီမလေးနဲ့ တွေ့ရတော့မယ်’

မြို့သားရဲ့ အပျော်တွေက သူ့ထံသို့ ကူးစက်လာသလို တောင် ခံစားရသည်။

သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှ မချီတင်ကံ ဖြစ်မှုကိုတော့ မည်သူမျှ မမြင်တွေ့စေရပါ။

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့ အမျိုးသမီး ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသေချာဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်တော့ တူတယ်’

‘ရပါပြီ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီလောက်လေး ပျော်

လင့်ချက်သန်းလာတယ် ဆိုရင်ပဲ ရပါပြီဗျာ’

ထိုသူ၏ အပြုံးက သူ့ရဲ့ နှလုံးသားကို ထက်ခြမ်းခြမ်း နေသလို ခံစားရပါသည်။

‘ညီမလေး ... ညီမလေး၊ ကျွန်တော့် ညီမလေးက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာ၊ သူ့ပျောက်သွားတော့ဗျာ ကျွန်တော့်မှာ စရူးမီးပိုင်းပဲ၊ မေမေဆိုလည်း သွေးတွေ တိုးလိုက်တာဗျာ၊ ခင်ဗျားကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး၊ တကယ်သာ ကျွန်တော့် ညီမလေးကို တွေ့လိုက်တော့ ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းကျေးဇူးတင်မယ်’

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒါတွေ မလိုချင်ပါဘူး၊

ခင်ဗျားတို့ချင်း ပြန်ဆုံရင် တော်ပါပြီ’

ပြောသာ ပြောနေရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ သိပ်ပြီး ဟားမပါလှချေ။

ရင်မှာ အတွင်းကြေနေပါပြီကွာ...။

'ငါ့အသိကွာ၊ အိမ်မှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် နေ
မှာ'

သူ စိတ်ညစ်နေပုံကို ဖိုးလပြည့်က ရိပ်မိ၍ ဘာမှ
ထပ်မမေးတော့ဘဲ ဧည့်သည်ကို နေရာချပေးနေသည်။

'ဦး ... လာပါ။ ရေခွေးကြမ်းသောက်ပါဦး'

'အေးကွာ၊ ဦးကို ရေအေးအေးလေး တစ်ခွက်သာ
ပေးပါ'

'ဟုတ်ကဲ့'

တကယ်တမ်း ရင်ပူနေတာက သူဖြစ်သည်။ ယဉ်ယဉ်
သာလိုက်သွားလျှင်တော့ သူ့ရဲ့ နှလုံးသားတွေ တစ်စီစီ ပဲ့ကြွေ
ကျွန်ရစ်ခဲ့မည်ထင်ပါသည်။

'ဦးညီ ရေချိုးလေဗျာ၊ ဦးညီကို ကြည့်ရတာ တက်
တက်ကြွကြွ မရှိလိုက်တာ၊ အခါတိုင်းဆို အပြင်က ပြန်ရောက်
တာနဲ့ အလုပ်တွေ ခွပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ။

'ငါဒီနေ့ စိတ်မပါလိုကွာ၊ တော်ကြာနေ မင်း ဧည့်
သည်ကို ဆရာမတို့ အိမ်ကို လိုက်ပို့လိုက်၊ ငါသာစည်က
ပယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ယူသွား၊ ကြားလား'

'ဟင် ဦးညီက မလိုက်တော့ဘူးလား'

မြို့ကြီးသားနေဖို့ ထိုင်ဖို့ အဆင်ပြေစေရန်အတွက်
သူအိမ်သို့ ခေါ်သွားရသည်။

'ကျွန်တော့်ကို ညီမလေးဆီ အရင်ခေါ်သွားပါဗျာ၊
ညီမလေး ဟုတ်မဟုတ် သိချင်လို့'

'သိရစေမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်တို့လည်း အားနာပါဦး၊
ကျွန်တော် တောက်လျှောက် ကားမောင်းလာရတာဗျာ'

သူက မောဟိုက်စွာ အိမ်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်
လှဲချလိုက်သည်။

'ဦးညီ ဘယ်သူလဲဗျ'

ဖိုးလပြည့်က စပ်စုသလို လာမေးတော့ သူက ပြီး
လွယ် စီးလွယ် ပြောလိုက်သည်။

အခါတိုင်း ဆရာမ အိမ်ဆီ အရမ်းသွားချင်နေတတ်တာ ဦးညိုကို နားမလည်နိုင်စွာ မေးလိုက်မိသည်။

‘မလိုက်ဘူးကွာ၊ ငါ မအားလို့ ပြောလိုက်၊ အဲဒီမှာ လက်ဆောင်တွေယူသွား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဦးညိုရဲ့၊ ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပါ၊ မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း စာဖြစ်ဖြစ် ရေးပေးလိုက်၊ တော်ကြာ ဆရာမမေးနေရင် ကျွန်တော် အဖြေရခက်နေလိမ့်မယ်။’

‘ကဲကွာ၊ သွား... ဘောပင်နဲ့ စာရွက်သွားယူချေ’

သူက လေးလံစွာ ထထိုင်လိုက်သည်။

ဆရာမရယ် ခင်ဗျားကို ပြန်ခေါ်သွားမယ့် ဧည့်သည်ကို ကျွန်တော် အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်မပို့ချင်ဘူးဗျား။

‘ရှေ့ ... ဦးညို’

ဆရာမ

ကျွန်တော် နေသိပ်မကောင်းလို့ လိုက်မလာနိုင်ပါ။

ဖိုးလပြည့်နဲ့အတူ သာစည်က ဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်တွေ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ပါလာတဲ့ ဧည့်သည်ကတော့ ဆရာမကို တွေ့ချင်လို့တဲ့ ...။

သတိရလျက်
ကိုညို

သူက လွယ်ကူသော အကြောင်းပြချက်တစ်ခုကို ချရေး၍ ဖိုးလပြည့်ကို စာခေါက်ကာ ပေးလိုက်သည်။

တကယ်တမ်း သူရေးချင်သည့် အကြောင်းများက ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ပါ။ ယဉ်ယဉ်ကို ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေချည်း ရေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့မှာ သတ္တိမှ မရှိတာ။ ရေးလည်း မထူးပါဘူး။ သူမဟာ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရမယ့်သူပဲလေ။ သူ့လို တောသားကို စာရင်းထဲတောင် ထည့်မည်မထင်ပါ။

‘ကဲ ကိုရွှေဧည့်သည်၊ ခင်ဗျားတွေ့ချင်တဲ့ သူကို ဟောဒီက ကျွန်တော့်တူလေးက လိုက်ပြပေးလိမ့်မယ်၊ လိုက်သွားပါတော့’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျား၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ညီမလေးပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်’

သူက မချိပြုံး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ခြံထဲမှ ထွက်ခွာသွားသော ဖိုးလပြည့်နှင့် ဧည့်သည်တို့၏ နောက်ကျောများကို ပျက်စိတဆုံး ကြည့်ရင်း နုံးခွေချိနဲ့စွာ ခံစားရပြီး အိမ်ပေါက်ဝမှာပင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

အမြဲပျော်ရွှင် တက်ကြွနေသော သူသည် ဒီတစ်ခါ

တော့ အထိနာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အချစ်...။

ဒါသည်လည်း အချစ်ကြောင့်ပင်။ အချစ်ကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒုက္ခတွေကို ပျော်ပျော်ကြီး ခံစားလိုက်ရုံ
ပင်ရှိလေတော့သည်။

ယဉ်ယဉ် ကျွန်တော့် အချစ်က နိဒါန်းတောင် မပျိုး
လိုက်ရဘဲ နိဂုံးရောက်သွားတာပါဗျာ။

ဒီနေ့ကျောင်းနားရက်ဖို့ အမေ့ဆီက သိုးမွေးထိုး သင်
နေမိသည်။

ဖွတ်မြီးထိုးနေရင်းမှ ညနေကျရင် ဝေဝေကိုခေါ်ပြီး
ကိုညီတို့ခြံလေးသို့ သွားလည်ရင် ကောင်းမလားဟု တွေးမိ
သည်။ အမြဲပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသော ကိုညီရယ်၊ လှပသော
ခြံလေးနှင့် စမ်းချောင်းလေးရယ်က ကျွန်မကို ပျော်ရွှင်အောင်
ဖန်တီးပေးပါသည်။

ကိုညီကိုတောင် မတွေ့တာကြာပြီပဲ။ အခုလို အတွေ့
တော့လည်း ရင်ထဲမှာ သတိရမိသလိုလိုတော့ အရှိသား။

ဆရာမ ... ဆရာမ

ထိုစဉ်မှာပင် အမောတကော ပြေးဝင်လာသော ဖိုးလ
ပြည့်ကို တွေ့၍ ဖျော်သွားသည်။ ဖိုးလပြည့်လာရင်တော့ သူပါ
မှာပဲဟု ကြွေးမီးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သိုးမွေးထိုးအပ်ကို ပစ်ချရင်း

‘ဟဲ့ ... အမောတကောနဲ့၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊
အထုပ်တွေနဲ့၊ နင့် ဦးညီရော’

‘ဦးညီတော့ မပါဘူး၊ လက်ဆောင်တွေရယ်၊ စာရယ်
ပေးလိုက်တယ်၊ ဟို ဒါပေမယ့်’

‘ဘာဖြစ်လဲပြောလေ၊ မထိတ်သာ မလန့်သာ ရှိလိုက်
တာ’

ကျွန်မက ကိုညီတစ်ခုခုဖြစ်သည်အထင်နှင့် လန့်ပြီး
မေးလိုက်သည်။

‘ဟို ... ဒါပေမယ့် ဧည့်သည်တော် ပါတယ်’

‘ဧည့်သည်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဦးညီနဲ့ အတူတူ ပါလာတာ၊ ဟိုမှ
လာနေပြီ’

ဖိုးလပြည့် လက်ညှိုးထိုးရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ မြဲဝသို့ ရောက်နေသူတစ်ယောက်။

အိုး ... ဘုရား၊ ဘုရား။

ကိုကိုကြီးမှ ကိုကိုကြီးအစစ်ရယ်ပါ။

‘ညီမလေး’

ကိုကိုကြီးက အသံထွက်ရုံ ခေါ်သည်။

‘ညီမလေးမှ တကယ့်ညီမလေးအစစ်ပါပဲ’

ကိုကိုကြီးက ထပ်မံ၍ အတည်ပြုလိုက်သည်။ ကျွန်မ
တော့ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ရပ်ကြည့်မိနေဆဲဖြစ်သည်။

‘ညီမလေး၊ ကိုကိုကြီးလေ’

ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို ထိန်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အမေက လှမ်းကြည့်ပြီး

‘သမီး ဧည့်သည်ကို အိမ်ထဲခေါ်၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာ
လဲ’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ဖိုးလပြည့် လာထိုင်၊ အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်ပါ
လား’

ကျွန်မက မသိသလို ခေါ်လိုက်တော့ ကိုကိုကြီးက
ကျွန်မကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်ရင်း

‘ညီမလေး ကိုကိုကြီးကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ကြည့်
ပါ။ အသားတွေလည်း ညီသွားလိုက်တာ’

ကျွန်မကို ကိုကိုကြီးက ခြေစွန်းခေါင်းစွန်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ကျွန်မက ယခုချိန်အထိ ဘာမှ တုန်ပြန်မပြော သေးဘဲ ကိုညီစာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

‘ထင်တာပဲဗျ၊ ရောက်ကတည်းက အိပ်ယာပေါ်လှဲ နေတာ၊ ဦးညို ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူးဗျ’

‘ဟင် ဒုက္ခပါပဲ’

ကိုညီအတွက် စိတ်နှည်းနှည်း ပူသွားသည်။ ကိုကိုကြီး က ကျွန်မကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်ရင်း

‘ညီမလေး ကိုကိုကြီးကို စကားမပြောတော့ဘူးလား၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေသည်။ ကိုကိုကြီးကို လက်ခံ

စကားပြောလိုက်လျှင် သူနှင့် ပြန်လိုက်သွားရမည်။ ပြန်လိုက် မသွားတောင် မေမေနှင့် ဖေဖေက အတင်းလာခေါ်လိမ့်မည်။ အဲဒါဆို ဆေးကျောင်းတက်။ ကိုကိုကြီးနှင့် လက်ထပ်ရ လိမ့် မည်။ မဖြစ်နိုင်။ မဖြစ်နိုင်ပါ...။’

‘စိတ်မရှိပါနဲ့ရှင်။ ရှင်က ဘယ်သူလဲ ကျွန်မ မသိ လို့ပါ’

‘ဟာ ...’

ကိုကိုကြီး ပုံစံက အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားပုံရသည်။

‘ကိုကိုကြီးကို မမှတ်မိတော့တာလား၊ မမှတ်မိချင် ယောင်ဆောင်နေတာလား ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးမှ ညီမလေး အစစ်ပါကွာ’

‘ကျွန်မမှာ အစ်ကို မရှိဘူးရှင်၊ ဒါက ကျွန်မ အမေ၊ ကျွန်မအဖေက စိုက်ခင်းထဲ သွားတယ်လေ၊ ကျွန်မက ဒီမှာ မူလတန်းပြ ဆရာမပါ၊ ကျွန်မ နာမည်က နန်းခမ်းပါ’

မရည်ရွယ်ပါဘဲ အလိမ်အညာ စကားတွေ နှုတ်မှ ထွက်ကုန်သည်။

‘ဟာ ညီမလေး ဘာတွေလဲ၊ ညီမလေးဟာ ကိုကိုကြီး ရဲ့ ညီမလေး ချစ်တိုင်းယဉ်ပါကွာ၊ မလိမ်ပါနဲ့၊ ကိုကိုကြီးကို မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောပါနဲ့ကွာ’

ကိုကိုကြီးကလည်း အပြင်းအထန် ငြင်းသည်။

‘ရှင် လူမှားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မက မွေးက တည်းက ဒီရွာကပဲ’

ကျွန်မ၏ အလိမ်အညာ စကားတွေကို စိုးလပြည့်က လည်း မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ကြည့်နေသည်။ ဘာမှတော့ မပြောရှာ၍ တော်သေးသည်။

‘ကိုကိုကြီး မမှားဘူး၊ ညီမလေးဟာ ကိုကိုကြီး လက်

ပေါ်မှာ ကြီးလာတာပါ။ မေးစေမှာ မဲ့ပါတာတော့ ငြင်းလို့ မရပါဘူးကွာ။ ညီမလေး ကိုကိုကြီးကို မလိုချင်ရင် မယူရပါဘူး။ ဆေးကျောင်းမဟက်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း မတက်ရပါဘူးကွာ။ အိမ်တော့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။

ကျွန်မကို တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေသော ကိုကိုကြီးကို အားနာပေမယ့် ဒီမြို့ကလေးမှာ ပျော်နေပြီဖြစ်သော ကျွန်မသည် ငြင်းဆန်လက်စနှင့် ဆက်၍ ငြင်းဆန်လေသည်။

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို မသိတာ အမှန်ပါရှင်’

‘ဘာမသိတာလဲ၊ ညီမလေးဟာ ကိုကိုကြီးရဲ့ ညီမလေး ဖူးတိုင်းယဉ်ပဲ’

‘အို ... မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်မက တင်းမာစွာ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ အမေက ကျွန်မတို့ ငြင်းခန်နေတာကို ကြည့်ပြီး

‘သမီးရယ် ငြင်းမနေပါနဲ့တော့၊ ဟို သူငယ်လည်း မောမောကလာကာ ငြင်းမနေနဲ့တော့၊ နောက်ရက်မှ အေးအေးဆေးဆေးပြောပေါ့’

အမေက ဝင်ဖျန်ဖြေသလို ပြောလိုက်တာကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး တိတ်သွားသည်။ ကျွန်မက ကိုကိုကြီးရှေ့တွင်

ဆက်မနေချင်တော့တာကြောင့်

‘အမေ ကိုညီ နေမကောင်းဘူးတဲ့၊ သမီး သတင်းသွားမေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံထားလိုက်ပါ။ လာ ဖိုးလပြည့်၊ လာ ဆရာမတို့ သွားကြမယ်’

ကျွန်မက ဖိုးလပြည့်လက်ကိုဆွဲပြီး ထလိုက်တော့သူကပါ ထရပ်သည်။

‘ရှင် ဘယ်လိုလိုက်မှာလဲ နေခဲ့လေ’

‘မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့ ကိုကိုကြီးက အဲဒီကားသမား အိမ်မှာ တည်းတာ၊ ကိုကိုကြီးလည်း ပြန်လိုက်မယ်’

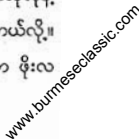
‘ဘယ်လို ... ဘယ်လို’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီဦးလေးကြီးကို ဦးညီက ခေါ်လာတာ’

ကျွန်မ ကိုညီကို အံ့ဩသွားသည်။ ပြီးတော့ စိတ်လည်းဆိုးသွားသည်။ ကျွန်မကို ပြန်လာခေါ်သည့်လူဆိုတာ သူမသိဘူးလား။ ခက်တာပဲ။

ကြည့်တော့ လူကို စိတ်ဝင်စားသလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့ ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်မည့်သူကို ခေါ်ကာ လက်ခံထားရတယ်လို့။

‘မသိ ... ရှင်ဘာသာ လိုက်ချင်လိုက်၊ လာ ဖိုးလ

ပြည့် သွားမယ်*

ကိုကိုကြီးကို ဒီလို စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် ပြောရတာ
စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါ။

ဒီလိုမှ မလုပ်လျှင် ကိုကိုကြီးလည်း သူ့ချစ်သူနှင့်
ကွဲရလိမ့်မည်။ ဒီလိုဆို ကျွန်မ တစ်သက်လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်
ရလိမ့်မည်လေ။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ညီမင်းထင်ဆိုသော လူတစ်
ယောက်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ။ သူမခေါ်လာလျှင် ကိုကိုကြီး ဒီကို
ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိ။

ဒေါသတွေ အကုန်လုံးက သူ့ပေါ်တွင် စုပြုံသွားလေ
သည်။

ညီမင်းထင် မမြင်ချင်ဆုံး မြင်ကွင်းတစ်ခုရှိသည်။
အဲဒါက ယဉ်ယဉ်ကို တခြားတစ်ယောက်နှင့် တွဲ၍ မမြင်ချင်
ပါ။ ယခု မမြင်ချင်ဆုံး မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့ရပြီဖြစ်သည်။
ဖိုးလပြည့်က အလယ်က သူမမျက်နှာက တင်းမာ
စူပုပ်နေပြီး နံဘေးမှ ဟိုလူကတော့ ဘာတွေချောနေလဲ မသိပါ။
မျက်နှာလေး ငယ်ငယ်နှင့် ဖိုကားပြောပြီး လိုက်လာသည်။
ကြည့်ရတာ ယဉ်ယဉ်ကို တော်တော်ချစ်မြတ်နိုးပုံရ
သည်။

ဖိုးလပြည့်က ရှေ့မှ ပြေးလာပြီး
ဦးညီ ... ဦးညီကို ဆရာမ စိတ်ဆိုးနေတယ်
ဟင် ... ဟုတ်လား

သူ့ကိုသူမ စိတ်ဆိုးစရာ ဘာများရှိနေလို့လဲ။ သူ ရုတ်တရက် စဉ်းစား၍ မရချေ။ ထိုစဉ်မှာပင် သူမက ဇိုးဇိုး ဇေတ်ဇေတ်နှင့် အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ကားဆရာကြီးရဲ့ နေလို့ မကောင်းဘူး ဆို’

‘ယဉ်ယဉ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သူ့ကို သူမက စကားဆက်မပြော၍ နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတင်၍ ပိတ်လိုက်သည်။

‘ရှေး ... ရှင် အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်မနာမည်ကို မခေါ် ပါနဲ့’

ထိုစဉ်မှာပင် ဧည့်သည်က အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

‘ကိုညီ ဒါ ကျွန်တော် ရှာနေတဲ့ ကျွန်တော့် ညီမလေး ဗျာ၊ သူက မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲ’

သူ့ကို အားကိုးတကြီး ပြောနေသော ကိုရွှေဧည့်သည် ကို အားနာသွားမိပြန်သည်။ သူမက သူ့ကို ဧပုတ်ဧာ ကြည့် နေသည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း သူမဟာ ကလေးလေးလိုပင်။

‘အဲဒီက ကို ...’

‘ကျွန်တော်မှာမည် ရန်နောင်ပါ’

‘ဒီက ကိုရန်နောင် စိတ်အေးအေးထားပါဗျာ၊ ပြဿနာ တစ်ရပ်ကို သွေးအေးအေးနဲ့ ဖြေရှင်းတာ အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ညီမလေးအတွက် စိတ်တွေပူပြီး လိုက်ရှာတာ တွေပြန်တော့ လည်း သူက ငြင်းဆန်နေပြန်တယ်’

‘ငြင်းဆန်တယ်’

ညီမင်းထင် အံ့ဩသလို သူမကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ သူမက သူမရဲ့ ကိုကိုကြီးကို တစ်ချိန်လုံး တမ်းတနေ သူ မဟုတ်လား။ တစ်ချိန်လုံး မိုင်တွေဝေနေတာ မဟုတ်လား။

ဘာလို့ ငြင်းဆန်ရတာလဲ။

သူ့ စိတ်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေ တန်းစီသွားသည်။ သူမ ကတော့ သူ့ကို မကျေမနပ် ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ပြဿနာ ပဲ။ သူ ဘာအမှားတွေများ လုပ်မိလို့လဲ မိန်းကလေးရယ်။

ယဉ်ယဉ်က သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ခပ်တည်တည်

ကြည့်ပြီး...။

‘ကိုညီမင်းထင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း ပြော

စရာ စကားရှိတယ်၊ ခဏ လှိုက်ခဲ့ပါ။

ယဉ်ယဉ်၏ 'ခေါ်သံကြောင့် ကိုရန်နောင် မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူက အားနာသလို လှမ်းကြည့်ရင်း သူမကိုလည်း မလွန်ဆန်ခဲ့ပါ။ သူမ မျက်နှာလေးက နီရဲပြီး ဒေါသကြောင့် နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

သူမက အိမ်ပေါ်မှ အရင်ဆင်းသွားသည်။ သူတို့ကိုရန်နောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း

'ကျွန်တော် ခဏလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်နော်'

'အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီတညစ်ပါတယ်၊ ဒီကလေးမ ကျွန်တော်ကို ဘာတွေစိတ်ကောက်နေလဲ မသိပါဘူးဗျာ'

ကိုရန်နောင်က စိတ်ညစ်သလို ပြောလိုက်သည်။ သူ့ဖိုးလပြည့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း

'ဖိုးလပြည့် ဒီက ဦးလိုတာ လုပ်ပေးလိုက်စမ်းပါ'

သူ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတော့ သူမက အတော်ပေးဝေးရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ သူမကို ကြည့်ရတာ စိတ်ဆိုးခဲ့၊ နှင့် စမ်းချောင်းလေးဘေးအထိ သွားပုံရသည်။

ကိုယ့်ကို ဘာတွေမျှား စိတ်ဆိုးစရာ ရှိလို့လဲ မိန်းကလေးရယ်...။

သူမက စမ်းချောင်းနံဘေးမှ ချယ်ရီပင်ကြီး အောက်တွင် ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာထားနှင့် လက်ပိုက်၍ သူ့ကို စောင့်နေသည်။

'ကိုညီမင်းထင် ကျွန်မ ဒီမှာ နေနေတာ၊ ရှင်အတွက် တော်တော် စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်နေလား'

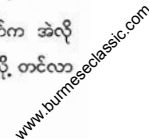
'ခင်ဗျာ'

သူ့မျှော်လင့်မထားသော မေးခွန်းမို့ အရမ်းကို အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားရသည်။

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင် ကျွန်မကို မနေစေချင်လို့ သူ့ကို ခေါ်လာတာပေါ့ရှင်၊ မခေါ်လာရင် သူ ဒီကို ဘယ်ရောက်မလဲ၊ ကျွန်မဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်အောင်တောင် ပို့ပေးလိုက်သေးတယ်နော်၊ ရှင်တော်တော် ရက်စက်တဲ့လူပဲ'

သူမက သူ့ကို ဒေါသတကြီး ပြောရင်းနှင့်မှ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

'ဟာ ယဉ်ယဉ် မငိုပါနဲ့ကွာ၊ ကျွန်တော်က အဲလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်တဆ လမ်းကြည့်လို့ တင်လာ

ရင်းက သူက ယဉ်ယဉ်ဓာတ်ပုံ ထုတ်ပြတော့ ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့နဲ့ ပြောလိုက်မိတာပါဗျာ၊ ယဉ်ယဉ်ကို ပြန်စေချင် လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ့်ကို သဘောရိုးနဲ့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့် ကို ယုံပါ၊ တကယ်ဆို ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသားက ခင်ဗျားကို တောင့်တနေတာပါ၊ ခင်ဗျား ကိုရန်နိုင်နဲ့ တွေ့ရင် ပျော်ရွှင် နိုင်မယ်ထင်လို့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ဥပက္ခာပြုပြီး တွေ့ပေး ရတာပါ၊ ခင်ဗျား အမြဲခွင့်တွေနေတာ ကိုရန်နိုင်ကြောင့် ထင်လို့ ကိုရန်နိုင်နဲ့ တွေ့ပေးရတာပါဗျာ

မရည်ရွယ်ပါဘဲ သူ့ရင်ထဲမှ အကြောင်းအရာတွေ ဆက်တိုက်ပြောမိသွားသည်။ ပေါက်ကွဲမယ့် ပေါက်ကွဲတော့ လည်း တစ်သက်လုံး မပြောတော့ပါဟု သိမ်းဆည်းထားသော စကားလုံးတွေ ပြောမိပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါ အံ့ဩမင်သက်သွားသူက ရှုတိုင်းယဉ်ဖြစ် သည်။ ပြောမယ့်ပြောတော့လဲ သူဟာ ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့်ဘဲ ပြောချလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သူမပြောရန် စကားလုံး ရှာပယူ ပါ။

သူမက မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်၊ သူ့ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ဒါတွေပြောဖို့ မရည်ရွယ် ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ကျွန်တော် တမင် အခွင့် အရေးယူပြီး ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲ သွားတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ယဉ်ယဉ်ရယ်'

'အို ... ရှင်ဘာမှ တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး၊ အခုမှ တော့ ဘာမှ လာပြောမနေနဲ့တော့၊ ကျွန်မကို လာခေါ်မယ့် သူရှိနေပြီ၊ လိုက်သွားရုံပဲ ရှိတော့တယ်'

သူမက သူ့ကို တော်တော်စိတ်တိုနေဟန်တူသည်။

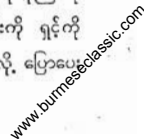
'ဒါက ယဉ်ယဉ်သဘောပါ၊ ကျွန်တော်က တားဆီး ပိတ်ပင်ပိုင်ခွင့်မှ မရှိတာဗျာ'

သူလည်း စိတ်ဓာတ်ကျကျနှင့် ပြောပြီး လှည့်ထွက် လာခဲ့သည်။

'ဒီမှာ ရှင်မသွားနဲ့ဦး၊ အဲဒီမှာ ရပ်နေ ကျွန်မပြောစရာ ရှိသေးတယ်'

သူမရဲ့ အမိန့်အတိုင်း သူတို့ခနဲ ရပ်တန့်သွားသည်။

'အခု ကျွန်မ ရှုတိုင်းယဉ်ဖြစ်ကြောင်း ကိုကိုကြီးကို ဝန်မခံထားဘူး၊ အကယ်၍များ အဲဒီအကြောင်းကို ရှင့်ကို လာမေးရင် ကျွန်မဟာ ရှုတိုင်းယဉ် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပေးမယ်'

ပါ၊ မပြောပေးရင်တော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အတွေ့ပဲ၊ ကျွန်မ
မေမေတို့ဆီ ပြန်မသွားချင်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီးကို
လည်း မယူချင်သေးဘူး၊ ရှင်ဖော်လိုကတော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ
အတွေ့ပဲ

သူနဲ့ဘေးမှ လေတိုးသံနှင့်အတူ သူမထွက်ခွာသွား
လေသည်။ မိန်းကလေးရယ် နားလည်ရခက်ပါလား။ သူ စိတ်
မော့စွာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

သူ ဘယ်လိုလုပ်လဲ။

ကျွန်မကို ချစ်တယ်လည်း ပြောသေးရဲ့။ သူများလက်
ထဲလည်း ထည့်ပေးချင်ပုံနှင့်။

*အိမ်က လာခေါ်နေပြီပဲ ညီမရယ်၊ ခဏဖြစ်ဖြစ်
လိုက်သွားလိုက်ပါ။ အိမ်ကလူတွေ စိတ်မပူအောင်ပေါ့၊ ပြီး
တော့မှ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ပြန်လာရတာပဲ

အစ်မညိုကပါ။ အိမ်ပြန်ရန် တိုက်တွန်းနေသည်။

*ဘာလဲ၊ အစ်မညိုကပါ ကျွန်မကို ပြန်စေချင်နေ
ပြီလား

*မဟုတ်ပါဘူးဟယ်

အစ်မညိုက ပြန်စေချင်၍ မဟုတ်မှန်း သိသော်လည်း
ကျွန်မက စကားမှာပြန်ထိုးနေမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အဓိက

ကတော့ ပြန်မလိုက်ချင်တာရယ်ကြောင့်ပါ။

‘ညီမရဲ့ ကိုကိုကြီးကလည်း ပြန်မလိုက်မချင်း စောင့်
ခေါ်သွားမယ်ပုံ ကလေးမရဲ့’

‘အိုး သူ့ဘာသာသူ စောင့်နိုင်ရင်စောင့်ပေါ့၊ ကျွန်မရဲ့
ဘာမှမဆိုဘူး၊ အနေသာကြီးပဲ၊ တင်ကျွေးထားတာကလည်း
ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး’

ကိုကိုကြီးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားသော သူ့ကိုပါ
ဒေါသဖြစ်နေတာကြောင့် ပြောမိသည်။ ကျွန်မ၏ ပုံစံက
သိပ်ကလေးဆန်နေတာကြောင့် မညိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်မောနေလေသည်။

‘ဘာရယ်တာလဲ အစ်မညီ’

‘ငါ့ညီမက အခုမှ ကလေးသာသာပဲ ရှိသေးတာကို
ကျောင်းဆရာမကြီး လုပ်နေပြီး၊ ဘာတွေ ဘယ်သူ့ကို စိတ်
ကောက်နေရပြန်တာလဲ’

‘အိုး ... ဘာမှ စိတ်မကောက်ပါဘူး၊ မပြန်ချင်လို့
မပြန်ချင်ဘူးလို့ ပြောတာ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ဘာမှ မဖြစ်
ပါဘူး’

ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ပေါ်သို့ ဝေဝေတက်လာသည်။

ကျွန်မက ဝေဝေကို တွေ့တွေ့ခြင်းပင်

‘ဘာလဲ နင်ကရော ငါ့ကို ပြန်ခိုင်းဦးမလို့လား ဝေဝေ’

‘မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ကြံကြံဖန်ဖန် ငါဒီမှာ ရှမ်း
ခေါက်ဆွဲလာပို့တာ၊ ရော့...’

ဝေဝေက သူ့လက်ထဲက ချိုင့်ကို လှမ်းပေးလိုက်တာ
ကြောင့် ကျွန်မ နည်းနည်း အားနာသွားသည်။

‘ဆောရီး သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါလည်း တွေ့တဲ့လူတိုင်း
ကို လိုက်ရန်လိုနေမိတော့တယ်’

‘ရပါတယ် မရွှေချောရယ်၊ အမေရော’

‘အမေ ယာထဲမှာလေ၊ ဝေဝေရယ် ငါစိတ်ညစ်နေ
တယ်ဟ’

ဝေဝေကို အားကိုးတကြီးပြောတော့ ဝေဝေက ခေါင်း
ညိတ်သည်။

‘ငါသိပါတယ်ဟာ၊ နင်ပြန်မလိုက်ချင်ဘူး၊ ငါတို့ဆီ
မှာပဲ ပျော်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘အေး ...’

‘အေးပေါ့လေ၊ ဘယ်ပြန်နိုင်မလဲ၊ တွယ်တာစရာ သံ’

ယောစဉ်လေးတွေက ရှိနေတာကိုးနော် မညှိရယ်*

ယဲ့ ... ပေါက်ကရံ

*ဟာ ... တကယ်ပြောနေတာ၊ နင်ကလေးတွေကို

နင်မတွဟ်တာဘူးလား၊ ပြော ...*

ကျွန်မ ခေါင်းကို ခပ်ဒွဒွ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ကလေးတွေကိုရော၊ လူကြီးတွေကိုရောပါ တွယ်တာမိနေပြီလား မသိပါ။ ကျွန်မမှာ အိမ်ဖြန့်ချင်စိတ် လုံးဝမရှိတော့တာ သေချာသည်။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲ။ ကိုကိုကြီးကို ခေါ်လာသည့် သူ့ကိုရော ဘာကြောင့် အရမ်းဒေါသဖြစ်သွားရတာလဲ။

ကျွန်မမှာ တွေးစရာ များစွာ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်မ ဘာဖြစ်နေရတာလဲ။ ကျွန်မ ဘာတွေ ခံစားနေရတာလဲ။ ထိုညိုကိုရော ဘာကြောင့် ဒေါသဖြစ်နေရတာလဲ။

ကိုကိုကြီးက ကျွန်မကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာသည် မဟုတ်ပါလား။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ကွမ်းဆွေးမှုလား။ တွယ်တာမှုလား။ ဝေခွဲမရပြန်။ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကို ချစ်နေတာလဲ စသည်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ပြန်မေးမိလေတော့သည်။

ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ အခုချိန်မှာ ကျွန်မ

အလုပ်သင့်ဆုံး အရာက ဘာများပါလိမ့်။ အလုပ်ချင်ဆုံး အရာက ဘာများပါလိမ့်။

ကျွန်မ သေချာစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရန် လိုအပ်လာပြီဖြစ်သည်။

ကြယ်ရောင်တွေ မလင်းတလင်းအောက်မှာ ကိုရန်
နောင်၏ မျက်နှာကို သူမြင်နေရသည်။ ကိုရန်နောင်ကလည်း
ကောင်းကင်ဖြင့်ကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှင်။

“ဒီနေရာက အတော်အေးချမ်းတာဗျ၊ ဒါကြောင့်လည်း
ညီမလေး မပြန်နိုင်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်တော့် ညီမလေးက
ဘယ်လိုခေါင်းမာတဲ့ဟာမှန်း မသိဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ၊ ဟိုမှာ
ဆို သူ့ဘဝအတွက် လုပ်ခရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊
ဒီလိုနေရာလေးမှာ သူ့ဘဝကို ဖြစ်နိုင်တာ အံ့ဩတယ်ဗျာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကလေးက
တော်တော် မွန်မြတ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားရော၊ ကျွန်တော်ပါ
မငြင်းခိုင်ပါဘူး”

ညီမင်းထင်က သူမကို ကာကွယ်ချင်စောနှင့် ပြော
လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဘက်က
လည်း ခံစားကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ အခုတို့ဆီ ဝမ်းသာရအောင်
ကျွန်တော်သာစည်သွားပြီး ဖုန်းခက်ချင်ပေမယ့် ညီမလေး ထပ်
ဈေးကန်သွားမှာဦးလို့ မဆက်ရဲဘူးဗျာ”

ကိုရန်နောင်က ခောဟိုက်သလို ပြောသည်။ သူလည်း
ကြားထဲမှ စိတ်မော့စိတာတော့ အမှန်ပင်။

“ညီမလေးက တခြေတည်းဗျ၊ အခု သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာ
တွေဖြစ်နေလဲ မသိဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လို့ လူကောင်းတွေနဲ့
တွေ့လို့ ကံသိတာပေါ့၊ လူယုတ်မာတွေနဲ့သာ တွေ့ရင် မတွေး
ရဲစရာပဲ”

ကိုရန်နောင် စကားကြောင့် သူမကို စတွေ့တုန်းက
ပုံမရဲ အေးတိအေးစက် မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိသည်။

“ကိုရန်နောင် ခင်ဗျားကို မေးမယ် မှန်မှန်ဖြေနှော်၊
ငါ့ဗျားနဲ့ ရှုတိုင်းဟည်ဟာ မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ဘူးဆို”
ကိုရန်နောင်က ခပ်လေးလေးခေါင်းညိတ်သည်။

“မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုပေမယ့် မောင်နှမ

အရင်းထက် ပိုချစ်ပါတယ်ဗျာ*
 *ဒါဆို ခင်ဗျား ယဉ်ယဉ်ကို မောင်နှမလိုရော တခြား
 လိုရော ချစ်နိုင်တယ်ပေါ့*
 ကိုရန်အောင်က သူ့ရဲ့ မေးခွန်းကို ခေါင်းညိတ်၍ပင်
 ဖြေလိုက်သည်။
 *ခင်ဗျားက ယဉ်ယဉ်ကို တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းချမ်း
 သာသာ ထားနိုင်မှာပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားက ပြည့်စုံအားလုံး အဆင်
 ပြေနေတာကိုး*
 ညီမင်းထင် စိတ်ထဲမှ ပြန်ပြောနေမိသည်။
 *ခက်တာက အခု ညီမလေးက ဘာဆေးမိထားမှန်း
 ကို မသိဘူး ခေါ်လို့မရဘူးဗျာ*
 သူ တီးတိုး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။
 *ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း အားကိုးပါတယ်ဗျာ၊ ကူညီပါဦး။
 ညီမလေးကို ကူပြောပေးပါဦး ကိုညီရာ၊ ခင်ဗျားကိုတော့ သူ
 တော်တော်ခင်ပွဲရတယ်၊ ခင်ဗျားဆီကို ဟိုတစ်နေ့က လိုက်လာ
 တာသာ ကြည့်တော့*
 ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး
 သူ့စိတ်ထဲမှာ အသက်၍ကြပ်သလိုပင် ခံစားနေ
 သည်။

ကူညီပါဗျာ၊ မိဘတွေကလည်း အရမ်းစိတ်ပူနေပြီ
 အားနာတတ်သော သူသည် နောက်ဆုံးမှာတော့ ခေါင်း
 ညိတ်လက်ခံလိုက်ရပြန်သည်။

လေက တဖြူးဖြူး တိုက်နေသည်။ စေတီလေးက တောင်ပေါ်မှာမို့ ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ရပ်နေသော သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လေထဲတွင် လွင့်နေသလို ခံစားရသည်။

‘ကိုညီ ကျွန်မကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို၊ ပြောလေ၊ အိမ်ပြန်ဖို့ ကိစ္စဆိုရင်တော့ မပြောနဲ့တော့’

သူမက အရင်စပြောလာတာကြောင့် သူပြောရန် စကားလုံး ရှာလိုက်သည်။ သူမကလည်း သူ့ကို အပြီးပိတ် ပြောပြီး မဟုတ်ပါလား။

‘ယဉ်ယဉ် အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်လို နားလည်ထားလဲ’

‘ကျွန်မ သိပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ် မဖွင့်တတ်ဘူး၊ ကိုညီက ရော ဘယ်လိုနားလည်ထားလဲ’

‘ကျွန်တော့်အချစ်ကတော့ ကိုယ့်ချစ်သူလေး ကောင်းစားဖို့၊ အဆင်ပြေဖို့ အဓိကထားတယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ရမှ လက်တွဲရမှ အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အချစ်ကို ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာထားပြီး သူ့ကို ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရရင်လည်းရတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ခံယူထားတဲ့ အချစ်ပါ’

‘ကျွန်မကတော့ ကျွန်မကို လူတွေချစ်နေတာကို သဘောကျတယ်၊ ကျွန်မကို အရမ်းချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ကျွန်မကို သိပ်မချစ်တဲ့လူကိုတော့ လက်မထပ်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မအတွေးက သိပ်ကလေးဆန်နေလား မသိဘူး’

ကျွန်မက ပြောလည်းပြော၊ ရယ်လည်းရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ယဉ်ယဉ်ကို ချစ်တဲ့သူတွေပေါ်တဲ့ မိဘအိမ်ကို ဘာလို့ ပြန်မသွားတာလဲ’

‘ဟ ... သူတို့ချစ်တာ ချုပ်ခြယ်တာ၊ အမိနဲ့ပေးတာ၊ ကျွန်မ မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို အတင်းလုပ်ခိုင်းတာလေ’

‘ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး ယဉ်ယဉ်ရယ်’

‘ဘာလဲ၊ ရှင်က ပြန်စေချင်နေပြန်ပြီလား’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မက စကားမှာတိုးလိုက်သည်။

မဟုတ်ပါဘူး ယဉ်ယဉ်ရယ်၊ ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီမှာပဲ ယဉ်ယဉ်ကို တစ်သက်လုံး နေဆောင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘဝတက်လမ်းတို့၊ အာမခံချက်တို့၊ ကျွန်တော်ပေးနိုင်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်ပေးနိုင်တာက ယဉ်ယဉ်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ

ကျွန်မကတော့ ဒီမှာပဲ ပျော်မိတယ်

ဒါက ခဏမို့လို့ပါ။ ယဉ်ယဉ် ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဘာတွေဖြစ်သင့်တယ်၊ လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို

ကျွန်မရှင်ကို သံတမန်ဖြစ်နေတာ ရှင်နဲ့မခွဲနိုင်တာ၊ ရှင်မသိဘူးလား ကိုညီမင်းထင်ရယ်။ ပြီးတော့ ဒီရွာလေးကိုလည်း မခွဲနိုင်တာပါပဲ*

မတွေ့ဝေပါနဲ့၊ ယဉ်ယဉ်ရဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ ပြန်လိုက်သွားပါ။ ယဉ်ယဉ် တကယ် ဒီရွာကို ပြန်လာချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပညာရေးကောလိပ်တက်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘွဲ့လေးတစ်ခုယူမှလေ

ကျွန်မကို ရှင်နားချနေတာလား

မဟုတ်ပါဘူးကွာ

ကျွန်မ သူ့မျက်နှာကို တမေ့တမော ငေးကြည့်မိသည်။ ရိုးသားဖြူစင်ခြင်းတွေသာ ရှိတဲ့လူလေး။

ကျွန်မ ပြန်သွားရင် ဟိုမှာ သူတို့ စိတ်ကြိုက် စီစဉ်နေရင်ဧ

မစီစဉ်ဘူးလို့ ကိုကိုကြီးက အာမခံနေတယ်လေကွာ၊ မင်းပဲ အရင်တုန်းက အချစ်ဆုံး၊ အားအကိုးဆုံးဆို

ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကောင်းပြီလေ၊ ရှင် ဒီလောက်တောင် ပြန်စေချင်မှတော့ ပြန်မှာပေါ့၊ ရှင်ကို နောက်ဆုံးမေးခွန်းတစ်ခု မေးမယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်လား

ကျွန်မက သူ့မျက်နှာကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်ရင်းမှ မေးလိုက်သည်။

ချစ်တယ် ယဉ်ယဉ်၊ ကိုယ့်နှလုံးသားတစ်ခုလုံးနဲ့ အပြည့်ကို ချစ်တာ

ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ဘာလို့ အတင်းပြန်ခိုင်းလဲ

ကိုယ်ပြောပြီးပါရောလား၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ကောင်းစားရေးအတွက်ဆို ဝေးနေလည်း ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ် ယဉ်ယဉ်ရယ်

ကျွန်မ နည်းနည်းတွေဝေသွားပြီး

အခုတော့ မချစ်တော့ပါဘူး၊ ကိုကိုကြီးကို အရင်တုန်းကတော့ အားကိုးစွဲလမ်းခဲ့မိတယ်

အခုရော...

အခုတော့ ကျွန်မ ချစ်ရမယ့်သူ တွေ့ခဲ့ပါပြီ ကိုကိုကြီး၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ကျွန်မ သူ့ဆီကို အရောက်ပြန်မယ် ကျွန်မ၏အသံက ခိုင်ခိုင်မာမာ ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့ရဲ့ ပုံစံကိုလည်း မြင်ယောင်မိသည်။

ဒါဖြင့် ညီမလေး ကိုကိုကြီးကို မချစ်ဘူးပေါ့

ကိုကိုကြီး၏ မျက်နှာက ဆွေးမြေ့နေသည်။

ချစ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုလို့လေ

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြီးစိုးသွားလေသည်။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ...။

ဖန်တီးမရတဲ့သရာပါ ...။

ပန်းမြတ်အင်ကြင်း

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူမ ပြန်လာမည်ဟု သူ
ယုံကြည်လျက် ဆုံးဆည်းရဖို့ တစ်နေ့နေ့ကို ညီမင်းထင် မျှော်
နေမည်ဖြစ်သည်။

ပန်းမြတ်အင်ကြင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

မြပုဂံခင်

ကုသီတည်မြတ်သည်

ပန်းမြတ်အင်ကြင်

ဖန်တီးမရတဲ့အရာ